

Thiếu Nữ Dệt Mộng

Contents

Thiếu Nữ Dệt Mộng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4: Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	48
9. Chương 9	53
10. Chương 10	61
11. Chương 11: Chương Kết	68

Thiếu Nữ Dệt Mộng

Giới thiệu

Tự cảm thấy bản thân mình xui xẻo và lo sợ không kiếm được ai đó để hoàn thành tâm nguyện của mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nu-det-mong>

1. Chương 1

Trong phòng khách to lớn, chiếc đèn pha lê lấp lánh được treo trên trần nhà; bên dưới là một bộ ghế sofa cổ thủ công, sang trọng mà không làm mất phong cách nội thất, cho thấy một bầu không khí thật cao quý và trang nghiêm.

Mà bên trong phòng khách là ba người đàn ông đặc biệt: nam tính, đẹp trai, tinh tế. Ở chính diện, một lão phu nhân với mái tóc bạc trắng và nếp nhăn trên trán. Cặp mắt kính nạm vàng hạ xuống bao lấy đôi mắt

sắc bén nhạy cảm của bà, cơ hồ có thể nhìn thấu lòng người.

“Bây giờ các cháu lập tức tìm vợ cho bà.” Nhẹ nhàng gật đầu, bà dựa vào trượng gỗ lim làm ọi người cảm giác nghẹt thở áp lực. “Bà cho các cháu ba năm tự do đi tìm một nửa kia; kết quả là đến nay một bóng người cũng không thấy, Chiêu Duy?”

Khuôn mặt của Vũ Chiêu Duy dương cương lãnh ngạo, không lộ vẻ gì trả lời: “Kỳ hạn ba năm là sau mười ngày nữa, do bà nội trở về quá sớm.”

Ai! Xem ra đứa nhỏ càng lúc càng tinh, càng khó đối phó. Nhìn qua ba người, tầm mắt dừng trên người lão nhị Vũ Chiêu Ngọc.

“VẬY còn cháu? Tin tình cảm bay đầy trời, không phải cùng một model du lịch thì cũng là minh tinh hện hò. Nhưng cũng không thấy cháu mang nửa bạn gái tới đây cho bà nội nhìn một chút?”

“Bà nội, những thứ dong chi tục phần kia làm sao so được với bà nội?” Vũ Chiêu Ngọc cười xấu xa, nịnh hót lão phu nhân.

Vũ lão phu nhân nghe lời ngon tiếng ngọt này không nhịn được mà vui mừng; nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm trang như cũ: “Ít nói lời sáo rỗng thôi, ngày mai phải mang bạn gái về đây, bà nhớ lần trước tờ báo viết là Pháp Lạp, rồi còn Shary. . . .”

“Pháp Lạp là người mẫu của Đức, Sally là minh tinh người Pháp”. Xem ra phải nhanh nhanh phải sạch quan hệ với bọn họ, bằng không đợi bà nội tìm tới họ, đến lúc đó muốn bỏ rơi cũng bỏ rơi không được.

“Đều giống nhau! Mang toàn bộ đến cho bà gặp đi”

“Bà nội, họ chỉ là bạn bè, chúng cháu thực sự không có gì.”

“Không có gì sao báo chí lại đăng lớn như vậy, còn có hình hôn môi làm bằng chứng.”

“Bà nội” Vũ Chiêu Ngọc buồn bã vỗ trán, vội vàng giải thích, “Bà cũng không phải không biết truyền thông thích nhất là khuếch đại chuyện lạ, không thối phồng sợ thiên hạ không biết.”

“Bà không quan tâm, dù sao, trước ngày 10 của tháng tiếp theo, nếu không thấy bạn gái bên cạnh, các cháu chờ bà sắp xếp mai mối ... Chiêu Huấn, cháu không cần cười trộm, cháu cũng vậy.” Bà liếc mắt một cái nhìn Vũ Chiêu Huấn. “Nhớ kỹ, kỳ hạn là ngày mười tháng sau.”

Ba người đàn ông nhà họ Vũ vì hôn sự mà rầu rĩ.

Bọn họ tụ tập tại biệt thự Lâm Hải, tránh xa mọi thứ, cũng như tạm thời tránh xa bà nội. Ba người ngồi trên ban công trông về phía xa, nhìn mặt trời trước mặt như một quả cầu lửa rơi xuống, nhuộm đỏ biển rộng. Biển lấp lánh như đốt than hồng đầy màu sắc rực rỡ, chói mắt khiến người ta không thể nhìn gần.

Phải đối mặt với cảnh hoàng hôn đẹp như vậy, Vũ Chiêu Ngọc không nhịn được thở dài, “Sớm biết thế đã không trở về.”

“Muốn tránh đi đâu? Bắc Cực hay Nam Cực?” Vũ Chiêu Duy đánh máy tính, nhếch môi lên, nhàn nhạt cười. “ Trừ phi em cả đời không tiếp cận đám người, nếu không đừng nghĩ tránh được tầm mắt bà nội.”

“Anh hai, chúng ta đang cùng trên một con thuyền.” Vũ Chiêu Ngọc liếc nhìn Vũ Chiêu Duy không quên công việc.

Vũ Chiêu Huấn rầu rĩ nằm ở trên hàng rào, “ Nếu như tiểu Hi ở đây thì tốt rồi”. Chiêu Hi là em gái bọn họ- một tiểu ranh ma, được bà nội cưng chiều. Hiện đang đảm nhận công việc tiếp viên hàng không, bởi vì có thể du lịch vòng quanh thế giới miễn phí, đây chính là ý tưởng của cô.

“Sao lại không nghĩ tới Chiêu Nghi?” Vũ Chiêu Duy cất laptop, lắc đầu nhìn hai em trai đang ủ rũ.

” Chiêu Nghi là thuộc về trung lập, ba năm tự do là nhờ chị giúp chúng ta xin bà nội. Ba năm đã trôi qua, chị ấy làm sao còn giúp chúng ta nữa, chắc là sẽ đứng về phía bà nội.” Vũ Ngọc Chiêu thở dài. Chiêu Nghi là chị gái của mình, thông minh và bình tĩnh như các đồng nghiệp nam. Đảm nhiệm bác sĩ phụ trách ở bệnh viện Mai thị, mà Mai thị có ân với gia đình nhà họ Vũ, hiện tại viện trưởng là cha, ông và mẹ đang ở nước ngoài nghỉ phép.

Vũ Chiêu Ngọc một tay chống cằm, lưng dựa vào lan can. Hào quang rực rỡ bao quanh anh, giống như rắc lên người nhiều hạt phấn vàng, khiến anh càng thêm đẹp, trông như thần mặt trời Apollo. Hơn nữa con người đen như bóng đêm còn toát ra khí chất ưu buồn, nếu các cô gái mê luyến anh thấy một màn như vậy, nhất định sẽ điên cuồng thét chói tai.

“Thay vì thở dài thì nhanh nhanh nghĩ ra một biện pháp đối phó”. Vũ Chiêu Duy cất xong mọi thứ, đẩy ghế dựa đứng lên, giọng điệu không nhanh không chậm, động tác cũng rất cẩn thận tỉ mỉ, ung dung đi về phía họ, vỗ vỗ bả vai hai người “Các em tiếp tục ở đây phát rầu, anh đi trước.”

“Anh hai, nhìn anh rất tự tin, nhất định đã nghĩ ra biện pháp tốt?” Vũ Chiêu Ngọc khép hờ mắt, nhìn thái độ bình tĩnh của Vũ Chiêu Duy. Bọn họ đang phiền não, vậy mà anh hai vẫn còn tâm tình xử lý công việc, nhất định là đã có biện pháp rồi.

“Còn không phải đi tìm một người phụ nữ sẵn sàng hợp tác”. Vũ Chiêu Huấn liếc mắt khinh thường, “Chỉ cần diễn trò ở trước mặt bà, lừa gạt bà nội, sau đó một đao chia đôi, tiền bạc hai bên thỏa thuận xong”.

“Có người như vậy hợp tác?” Vũ Chiêu Ngọc mới không tin! Một khi để bà nội chọn trúng, cô ta có cơ hội đeo nhẫn đính hôn, làm chủ nhà họ Vũ. Có người phụ nữ nào ngu ngốc buông tha Đại thiếu gia nhà họ Vũ sao?

Phụ nữ bao quanh anh nếu biết anh bị buộc cưới, nói không chừng sẽ lên máy bay từ các nơi trên thế giới đổ về giành lấy, muốn đeo chiếc nhẫn đính hôn; nhưng mà, giày thủy tinh chỉ có một a! Huống chi anh không muốn sớm bị hôn nhân tù túng. Anh mới 26 mà thôi, còn nhiều thời gian tốt để chơi. Hơn nữa ngộ nhờ cô gái mang giày thủy tinh vào, chết cũng không chịu cởi ra, vậy anh thật sự chết mất.

“Là ai?” Vũ Chiêu Ngọc tò mò đến chết.

” Hỏi nhiều làm gì, chuyện này cùng em không liên quan.” Vũ Chiêu Duy đi tới cửa, quay lại liếc Chiêu Ngọc.

“Chiêu Huấn!” Sau khi anh hai đi, Vũ Chiêu Ngọc cười cười mà hỏi Vũ Chiêu Huấn.

“Xin lỗi, không trả lời được.” Vũ Chiêu Huấn tự mình hiểu lấy, nếu kế hoạch của anh hai bị tiết lộ, tương lai ngày sau của mình sẽ không tốt.

Đến cửa anh quay đầu lại, “Bản thân tự suy nghĩ biện pháp, tạm biệt.” Đi là tốt nhất.

Vũ Chiêu Ngọc vò vò mái tóc đen xoăn, trong lòng rầu rĩ. Ai! Ở đâu tìm được một cô gái có thể hợp tác tốt, mà còn phải hợp mắt bà nội; không muốn làm nữ chủ nhân nhà họ Vũ, xong thì lập tức chia tay, tuyệt đối không dây dưa.

Ở đâu tìm được người như vậy đây?

Cuộc sống về đêm của Đài Bắc đầy màu sắc và nhộn nhịp; trong thành phố, người bán hàng rong và đồ ăn nhẹ như không bao giờ ngủ, còn có rất nhiều vũ trường, quán rượu ở khắp mọi nơi.

Hai người đàn ông ngồi trước quầy rượu đông đúc, tiếng người ồn ào huyền ảo. Trong bar ồn ào, đông người, sẽ không ai chú ý ai. Nhưng tại quầy bar, hai người đàn ông đang ngồi uống rượu lại toả ra vẻ tao nhã khí phách như quý tộc, không muốn gây sự chú ý cũng rất khó. Thỉnh thoảng cũng có vài cô gái đến bắt chuyện, nhưng tiếc là giờ phút này bọn họ không có tâm trạng.

“Ai! Rốt cuộc như thế nào mới có thể đả động được trái tim của cô ấy? ”Người đàn ông có gương mặt như búp bê uể oải lắc lắc đá trong ly rượu.

“Sonny, cậu thực sự bị mê hoặc?” Vũ Chiêu Ngọc dùng tay chống cằm, không thể tưởng tượng nổi trường lớn mắt.

Không trả lời, sonny liên tục thở dài. Nếu như trước kia có người nói anh sẽ vì một cô gái mà điên cuồng say đắm, anh nhất định sẽ cười trừ. Thiên hạ nơi nào không có hoa thơm, cần gì phải đơn phương yêu mến một người.

“Cậu thực sự vì một bông hoa mà từ bỏ cả rừng rậm?” Trong giới xã giao, họ là những người đàn ông tài giỏi kiệt xuất; rất ngang tàng, phóng đảng. Sonny là một người nhẹ nhàng lãng mạn. Đối với mọi

cô gái đều đối xử bình đẳng, và nguyên tắc của anh là không phải mỹ nữ tuyệt đối không tiếp nhận. Nhưng điều này vào ngày 10 tháng trước đã không còn.

Sonny nhấp một chút rượu, ngưng trọng nói, “Lúc đầu, mình đã rất coi trọng cô ấy, bởi mình nghĩ cô ấy rất thú vị. Thái độ xử sự nghiêm túc lại có điểm mơ hồ, vừa cá tính vừa lạnh lùng, đặc biệt là đối với nam giới, với mình đó là một sự khiêu chiến. Mình từng thấy không ít Mỹ Nữ tuyệt sắc, có kiều my, có dịu dàng uyển chuyển, nhưng chưa gặp qua ai đặc biệt giống như cô ấy.”

“Cô ta kích thích lòng hiếu kỳ của cậu?” Đó là điều chắc chắn, nếu không Đại Thiếu Gia phong lưu như anh ta sẽ không sống như những người theo đạo Hồi.

Sonny gật đầu, suy sụp hai vai, “Lúc đầu chỉ đơn thuần muốn gần gũi cô ấy, nhưng mà ở cùng cô mấy ngày nay, chỉ cần thấy nụ cười của cô ấy là có động lực để làm việc.” Vì vậy mình bắt đầu nghiêm túc trong mối quan hệ này mà cô ấy lại làm như mình đang nói đùa, còn đem tấm chân tình của mình ra châm chọc.”

“Cái này gọi là báo ứng, ai biểu cậu hay chơi đùa, lại không thật tâm.” Vũ Duy Ngọc cố tình bỏ đá xuống giếng.

Sonny liếc anh một cái, “Cậu cũng vậy, bà nội đã trở lại?” Tiếp theo, sonny cười mỉa mai, dùng cùi chỏ đẩy hẳn một cái, “Này! Tính toán lúc nào ổn định?”

“khỏi phải nói!” Vũ Chiêu Duy vẫy vẫy tay, cách ngày 10 tháng sau còn 15! Buổi sáng, và còn 14 ngày nữa.

Nhìn mặt bạn tốt như đưa đám. Sonny không thể không thông cảm mà nghĩ kè: “Nếu cậu không muốn kết hôn, liền cùng bà nội thương lượng.” Bà nội nhà họ Vũ như lão thái quân trong Dương môn nữ tướng, nắm trong tay toàn bộ lớn nhỏ trong dòng họ, chỉ không tham dự phương diện kinh doanh. Hai bên hắc bạch còn nể bà ba phần. Hơn nữa thế lực quân sự và chính trị trước đây còn nằm trong tay nhà họ Vũ.

Vũ Duy Ngọc uống một ngụm rượu vang, liếc Sonny một cái. “Cậu nghĩ rằng chúng mình chưa thử? Ba năm tự do này đều là nhờ Chiêu Nghi thay bọn mình xin bà.”

“Cậu sẽ không trốn ra nước ngoài chứ?”

“Ở đâu? Cậu sẵn sàng cưu mang mình không?”

“Không được!” Sonny ngay lập tức lắc đầu xua tay, nếu để bà nội tra ra được anh bí mật giúp Duy Ngọc, anh chỉ sợ bà và gia tộc nhà anh hợp lại, buộc anh trở về làm người thừa kế. Anh vẫn còn trẻ, muốn vui chơi vài năm đã. Huống chi trên mặt tình cảm, anh đang gặp khó khăn, chính là bùn nhào qua sông, không thể tự giúp mình, nào còn tâm trạng quan tâm người khác.

Vũ Chiêu Ngọc đã từng nghĩ đến việc mai danh ẩn tích trốn đến một tiểu đảo không tên, mặc dù có thể tạm thời cách xa trần thế, chạy thoát hôn nhân phiền phức. Nhưng chỉ sợ anh đã sống quen với các cơ sở khoa học và công nghệ hiện đại, anh ở không hơn một tháng cũng đã không chịu nổi cái nơi không có phụ nữ, không có cửa hàng tiện lợi, không có vũ trường, pub.

“Sao không tìm một cô gái diễn trò cùng cậu?”

“Cậu nghĩ điều đó rất dễ dàng sao, vậy tìm một người inh đi? Điều kiện đầu tiên là khi thấy mình sẽ không nhận được mà chảy nước dãi, không quấy nhiễu, không dữ dằn, gian xảo. Mình không phải là hàng hoá cao quý để triển lãm, cũng không phải gà đẻ trứng vàng ”

Nghe Duy Ngọc không biết xấu hổ mà tự kỷ, tự thổi phồng giá trị của bản thân, Sonny dở khóc dở cười; nhưng mà, Duy Ngọc nói cũng đúng. Phần lớn các cô gái đến với bọn họ chủ yếu là những người không vì diện mạo thì cũng vì tiền tài vật chất.

“Hơn nữa, một khi tìm bọn họ hợp tác, không chắc rằng họ không có âm mưu gì, đó là lý do tại sao mình không tìm đến bạn gái cũ.” Vũ Chiêu Ngọc thở dài.

“Vậy bây giờ cậu định làm gì?”

Chiêu Ngọc ngửa đầu uống rượu, “Hiện tại thì chỉ có thể qua ngày nào tính ngày đó.”

Hai người đàn ông cùng cảnh ngộ nhìn nhau mà thở dài...

Vũ Chiêu Ngọc uống không ít rượu, mắt có chút sương mù, nhưng đầu óc vẫn còn thanh tỉnh, chở Sonny say như chết trở về nhà ở Đài Loan. Vốn định đưa Sonny lên lầu, nhưng bị từ chối, nên Duy Ngọc chỉ đưa cậu ta vào thang máy, sau đó rời đi.

Anh chuẩn bị lấy xe trở về biệt thự Hải Tân nằm ở vùng ngoại ô. Lúc mở cửa xe, anh nhìn thấy phía trước đường có bóng đen thon dài, lúi thủi dưới ánh đèn đường mờ mờ, nhìn không được rõ ràng.

Giữa đêm giữa hôm, ai lại đi lang thang một mình ngoài đường? Ngoại trừ những người như bọn anh uống rượu say xỉn, hoặc là những người già lang thang, không nơi nương tựa.

Nhìn bóng lưng kia hồn bay phách lạc giữa ngã tư, cũng không nhìn xem có phải là đèn xanh hay không liền băng qua đường. Cho dù xe không nhiều lắm, nhưng cũng rất nguy hiểm, đúng lúc anh chạy đến gần thì...

Chỗ rẽ giao lộ xuất hiện ba chiếc xe máy, gào thét đi về phía trước, anh sửng sốt, trở mắt nhìn chiếc xe gần máy kia như chạy vào chỗ không người đâm thẳng bóng người kia.

Tiếng phanh xe khẩn cấp truyền đến, chỉ trong nháy mắt tất cả tiếng vang toàn bộ dừng lại, chỉ có mùi bánh xe như bị đốt tràn ngập trong không khí.

Anh dừng xe lại.

“Nguy rồi! Dừng chết người, chạy mau.” Ba người trên xe quay đầu nhìn, một trong số đó kinh hoàng thúc giục hai người còn lại.

“Này! Mấy người. . . .” Vũ Chiêu Ngọc vừa xuống xe, chỉ thấy chiếc xe gần máy kia như gắn thêm động cơ siêu tốc, biến mất không thấy bóng dáng.

Anh nhú mào, vừa giận vừa tức, vội vàng chạy tới bên người nằm dưới đất.

Anh cúi đầu thì phát hiện đây là một cô gái, hơn nữa còn vô cùng xinh đẹp. Bộ đồ vừa sát người làm tôn lên dáng người mảnh mai, thon dài của cô.

Anh ôm lấy cô, nhìn chăm chăm theo hướng ba chiếc xe kia mà khẽ nguyên rủa một tiếng, ôm cô về phía xe mình.

Anh chở cô đến bệnh viện Mai thị, tìm Vũ Chiêu Nghi.

“Hôm nay không phải ca trực của chị!” Vũ Chiêu Nghi bị anh lôi từ ký túc xá ra, trên người chỉ mặc bộ áo ngủ, bên ngoài khoác đồng phục, chân còn đi dép lê, liền bị bắt tới phòng cứu cấp.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Chiêu Nghi liếc cô gái nằm trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh, cả người toàn là vết thương, nhiều chỗ bị trầy xước, hình như bị một ngoại lực mạnh va chạm phải.

“Tai nạn xe cộ!” Vũ Chiêu Ngọc không nhiều lời, tầm mắt nhìn vào khuôn mặt tái nhợt trên giường bệnh.

“Em đụng cô ấy?”

“Không có. Là người khác đụng. Em chỉ đi ngang qua.” Anh đã cùng y tá giải thích nhiều lần, không nhận được mà khó chịu.

“Em uống rượu?” Vũ Chiêu Nghi vừa kiểm tra bệnh nhân, vừa liếc xéo anh.

“Chị à! Em tìm chị để khám cho cô ấy, không phải tới để tra hỏi em.”

“Tự sẽ có cảnh sát hỏi.” Vũ Chiêu Nghi dặn dò y tá xử lý vết thương cho cô gái kia, sau đó cùng bác sĩ trực ban thảo luận bệnh tình.

“Chị à. Cô ấy sao rồi?”

Vũ Chiêu Nghi lấy mắt kiếng xuống, “Mới vừa rồi bác sĩ trực ban không phải đã nói rồi sao? Bước đầu kiểm tra, não bộ cô ấy bị va chạm, có khả năng não bị chấn động. Vết thương bên ngoài không nghiêm trọng,

không bị gãy xương, nội thương còn phải quan sát”. Anh trợn mắt, tiếp nhận lời nói của chị mình, “Chị tha cho em! Em muốn biết tình hình của cô ấy bây giờ, khi nào sẽ tỉnh lại?”

“Em hỏi chị làm sao chị biết được?” Vũ Chiêu Nghi tức giận, lấy tay chống nạnh, “Em cho chị là thần tiên sao, tiên nữ một gậy phù phép cô ấy liền.”

Chợt, tiếng rên rỉ hơi yếu ớt cắt đứt lời của cô..., cô đi nhanh đến trước giường quan sát.

Trên giường bệnh cô gái từ từ mở mắt, “Này. Đây là đâu?” đôi mắt hoang mang nghi ngờ, mang theo thanh âm suy yếu.

“Bệnh viện.” Vũ Chiêu Nghi nhét cái gối đến sau lưng cô gái, cũng bắt đầu ghi chép, “Xin hỏi cô có thấy chỗ nào không thoải mái hay không?”

Cô gái lắc đầu một cái, “Tôi tại sao lại ở đây?”

“Cô có chút chuyện ngoài ý muốn.” Vũ Chiêu Ngọc thấy cô tỉnh lại cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Cô tên là gì?” Vũ Chiêu Nghi hỏi.

“Tôi. Anh là ai?” Cô trợn to đôi mắt trong suốt nhìn người con trai trước mặt.

“Tôi.” Hắn chỉ mũi của mình, đột nhiên trong đầu hiện lên một ý nghĩ xấu xa, thế là tà tà cười một tiếng, “Tôi là vị hôn phu của em?”

“Chiêu Ngọc!” Vũ Chiêu Nghi nhú lông mày, gầm nhẹ.

“Thật?” cô gái phản ứng khiến Vũ Chiêu Nghi khiếp sợ, “Vậy tôi tên là gì?”

“Cô à?” Vũ Chiêu Nghi hít một hơi, vội vàng một lần nữa kiểm tra đầu cô gái.

“Em. Em cái gì cũng đã quên hết?” Lần này ngay cả anh cũng bị hù sợ, khẩn trương hỏi lại.

Cô gái do dự một chút, lông mày dần dần nhíu chặt; thấy sắc mặt cô ngày càng trắng, tay nắm lấy ga giường xoắn xoắn vặn vẹo. Tiếp theo, cô cắn chặt môi dưới, hai mắt trống rỗng như mất đi ánh sáng, tự lẩm bẩm lộ ra sự kinh hoàng cùng đau buồn lo lắng.

“Tôi. Tôi rốt cuộc là ai? Tôi. Tôi thật sự nghĩ không ra.” Cô ôm đầu, cố gắng nghĩ đến bất cứ hình ảnh gì, nhưng đầu óc lại trống rỗng làm cho cô càng thêm hoảng hốt cùng sợ hãi.

“Đừng như vậy.” Vũ Chiêu Ngọc nhìn cô yếu ớt, trên mặt không còn chút máu, ngực anh không khỏi co quắp một chút, không tự chủ được cầm hai tay của cô gái, “Đừng sợ, cô còn có tôi mà?” Lời nói dịu dàng thốt lên làm anh cũng tự giật mình.

Sau khi cùng bác sĩ trực ban thảo luận bệnh tình của cô gái, Vũ Chiêu Nghi xoay người lại, nhìn đầy bất ngờ. Đây chính là đứa em đào hoa của mình sao? Cô chưa từng thấy Chiêu Ngọc dịu dàng chăm sóc ai như thế?

“Này! Chiêu Ngọc, ngay cả bệnh nhân của chị em cũng không bỏ qua?” Chiêu Nghi dùng sức vỗ vai anh, ném cho anh ánh mắt cảnh báo, mà ngoài mặt vẫn cười hiền hòa, “Cô à, cô đừng để nó lừa, người này danh tiếng không phải tốt như vậy đâu?” Dù gì cũng là em trai cô, thay nó giữ lại một chút thể diện, cho nên không có vạch trần tiếng xấu của Chiêu Ngọc.

“Chị à!” lông mày Vũ Chiêu Ngọc nhíu lại, đang muốn vì mình mà biện hộ

“Có không? Anh ấy đang chăm sóc tôi nha.”

Nhìn cảnh này, Vũ Chiêu Nghi không khỏi ngạc nhiên, “Cô không sợ bụng dạ nó khó lường?”

“Sẽ không đâu! Anh ấy rất ân cần.” Cô dịu dàng tươi cười khiến Duy Ngọc hờn vía lên mây.

“Em thật sự không sao chứ?” Vũ Chiêu Ngọc không nhịn được hỏi lại một lần nữa, có lẽ đây là cô dâu mà trời ban cho anh. Cho dù không nói đến chuyện tình cảm, nhưng anh cũng là ân nhân cứu mạng của cô, có lẽ cô nên giúp anh tránh bị bà nội bức hờn.

Cặp mắt sắc bén của Vũ Chiêu Nghi híp lại mang vẻ nguy hiểm, “Chiêu Ngọc, em là đang có ý nghĩ xấu xa gì?”.

“Hỉ nhi, em đồng ý làm cô dâu của anh sao?” Vũ Chiêu Ngọc không nhìn đến sắc mặt xanh mét của chị gái, nắm chặt bàn tay mềm mại của cô.

Cô ngượng ngùng đỏ mặt, khi con người nóng rực lửa của anh nhìn cô, cô không tự chủ được cúi đầu nhắm mắt, nhẹ nhàng gạt đầu một cái, sau đó chần chờ hỏi: “Tôi. . . . Tên của tôi là Hỉ nhi?”

Vũ Chiêu Ngọc cười toét miệng, “Đúng! Em tên là Kinh Hỉ.” Là một đại “Vui mừng”, giải quyết toàn bộ phiền não của anh.

“Kinh hỉ?” Cô tỉ mỉ nghiền ngẫm cái tên này, nở nụ cười ngây thơ như trẻ con, “Tôi tên là kinh Hỉ.”

“Ừ, cũng là tiểu Hỉ nhi của tôi, cô dâu nhỏ của tôi.” Anh vừa nói xong, cô nhin không được mà mặt đỏ tới mang tai.

Chỉ có Vũ Chiêu Nghi liên tục than thở, mọi chuyện sao lại biến thành thế này?

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, Vũ Chiêu Ngọc nhận lấy ly cà phê nóng mà Vũ Chiêu Nghi đưa tới.

“Cô ấy đã ngủ?”

Vũ Chiêu Ngọc gạt đầu, bờ môi nâng lên. Khuôn mặt anh chưa từng lộ lên sự dịu dàng như vậy, nếu giờ phút này soi gương nhất định anh sẽ bị chính mình làm giật mình.

Vũ Chiêu Nghi mơ hồ cảm giác có sự mờ ám nào đó, nhưng vẫn không phát hiện ra, nghĩ tới đây, cô không khỏi lo lắng, hít sâu một hơi sau đó chậm rãi mở miệng: “Em làm như vậy có đúng không?”

Vũ Chiêu Ngọc nhún nhún vai, không nói lời nào mà uống cà phê.

“Nào cô ấy chỉ chịu va chạm nhẹ, tạm thời mất đi trí nhớ, lỡ như cô ấy đột nhiên nhớ lại tất cả, biết em lừa gạt, đùa giỡn.”

“Em không có đùa giỡn cô ấy, chỉ là. . . .” Giờ phút này nhớ lại, anh giật mình phát hiện hình như mình có chút không bình thường rồi, không biết có phải vì thương tiếc cô hay không mà anh không chút suy nghĩ liền bịa ra chuyện kia.

“Chỉ là cái gì? Thừa dịp thấy cô ấy mất trí nhớ, lợi dụng cô ấy làm lá chắn trước mặt bà nội?” Vũ Chiêu Nghi không vui liếc anh một cái. Ở bên ngoài chơi đùa còn chưa tính, cả người mất trí nhớ ngây thơ như cô gái này cũng không buông tha. “Chị cảnh cáo em, cô ấy là bệnh nhân của chị, chị không để cho em làm hại cô ấy, ngộ nhỡ làm bệnh của cô ấy nặng hơn, chị sẽ tìm em.”

“Em giống tiểu nhân xấu xa lắm sao?”

“Em không chỉ là tiểu nhân, mà còn thủ đoạn độc ác nữa.” cô không chút khách khí mà chế nhạo.

“Chị à. Dù gì em cũng là em trai yêu quý của chị a.” Anh vô tội nháy mắt mấy cái, làm bộ đáng thương nhìn Vũ Chiêu Nghi nghiêm túc tựa như người thầy nghiêm nghị.

“Chị không quan tâm em nữa.” Cô bưng ly cà phê đi đến phía lầu hai, hướng về phía y tá cùng bác sĩ dặn dò một tiếng “Đừng báo cảnh sát, đến lúc đó họ có hỏi cũng không tìm ra nguyên nhân”. Bởi vì có thể cô gái kia sẽ nghe lời của em trai cô, máy móc không bỏ sót một chữ nói cho cảnh sát nghe, chẳng những không giúp đỡ được gì, mà còn cản trở phá án mà mang tội danh.

“Cám ơn chị! Em biết chỉ có chị hiểu em nhất.”

“Miệng ngọt ngọt như vậy.” Vũ Chiêu Nghi nhìn anh, “Chị cảnh cáo em, tốt nhất chăm sóc con gái người ta đàng hoàng cho đến khi khôi phục trí nhớ, không được phép có ý nghĩ không đúng đắn. Nếu không, chị nhất định không tha cho em.”

“Vậy còn bà nội?” Anh nịnh hót giống như cún con hướng chủ nhân lắc đầu vẫy đuôi.

“Em đúng là được voi đòi tiên.” Vũ Chiêu Nghi tức giận liếc hắt một cái, “Chỉ cần bà nội không hỏi tới, chị không nói, vậy được rồi chứ?”

“Cám ơn! Chị à, chị là ân nhân sống của em. Không! Phải nói là bà mối của em a!”. Anh khoa trương nịnh nọt.

“Đây chính là em nói, đến lúc đó đừng quên một phần bao lì xì cho bà mai này đây!”

“Dĩ nhiên là sẽ có.” Quay sang phía y tá cùng bác sĩ, anh tươi cười rạng rỡ. “Dĩ nhiên hai người cũng là nhân chứng của tôi.”

2. Chương 2

Tại một phòng khách xa hoa, sang trọng với nhiều màu sắc lấp lánh, cách bài trí thật đẹp, treo trên tường là các bức họa của những triều đại xa xưa. Tổng thể mà nói, căn phòng này gần như được trang trí thật xa hoa lãng phí, mà đó chính là kiệt tác của Phương Vũ Khiết – con gái của Phương Đại Phúc – một gia đình nhà giàu mới nổi.

“Tìm không thấy chị? Cuối cùng chị cũng biết nghĩ cho bản thân.” Khoé môi Phương Vũ Khiết giương cao cười lạnh, giống như người ngoài đứng xem. Cô ngồi một góc trên ghế sa lon, liếc nhìn cha mẹ cùng người ở trong nhà lo lắng như ngồi trên đồng lửa.

“Mấy người còn đứng ở đây làm gì? Còn không mau đi ra ngoài tìm.” Tiếng Phương Đại Phúc như sấm rít gào, thoảng chốc, mọi người vâng vâng dạ dạ, chạy đi không còn một ai.

“Tại sao lại như vậy?” Ngô Thu Muội đứng ngồi không yên, hốt mắt đỏ au nhìn chằm chằm Phương Đại Phúc, “Tất cả đều do ông, không có việc gì lại sắp đặt hôn sự này, làm cho con gái mất tích.”

“Tôi làm như vậy cũng chỉ muốn tốt cho nó, người ta là bác sĩ du học trở về, trong gia đình lại có giáo dục, mà chúng ta chỉ là nhà giàu mới nổi, có thể leo lên cái xã hội thượng lưu này, là chúng ta với cao, có cái gì không tốt. Vậy mà nó lại không nói tiếng nào mà trốn nhà đi.”

“Haizz...! Cùng lắm cũng chỉ là người thành phố mà thôi. Còn cái gì mà thành phần trí thức, người có trình độ cao... ở Newyork, Tokyo, Paris, Luân Đôn, cả Đài Bắc nữa, có biết bao nhiêu thạc sĩ, bác sĩ đầy đường? Hơn nữa chúng ta đến Đài Bắc nhiều năm như vậy cũng được gọi là người thành phố. Cần gì dùng tiền để cố gắng chen vào xã hội thượng lưu? Còn phải hy sinh hôn nhân của chị để đến Mỹ. Chưa chắc nhờ vậy mà có thể cầm được tờ thẻ xanh đâu.” Phương Vũ Khiết lạnh lùng cười một tiếng.

“Con câm miệng cho cha, còn nhỏ thì biết cái gì!” Phương Đại Phúc thét lên, đủ để hất tung nóc nhà, cả cô cũng không chịu nổi.

Phương Vũ Khiết móc móc ráy tai, “Dạ! Con còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, kém hơn người nào luôn a dua nịnh hót con rể. Con là thân phận con gái, khiến người ta chán ghét, nói đến miệng khô miệng đắng, cũng không bằng “người ngoài” kia, ở trong lòng cha như Bồ Tát hiển linh”.

“Phương —— Vũ —— Khiết!” Nét mặt già nua của Phương Đại Phúc vì tức giận mà đỏ lên.

“Đừng la nữa! Con tự biết rõ, câm miệng đúng không!” Phương Vũ Khiết trầm mặc, ánh mắt lộ ra một chút thương tâm. Con người thường vì tự ti mà tự cao tự đại, tự xưng là anh hùng hảo hán cũng không bỏ dáng vẻ, vả lại cha cô sống trong xã hội phong kiến trọng nam khinh nữ, đàn ông là trung tâm, chuyên quyền độc đoán, cũng không quan tâm đến suy nghĩ của người khác.

Cuộc sống trước kia khó khăn, nhà làm ruộng, cho nên cha không được đi học, vì vậy ông luôn quan niệm “Tất cả đều là thấp bé, chỉ có đi học là lớn nhất”.

Bây giờ đã thay đổi, nhà họ Phương đã trở nên giàu hơn, nịnh nọt người khác, mà cha cô cũng trở nên xa hoa hơn, thay vì nói là nhà giàu mới nổi, chẳng bằng nói là Tấn Tài đồng tử (cái này mình không hiểu, bạn

nào biết nói mình, mình sửa nhé ^_~). Người ngoài mà cầu xin cha, cha có thể moi tìm móc phổi. Còn nếu như các cô có vấn đề gì, chỉ hy vọng một chút tình thương của cha, ông liền nói rằng chút chuyện nhỏ cũng không giải quyết được, thì có thể làm được đại sự gì?

Trời ạ! Rốt cuộc bọn cô có phải là con ruột của ông không?

Mặc dù vật chất không thiếu, cuộc sống không có gì phải lo lắng; thỉnh thoảng ông cũng hỏi thăm các cô về việc học, mua một ít kẹo, đồ ăn vặt cho các cô. Thế nhưng “thỉnh thoảng” đã tốt lắm rồi không thể mong hơn được nữa, vả lại chỉ sợ việc học không tốt bị ông biết, không tránh được lại bị một trận roi trúc của ông.

Bây giờ, tình thương hiền lành của cha đã không còn là giấc mộng xa vời nữa, có lúc mua lon nước cho cô uống, làm cô vừa mừng vừa lo, cho rằng mặt trời mọc phía tây!

“Ấy da! Hai cha con đừng tranh cãi nữa có được không, mau tìm Tĩnh nhi trở về đi.” Ngô Thu Muội lo lắng đi qua đi lại, “Tĩnh nhi cái gì cũng không mang theo, trên người không có nửa xu, cũng không biết đi như thế nào?”

“Mẹ, sao không gọi điện thoại hỏi bạn bè của chị?” Có lẽ là tình mẫu tử đi! Tình cảm của mẹ đối với các cô khác xa so với cha.

“Đúng rồi! Sao mẹ lại không nghĩ tới.” Ngô Thu muội lập tức chạy lên lầu, đi tới chỗ rẽ cầu thang mới nghĩ đến một chuyện, mặt lộ vẻ khó khăn mà nói: “Nhưng mà. ngay cả bạn tốt của Tĩnh nhi mẹ cũng không biết.” Thường ngày Tĩnh nhi là người nhu thuận, khéo léo, cá tính cũng rất độc lập tự chủ, tuyệt đối không cần người khác quan tâm; nhưng, hôm nay Ngô Thu Muội lại khổ sở phát hiện rằng mình không hiểu nhiều về con gái.

“Lục lại sổ lưu niệm tốt nghiệp của chị xem, có thể tìm được chút gì đó.” Thật ra thì cô đối với chị hiểu biết cũng không nhiều, có khi còn xa lạ, bình thường gặp mặt không đến mấy lần, nói chuyện chưa tới mấy câu, nhưng vẫn luôn lo lắng, quan tâm đối phương, không vì điều gì mà thay đổi.

Nhìn mẹ vội vàng chạy lên lầu, cô nhắc nhở, “Còn có bản chép tay của chị, nhật ký, laptop, có lẽ sẽ có dấu vết.” Mong chị tha lỗi cho em gái này nha, không phải là cô bán đứng chị, ai biết chị trốn đi cũng không báo cho cô một tiếng, làm cô không khỏi lo lắng.

Chị! Chị rốt cuộc đi đâu?

“Đã tỉnh rồi hả?”

Vũ Chiêu Ngọc kéo màn cửa sổ, khiến nắng sớm tỏa ánh nắng ấm áp khắp phòng bệnh. Anh đưa cho cô một bó Bách Hợp, nhẹ nhàng đặt trên trán cô một nụ hôn.

“Thích không?” Anh kéo ghế ngồi gần cô, quan sát khuôn mặt tái nhợt giờ đã ửng hồng, trong lòng anh tràn đầy thỏa mãn vui sướng. Giống như chỉ cần nhìn thấy cô từ từ khôi phục, sắc mặt dần dần đỏ thắm, trở lại vẻ sáng ngời chính là hạnh phúc lớn nhất của anh.

Cô xấu hổ gật đầu, ôm hoa đến trước mũi, ngửi hương thơm của hoa, trong đó tràn đầy yêu mến của anh.

“Vậy thì tốt, chờ sức khỏe em tốt hơn, tôi sẽ dẫn em đi gặp bà nội, để cho bà khỏi phải ngày ngày cầu nhàu tôi không dẫn cháu đâu đến gặp bà.”

“Em. Em tên là Kinh Hỉ?” Tại sao lại cảm thấy xa lạ? Nhưng mà nụ cười ấm áp của anh giống như nắng sớm chiếu vào tim cô, làm cô không có lý do gì cự tuyệt mà tin tưởng lời anh nói. “Anh đúng là vị hôn phu của em?”

Vũ Chiêu Ngọc cười, gật đầu một cái, “Em đều gọi tôi là Ngọc, chúng ta quen nhau ở quán cà phê, mà em năm nay hai mươi hai tuổi.” Anh dựa theo tính toán của bác sĩ, ước chừng tuổi cô. “Còn nghi vấn cái gì sao?”

“Vậy nhà em ở đâu?”

“Em từng nói với anh em ở Nam Bộ, lên Đài Bắc làm việc, sau đó em cũng không nói gì nữa, bây giờ em ở cùng với tôi.” Anh càng lúc càng bối phục tài nói láo của mình, có lẽ khi không làm Tổng giám đốc, anh có thể suy tính việc đổi nghề làm Tiểu Thuyết gia.

Trong lòng cô vẫn còn nghi ngờ, nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích của anh, “VẬY, tại sao em bị mất trí nhớ?”

“Tai nạn xe cộ, y tá chưa nói sao?” Anh cau mày, chẳng lẽ cô còn nghi ngờ.

“Em biết, chỉ là tại sao em bị tai nạn xe cộ?” Tại sao cô một chút ấn tượng cũng không có? Cô ôm đầu, trong đầu xuất hiện hình ảnh cô— đang chạy trốn trong đêm tối, mà phía sau lưng. . . . “A! Em không muốn nhớ.” Cô đưa tay ôm đầu, nước mắt trào ra.

“VẬY đừng nghĩ nữa.” Vũ Chiêu Ngọc ôm cô, cố gắng trấn an tinh thần của cô. Thấy cô khóc, ngực anh giống như có tảng đá lớn đè ép, buồn bực đến nỗi hít thở không thông.

Nhìn cô khổ sở, anh chỉ có thể vỗ vỗ lưng của cô, nhẹ giọng ôn nhu, “Nghĩ không ra thì thôi, cái gì cũng không cần phải suy nghĩ, chỉ cần em biết tôi sẽ vĩnh viễn bên cạnh em là được.”

“Khụ. . . . Khụ!” Vũ Chiêu Nghi đi tới, đem sổ khám bệnh gõ vào đầu Vũ Chiêu Ngọc, “Không được động tay động chân với bệnh nhân của chị.”

“Chị!” Vũ Chiêu Ngọc đau khổ, vò vò đầu.

Nhìn thấy vậy, Kinh Hỉ không nhịn được mà phì cười, trái tim như có một dòng nước ấm chảy qua, xua đi phiền não trong lòng cô.

Thấy cô nở nụ cười, trong lòng Vũ Chiêu Ngọc không còn lo lắng nữa, nhận lấy bó hoa, “Tôi đi tìm bình hoa để cắm.” Trên mặt tràn đầy hạnh phúc giống như sa vào tình yêu cuồng nhiệt thời niên thiếu, mà anh hồn nhiên không cảm giác. Anh đi khỏi phòng bệnh, còn lại Vũ Chiêu Nghi khám bệnh.

“Đầu còn đau hay không?”

Cô lắc đầu một cái, hăm mộ nhìn Vũ Chiêu Nghi, “Tình cảm chị em của hai người thật tốt, giống. . . .” Trong đầu thoáng qua rất nhanh một hình ảnh, nhanh đến nỗi cô không bắt kịp.

“Thế nào? Có phải nhớ ra cái gì?” Vũ Chiêu Nghi phát hiện ánh mắt cô bỗng chốc có chút ảm đạm.

Kinh Hỉ cắn môi dưới, lông mày nhăn lại thật sâu, chần chờ một lúc, lần nữa lắc đầu.

“Không cần quá miễn cưỡng, không nghĩ ra cũng đừng nghĩ, thuận theo tự nhiên.” Vũ Chiêu Nghi vừa đi vào sổ khám bệnh vừa khuyên nhủ, “Thời gian này sẽ do Chiêu Ngọc chăm sóc em, người này mặc dù có tiếng xấu, cũng không coi là chính nhân quân tử, nhưng mà, miễn cưỡng cũng coi là người tốt.”

“Chị!” Gõ gõ cửa, Vũ Chiêu Ngọc tay cầm bình hoa đi vào, ở ngoài cửa nghe chị mình nói, liền tức giận, “Dù gì cũng phải để lại cho em một chút thể diện chứ.” Để bình hoa xuống, anh dụi dụi mắt nhìn tóc dài của Kinh Hỉ, “Tốt hơn nhiều rồi sao?”

Cô cười cười, đỏ hồng cả mặt không giấu được mà thẹn thùng.

Thấy hai người đăm đăm nhìn nhau đưa tình, giống như nơi không có người, căn bản quên mất Chiêu Nghi ở đây, cô mỉm cười ho khan mấy tiếng, kéo sự chú ý của họ.

Vũ Chiêu Ngọc nhún vai, “Đúng. . . . Thật xin lỗi.” Trời ạ! Anh làm sao vậy? Chỉ nhìn thấy cô má lúm đồng tiền ửng hồng anh liền ngây ngô, thậm chí nhịp tim như sấm, loại cảm giác kỳ lạ không thể nổi, chẳng lẽ. . . . Không thể nào! Cô chỉ là người giúp anh tránh khỏi xiềng xích hôn nhân mà thôi, cái anh cần chính là tự do.

Vũ Chiêu Ngọc lắc lắc đầu, bỏ qua nội tâm đang đánh trống reo hò, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, khóe môi hơi nhếch lên mỉm cười, phát ra sức quyến rũ nam nhân. Rất nhiều cô gái vì nụ cười của anh mà hồn bay phách lạc, tình nguyện trở thành vợ nhỏ của anh, chắc chắn cô cũng không ngoại lệ.

Anh nháy mắt nhìn cô, ánh mắt thật mê hồn, chỉ cần cô si mê anh, thì sợ gì tương lai cô không nghe lời anh.

Sau khi ngượng ngùng, cô nhìn anh nháy mắt không ngừng, nhúu nhúu mày, “Ngọc, mắt anh bị co giật hả?”

Nghe vậy, anh thiếu chút nữa đập đầu vào vách tường; mà Vũ Chiêu Nghi cười to ôm lấy bụng, không hề giữ hình tượng bác sĩ, lấy sổ khám bệnh che miệng cười. Chiêu Ngọc thích ở trước mặt người đẹp phở trương, quyến rũ, làm trái tim họ nhảy loạn vì anh. Cô có nghe nói y tá trong bệnh viện cũng bị anh hấp dẫn, không nghĩ tới bây giờ lại.

Vũ Chiêu Ngọc mày rậm khê co lại, “Chị, chị tiết chế một chút có được hay không?” Thật là không nể mặt của anh.

“Em nói sai gì sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn hoang mang của Kinh Hỉ quan sát bọn họ.

Vũ Chiêu Nghi chống tay cuối giường, nín cười, “Không có gì.”

“Chị, nếu không còn chuyện gì thì đừng quấy rầy bọn em nữa.” Vũ Chiêu Ngọc bắt bình. Uống phí anh cười đến nổi cơ bắp hai má muốn cứng lại, mà Kinh Hỉ lại không chút nào quan tâm, thực tổn thương lòng tự tôn của anh mà. Không sao, quyến rũ cô phải không, anh còn có cách khác mị hoặc lòng của phụ nữ.

Vũ Chiêu Nghi hít sâu, cuối cùng cũng khắc chế kích động, “Không có chuyện gì, nhưng còn phải nằm viện quan sát thêm mấy ngày, nếu như không có vấn đề gì mới có thể về nhà. Sau cơm tối, chị sẽ trở lại kiểm tra lần nữa. Hai người từ từ tán gẫu.” Nếu không đi, cô sẽ không khống chế được mà cười to mất thôi.

“Chiêu Nghi làm sao vậy?”

“Chị ấy bắt đầu “điên khùng” rồi, đừng để ý tới chị ấy nữa.” Vũ Chiêu Ngọc ngồi vào cạnh giường, trong đầu bắt đầu biên soạn những lời nói dối sau này, cả người đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp.

Phòng pub náo nhiệt cùng đám người điên cuồng trong đêm. Ai cũng mặc sức múa hát vui mừng, chỉ có một người đàn ông ngồi trong góc quầy rượu.

“Mấy ngày không thấy, nhìn cậu càng sa sút.” Trên mặt mang gió xuân tươi rói, Vũ Chiêu Ngọc vừa vào cửa, liền nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Sonny, đang một mình uống rượu giải sầu. Anh nhảy lên ghế cao yêu cầu người bán rượu một ly Martini, sau đó nhìn Sonny, “Hẹn mình ra đây, có việc gì.”

“Bịch” ! Anh còn chưa dứt lời, đâm vào mặt anh là một quyền của Sonny, làm anh té xuống, ngã trên mặt đất. Anh ôm lấy má, lau vết máu trên khóe môi, không nhận được mà kinh động, “Sonny, cậu điên rồi!”

Lúc này, tiếng nhạc huyền ảo cùng đám người ồn ào bởi vì bạo lực đều yên tĩnh trở lại. Thời gian giống như dừng lại, bên trong pub tĩnh lặng ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ ràng, mọi người đều trở mắt nhìn hai người ăn mặc cao quý hợp thời.

Sonny không để ý những người xung quanh nhìn mình, nắm cổ áo Vũ Chiêu Ngọc, một quyền lại rơi xuống.

Vũ Chiêu Ngọc đối mặt với nắm đấm cứng rắn của Sonny, tỉnh táo nhìn bạn tốt: “Cho dù cậu muốn đánh, cũng phải có một lý do tốt ỉnh.”

Ánh mắt lạnh lùng của Sonny nhìn Vũ Chiêu Ngọc thản nhiên không sợ, vẻ mặt dần dần hòa hoãn xuống.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Một cô gái tóc dài, dáng người cao gầy thở hổn hển vì bị người bán rượu kéo đến. Nhìn thấy Vũ Chiêu Ngọc bị đánh, cô kinh ngạc nhướng mày, “Chiêu ngọc, tại sao là cậu?”

Vũ Chiêu Ngọc vừa nhìn thấy cô, hai mắt mở to, miệng há to đến nỗi có thể nhét vào một quả trứng đà điểu, “Em. Tiểu U ? !” Vốn là khuôn mặt bình tĩnh nhưng trong nháy mắt lại trở nên trắng bệch, giống như nuốt vào Hoàng Liên (tên một loại thuốc Đông y) có khổ cũng không thể nói.

“Gọi đi U, đừng quên vai vế của chúng ta.” Mai Như U vòng tay trước ngực, ngông cuồng nhắc nhở anh. Cô là con gái nuôi của ông nội anh, theo vai vế mà nói, anh phải gọi cô là cô. Nhưng ảnh hưởng giáo dục của nước ngoài, cô cảm thấy đi U dễ nghe hơn, thế nên cô muốn bọn họ xưng hô như vậy, “Có thể hay không nói cho tôi biết hai người đang làm gì ở quán của tôi?”

“Cô biết tôi?” Sonny ngạc nhiên, anh không nhớ là mình đã từng thấy cô. Trước mắt anh là vóc người uyển chuyển của một cô nhóc, thân cao chừng 1,72m, dáng như người mẫu, khoảng chừng mười tám tuổi.

Vũ Chiêu Ngọc lấy cùi chỏ đụng Sonny một cái, nói nhỏ với cậu ta. “Cô ấy là Mai Như U, là con gái nuôi của ông nội mình, cũng là chủ quán này, mình đã từng nói với cậu rồi.” Sau đó ngược mặt lên, đối trá mà cười, “Tiểu. dì U, lâu không gặp, dì không phải đang ở nước ngoài, sao lại rảnh rỗi trở về?”

“Nếu tôi không trở về, quán của tôi sẽ bị các người phá hủy mất.” Mai Như U tức giận cười lạnh, “Các người tới đây cho tôi.” Giọng nói êm ái không nóng không lạnh, lại toát ra một cỗ khí thế không giận mà uy.

Sau một hồi kinh ngạc, Sonny còn chưa kịp phản ứng, liền bị Vũ Chiêu Ngọc nắm tay lôi đi.

“Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra?” Mai Như U ung dung ngồi trên ghế salon màu đen da trâu, lạnh lùng bề ngễ nhìn bọn họ.

“Sao cô lại không biết khách khí....” Mặc dù không hiểu tại sao Vũ Chiêu Ngọc lại sợ cô ta như vậy, nhưng Sonny cũng không cần thiết nhìn sắc mặt của cô ta.

“Sonny? Định Á Tư, không biết Antony? Định Á Tư là gì của cậu?” Mai Như U cười ngọt ngào, má lúm đồng tiền nhìn như cô gái hồn nhiên, nhưng trong lúc vô hình lại phóng ra uy nghi làm người ta cảm giác bị áp bức.

“Bác của tôi, là người đứng đầu dòng họ.”

“Tôi và bác của cậu là bạn tốt, bàn về vai vế tôi cũng được xem như là trưởng bối của cậu.”

“Làm sao có thể?” Sonny không thể tưởng tượng nổi trợn trừng con mắt, anh mới không tin!

“Không thể không tin! Ngay cả bà nội còn thương dì hơn con ruột, ba anh em nhà họ Vũ chúng mình so ra còn kém người ta một đầu ngón tay.” Vũ Chiêu Ngọc bắt đắc dĩ thở dài.

“Tại sao?” Chỉ là một con nhóc, có quyền thế cùng năng lực gì? Sonny vẫn không tin.

“Trở về nói bác cậu, Như U gửi lời hỏi thăm, tự nhiên ông ấy sẽ hiểu, có lẽ sẽ nói cho cậu biết tôi là ai.” Mai Như U vẫn tươi cười rạng rỡ, “Tốt lắm, trở lại vấn đề chính, mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Hỏi cậu ta!” Vũ Chiêu Ngọc quay sang Sonny, “Tôi cũng không giải thích được tại sao lại bị đánh.”

Sonny trầm mặt, “Đây là chuyện riêng của tôi cùng nhà họ Vũ.”

Mai Như U mỉm cười, lấy tay chống cằm, “Nếu là chuyện riêng, xin mời hai vị đại thiếu hoa này âm thầm giải quyết, đừng đánh nhau trên địa bàn của tôi.”

“Đã biết.” Vũ Chiêu Ngọc trợn trắng mắt, bàn tay đút trong túi quần không còn kiên nhẫn.

“Còn quên kêu một tiếng.” Mai Như U nói, đáy mắt có chút bồn chồn.

“Dì U!” Vũ Chiêu Ngọc không cam lòng gọi. Xứ nha đầu này, không có việc gì sao lại trở về? Cô vừa xuất hiện, phòng pub sau này sẽ không thể tới được nữa.

Rõ ràng là nhỏ hơn anh, lại không có quan hệ máu mủ, cố tình muốn anh gọi là dì U, thật là đau cả tim gan. Đều do ông nội không có việc gì làm, tìm tới giới xã hội đen, cùng Đại Đầu Mục kết nghĩa anh em.

Mà cô —— Mai Như U chính là con gái Đại Đầu Mục, bởi vì ông nội cảm động và nhớ nhung cha cô, nên mới nhận cô làm con gái, từ đó anh liền thấp hơn cô một bậc.

Chỉ thấy Mai Như u cười rất ngọt, “Ngoan! Lần sau dì U mua kẹo đường cho con ăn.”

Vũ Chiêu Ngọc dở khóc dở cười, “Vậy tôi đi trước.” Đem theo Sonny quay người bỏ chạy, giống như phía sau lưng có quỷ ở đuổi theo, mà trong mắt anh cô so với quỷ còn kinh khủng hơn, chính là nha đầu ác ma.

Chạy ra pub, bọn họ thở dốc đứng dựa vào tường. Liên tiếp vận động tiêu hao thể lực. Tâm tình Sonny hòa hoãn xuống, đầu óc cũng khôi phục lại.

“Mình nhớ rồi, trước kia cậu từng nói pub này là của con gái bảo bối của bà nội cậu mở, chẳng lẽ cô ta chính là người trong giới xã hội đen. ?”

Vũ Chiêu Ngọc hô to, lưng trượt xuống theo vách tường, anh ngồi trên đất, ngửa mặt lên trời đành chịu nói: “Không sai, cậu có nghe nói đến Thiên Địa môn, một nhánh khác của Thiên Địa hội vào thời Thanh hay không? Trời là U Hoàng, đất là Âm Đế, hơn nữa còn có hệ pháp cận thân Âm Phong Quỷ Dạ, còn có Văn đường quản lý chuyện lớn nhỏ trong ngoài bang, đường chủ là Văn Khôi, thuộc hạ là Tinh Long, Bạch Hổ, còn quản lý Vũ đường và nhân viên ngoài bang là đường chủ Vũ Ảnh, thuộc hạ là Đào Mĩ và Kiếm Ảnh.”

“Sao cậu biết nhiều thế?”

Vũ Chiêu Ngọc trợn trắng mắt, “Không nghĩ đến mình họ gì à? Trước kia nội bộ Thiên Địa môn rối loạn, Hình đường, Công đường, Huyết đường tùm lum, phân quyền nhiều nhưng chỉ là hư danh, suýt nữa thì phân liệt, may nhờ Âm Đế ra mặt bình ổn, đó là chuyện thời kỳ đầu Dân quốc, cũng là lý do tại sao Thiên Địa môn biệt tích một thời gian, sau đó xuất hiện lại trên giang hồ, đã nghiễm nhiên có thể sánh với tổ chức mafia, mà người đảm nhận chức đường chủ Vũ đường đứng đầu lúc đó tên là Vũ Ảnh.”

“Ông nội cậu?!” Sonny kinh sợ nhảy lên, hoàn toàn quên mục đích hẹn Vũ Chiêu Ngọc.

“Bây giờ cậu đã hiểu tại sao mình phải là kính cô gái nhỏ kia ba phần?” Vũ Chiêu Ngọc chậm rãi từ dưới đứng dậy, “Ngay cả bác trai của cậu cùng quý nha đầu kia cũng có ân oán, cậu về hỏi bác trai hoặc cha cậu đi, chỉ là, mình cho cậu một lời khuyên, cách quý nha đầu xa một chút, cô ấy không phải là người chúng ta chọc nổi đâu.” Mặc dù phong lưu, nhưng cũng có chút nguyên tắc cần phải tuân thủ, tránh cho chết thể nào cũng không biết, chỉ là cũng không biết vị thiếu gia phong lưu này có nghe hay không thôi.

Sonny cười lạnh, “Người không phạm ta, ta không phạm người. Mình không có thời gian rồi rãnh bởi con nhóc này chơi.” Anh nhún mày, túm cổ áo Vũ Chiêu Ngọc, “Mình có việc muốn hỏi cậu?”

“Có lời cứ nói, đừng động tay động chân.” Vũ Chiêu Ngọc đẩy tay Sonny ra, vừa sửa sang lại quần áo, vừa lùi lại mấy bước giữ khoảng cách an toàn. Nói thật ra, một quyền kia thật đúng là không dễ chịu, cảm giác nóng rát vẫn còn lưu lại trên má.

“Cậu đã biết đối tượng đính hôn của anh hai cậu là ai?” Sonny cắn răng hỏi.

“Không phải là cô gái mà cậu thích chứ. Minh đoán đúng rồi?” Nhìn mặt xanh mét của Sonny, Vũ Chiêu Ngọc nghen hống, nhìn trần trối, không nghĩ tới thuận miệng nói một chút lại đoán đúng.

“Không sai! Đáng chết!” Sonny ảo não đấm một quyền vào vách tường. Lực rất mạnh, ngay cả bụi trên tường cũng rơi xuống, nhưng mà trong lòng tràn đầy cảm giác vô lực.

Cuối cùng Vũ Chiêu Ngọc cũng cảm thấy tình thế có phần nghiêm trọng, lúc này vị thiếu gia phong lưu này thâm thật rồi. Anh tiến lên vỗ vỗ bả vai Sonny, lúng túng cười, cố gắng an ủi bạn tốt, “Có lẽ anh hai chỉ vui đùa một chút.” Ai ngờ lại đối lấy ánh mắt hung hăng của Sonny. Bình thường, Sonny ôn hòa như trẻ con nhưng giờ phút này lại tối tăm nghiêm trọng như Atula ở địa ngục, thanh âm lạnh lẽo làm người khác nổi da gà.

“Nếu như. Nếu như, Chiêu Duy dám trêu đùa cô ấy, mình sẽ làm thịt anh ta.”

Vũ Chiêu Ngọc chỉ cười khúc khích, “Hoặc. Có lẽ bọn họ chỉ là quan hệ hợp tác, sao cậu không tìm cô ấy hỏi rõ ràng?”

“Cô ấy không chịu gặp mình.” Sonny như đưa đám ngồi dưới đất.

“Vậy cậu định làm gì? Cứ như vậy buông tha?”

“Mình không biết! Mình thật sự là không biết!”

Thấy bạn tốt khổ sở, Vũ Chiêu Ngọc không biết nên nói cái gì để an ủi cậu ta. Không nghĩ tới người bất cần đời như Sonny cũng sẽ lâm vào xoáy nước tình yêu, không yêu thì thôi, một khi yêu sẽ dùng chân tình, mà không được đáp lại, khó trách cậu ta ảm ức như vậy.

Nghĩ vậy, Vũ Chiêu Ngọc cảm thấy mình thật may mắn, không rơi vào tình cảnh giống Sonny, trở thành nô lệ tình yêu. Vì một bông hoa mà buông tha cả rừng rậm, thật là không đáng giá, anh tuyệt đối sẽ không làm như vậy, ha. Đang đắc ý, bất ngờ trong đầu hiện lên gương mặt xinh đẹp động lòng người, trong nháy mắt khuôn mặt anh cứng ngắc lại.

Làm sao lại nghĩ đến cô ấy? Với anh cô chỉ là một cô gái xa lạ được anh nhặt về, mặc dù dáng dấp thanh lệ thoát tục, nhưng tuyệt sắc mỹ nhân anh cũng không phải chưa từng thấy qua, giống như model Pháp Lạp, ngôi sao Shary đều là bạn gái của anh, nhưng anh tuyệt đối không có khả năng đối với họ động lòng, anh chỉ muốn tự do, không muốn tình yêu. Hiện tại nội tâm anh không ngừng tự nói với mình.

“Này!” Sonny đứng dậy, vỗ vỗ bờ vai của anh, kéo suy nghĩ của anh trở về, “Theo mình đi uống rượu.”

“Cũng tốt! Để cho cậu mời, coi như là nhận lỗi.” Vũ Chiêu Ngọc khoác vai Sonny, tạm thời vứt bỏ việc bà nội bức hôn, “Đi thôi! Chúng ta đi quán khác uống, thuận tiện nói cho cậu biết mình gần đây gặp gỡ “kinh hi”.” Âm thanh theo bước chân càng ngày càng xa.

“Ngày mai có thể xuất viện, vui không?” Vũ Chiêu Ngọc đưa tới một bó Hải dụ, cũng đặt trên trán Kinh Hỉ một nụ hôn. Đây đã thành thói quen, nhưng cô vẫn chưa thích ứng được với hành động thân mật này, vì ngưỡng ngừng mà hai gò má hồng thắm như quả táo, làm cho người ta không nhận được mà muốn cắn một cái.

Càng ở chung một chỗ với cô, anh phát hiện cô càng ngày càng đẹp, càng thêm sáng rõ động lòng người.

Cô cúi thấp đầu, tránh cái nhìn của anh, miệng ngập ngừng, “Cám ơn hoa của anh.” Sáng sớm mỗi ngày anh sẽ đưa tới một loài hoa khác nhau cho cô, cả phòng bệnh chất đầy hoa, khiến y tá bệnh viện cũng hâm mộ không dứt, đồng thời cũng nghe được mùi chua từ bọn họ ——

Anh, Vũ Chiêu Ngọc, cậu chủ thứ hai nhà họ Vũ, cũng là con trai của viện trưởng, trước mắt còn là tổng giám đốc của một công ty xây dựng ở nước ngoài, có nhiều mối quan hệ với phái nữ, tất cả đều là thiên kim tiểu thư, ngôi sao điện ảnh, không nghĩ tới anh sẽ coi trọng một người không có danh tiếng như cô.

Thật ra thì cô cũng cảm giác không thể tin được, điều kiện của anh rất tốt: ưu tú, tài mạo, gia thế đều có. Biết bao cô gái tốt phù hợp với anh, không như cô, một cô gái yếu đuối lại mất trí nhớ.

“Em lại tới quầy rầy bệnh nhân hả?” Vũ Chiêu Nghi đi vào phòng bệnh đã nhìn thấy Vũ Chiêu Ngọc đối với Kinh Hỉ phát huy sức quyến rũ đàn ông.

“Chị, em tới thăm vị hôn thê của em cũng không được sao?” Vũ Chiêu Ngọc vô tội lại uất ức cong môi lên.

Vũ Chiêu Nghi khinh thường, không để ý đến anh. “Hôm nay sắc mặt không tệ.” Cô vừa kiểm tra sức khỏe Kinh Hỉ, vừa ghi chép, “Sau khi xuất viện, mỗi tuần đều trở lại kiểm tra.”

“Yên tâm, em sẽ chú ý.” Vũ Chiêu Ngọc thay Kinh Hỉ trả lời.

“Em có một chút đáng giá nào để người ta yên tâm sao?” Ngôn ngữ của Vũ Chiêu Nghi như có gai, khinh thường liếc anh một cái.

“Chị!” Anh cười khổ, mặc dù anh là có chút tính toán, nhưng không phải như vậy mà vô tình, ít nhất anh rất tốt bụng cứu mang cô, mang lại cho cô một cuộc sống mới, thậm chí cũng không tìm người điều tra quá khứ của cô, dù sao nhà họ Vũ cũng coi trọng nề nếp gia đình, có thể nào tùy tiện chứa chấp một cô gái lai lịch không rõ ràng? Mà tất cả không chỉ là vì anh, cũng là tốt cho cô, có lẽ quá khứ của cô cũng có gì đó khó nói.

Anh nguyện ý cứu mang cô, cho cô là vợ chưa cưới, cũng tạo ra một thân phận giả cho cô, vậy thì người hy sinh lớn nhất là anh mới đúng.

“Chị. Chị, Ngọc đối đãi với em rất tốt.” Kinh Hỉ thận trọng mở miệng, cô hiểu Vũ Chiêu Nghi cũng rất quan tâm mình.

“Ai! Còn chưa có gả đi đã nói giúp rồi, giờ mới hiểu cái câu “người mới cưới vào cửa, người làm mai bị ném qua tường”.” Vũ Chiêu Nghi chế nhạo, nhìn bọn họ.

“Chị à, chị là tốt nhất, tuyệt đối ở trong lòng em.” Vũ Chiêu Ngọc nịnh hót Vũ Chiêu Nghi, mặc kệ nói thế nào, trước mặt bà nội, phải nhiều trợ thủ một chút.

“Xin lỗi, chị thuộc phái trung lập.” Vũ Chiêu Nghi vỗ vỗ tay Kinh Hỉ, “Nếu như sau này nó dám ăn hiếp em, nói cho chị, chị nhất định giúp em xả giận.” Giống như là dặn dò, nhưng thật ra là cảnh cáo Vũ Chiêu Ngọc.

“Em sẽ không như vậy, em sẽ thật tốt thương mà yêu Kinh Hỉ.” Vũ Chiêu Ngọc mỉm cười, đưa mắt nhìn cô đang thẹn thùng. Trong giọng nói không biết có mấy phần nghiêm túc, đây là điều Vũ Chiêu Nghi lo lắng nhất.

“Không phải thương yêu, mà là thật quý trọng, yêu em ấy. Biết không?”

Vũ Chiêu Ngọc không trả lời Vũ Chiêu Nghi, bởi vì anh bị ánh mắt cùng má lúm đồng tiền của Kinh Hỉ quyến rũ. Giờ khắc này, anh thật sự thừa nhận, anh đã nhụt về một đại mỹ nhân.

3. Chương 3

“Đã gần nửa tháng rồi mà không có tin tức gì của Tĩnh nhi, hay là chúng ta báo cảnh sát?” Ngô Thu Muội khóc đến đỏ cả mắt, bà không tin người khéo léo nhu thuận như Tĩnh nhi sẽ rời nhà trốn đi, đến giờ không rõ tung tích.

“Khóc cái gì mà khóc, có cái gì tốt mà khóc.” Thật ra thì trong lòng Phương Đại Phúc cũng rất lo lắng, nhưng, vì tôn nghiêm của đàn ông, ông phải tỉnh táo trấn an.

“Cha, hay là để con đi ra ngoài tìm một chút?” là con trrai trưởng nhà họ Phương, Phương Tu Bình nói

“Con lo mà đọc sách đi, học thật tốt để lấy bằng thạc sĩ, chuyện trong nhà không cần con quan tâm.” Phương Đại Phúc ra lệnh, “Còn Tu Long, ngày mai con có cuộc thi, đi lên lầu đọc sách đi.”

Phương Tu Long ngáp một cái, thấp giọng nói thầm, “Vốn là không liên quan tới con.” Vào thời kỳ trưởng thành, tính phản nghịch dần dần lộ ra, “Không có việc gì đừng gọi con!”.

“Vậy con đi ngủ.” Phương Vũ Khiết đuổi người một cái, đứng dậy chuẩn bị lên lầu.

“Đứng lại!” Phương Đại Phúc gọi cô.

Phương Vũ Khiết chậm rãi quay đầu lại, mặt không chút thay đổi nhìn cha, “Có chuyện gì ạ?”

“Đáng lẽ hôm nay Lưu Tân dẫn Tĩnh nhi đi chọn lễ phục, nhưng cha nói với nó là Tĩnh nhi đi du lịch. . . .” Phương Đại Phúc chợt dạ, lại muốn bày ra uy nghi, nói còn chưa dứt lời liền bị tiếng cười lạnh của Phương Vũ Khiết cắt đứt.

“Muốn con thay chị đi phải không?”

“Đúng vậy! Vũ Khiết, chỉ có một ngày mà thôi.”

Ngô Thu Muội thỉnh cầu, ánh mắt của bà làm cô không đành lòng từ chối, nhưng cô vẫn không thể đồng ý gặp cái tên kiêu căng, ngạo mạn kia. “Tại sao cha mẹ không đi?”

“Mẹ. Mẹ với cha con đều là thế hệ trước, người trẻ tuổi nên cùng người trẻ tuổi ở chung một chỗ, hơn nữa. Hơn nữa mẹ cũng không biết số đo của Tĩnh nhi.” Nói đến cùng, Ngô Thu Muội vẫn áy náy vì không làm tròn trách nhiệm của người mẹ, không hiểu biết gì về Tĩnh nhi; có lẽ bởi vì Tĩnh nhi người khéo léo, hiểu chuyện, rất có trách nhiệm, cũng không làm cho người khác phải quan tâm. Bởi vì cô biểu hiện quá hoàn mỹ, làm cho người ta không để ý đến suy nghĩ trong lòng cô, bà làm mẹ thật là thất bại.

Không muốn làm khó mẹ, Phương Vũ Khiết hít sâu một hơi, “Được, con đi là được chứ gì! Nhưng đừng kỳ vọng con sẽ đối xử tốt với tên kia.” Nói xong cũng chạy lên lầu.

“Con. đây là thái độ gì chứ!” Phương Đại Phúc tức giận muốn chạy lại chỗ cô nhưng bị Ngô Thu muội ngăn lại.

“Thôi! Vũ Khiết đồng ý là tốt, so đo nhiều như vậy làm gì.” Ngô Thu Muội không giấu được lo lắng, “Hiện tại quan trọng là tìm Tĩnh nhi trở về.”

Phương Đại Phúc lại ghé sa lon ngồi xuống, “Thật không hiểu nổi bọn trẻ đang suy nghĩ gì, lo cho chúng chỗ ăn, chỗ ở tốt. Vậy mà . . .”

Phương Vũ Khiết đứng trước cửa phòng lầu hai nghe cha gào thét, cô không khỏi trợn mắt, tay dừng ở tay cầm cửa —

“Khiết, chị không cần phải ủy khuất bản thân.” Phương Tu Long dựa cửa, vòng hai tay trước ngực, mặt tỏ vẻ khinh thường việc làm của cha.

“Yên tâm, chị biết rõ mình làm gì mà, ngược lại em đã lớp mười hai, chuẩn bị thi đại học, cả ngày đừng suy nghĩ lung tung.”

“Thật là, cả ngày mọi người ai cũng bắt em đọc sách. Đọc sách, đọc sách thật quan trọng như vậy sao?”

Phương Vũ Khiết bắt đầu cười cười, vỗ vỗ bờ vai của Tu Long, “Đọc hay không đọc đều do em, chỉ là làm chuyện gì cũng phải hết mình. Đã đăng ký đi thi, dù thất bại hay không, ít nhất em đã cố gắng, bất kể tương lai em muốn làm gì, chỉ cần biết rằng việc mình làm không hổ thẹn lương tâm là được, chị vĩnh viễn ủng hộ em.”

“Dạ!”

“Chị đi đây.” Đọc là loại nghệ thuật, nhưng đọc quá nhiều sẽ thành cầu nhàu, cha mẹ của cô chính là một ví dụ thực tế.

Thay quần áo, cô đi xuống lầu, hoàn toàn không có hình tượng thực nữ, mà khách dưới lầu chính là Lưu Tân.

“Con ăn mặc gì vậy?” Thấy động tác cùng quần áo thô lỗ của cô, Phương Đại Phúc lại muốn nói.

“Rất bình thường.” Cô nhai kẹo cao su, lướt qua cha mẹ, “Đi thôi! Lưu đại”

“Con. . . . con muốn làm cha tức chết sao?” Phương Đại Phúc rống giận.

Cô cũng không quay đầu lại nhìn Lưu Tân mà đi ra khỏi cửa, nhìn ngoài cửa là chiếc xe Benz sang trọng, xe này là do nhà cô cho anh ta mượn tiền mua, nhưng không tính là mượn, bởi vì giả chị đi, chiếc xe này chính là đồ cưới, chính là của anh ta.

“Lên xe đi!” Lưu Tân vuốt vuốt tóc, thay cô mở cửa xe.

Phương Vũ Khiết vẫn nhai kẹo cao su, tầm mắt nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ di động, ghét phải nhìn mặt anh ta.

Mà anh ta tựa hồ cũng biết mình không được cô em vợ hoan nghênh, rất biết điều mà im lặng.

Xe chạy trên đường Trung Sơn, thoáng chốc —

“Dừng xe!” Phương Vũ Khiết chọt quát to một tiếng, đợi xe dừng lại, lập tức đi xuống.

“Vũ Khiết, như vậy rất nguy hiểm.” Anh cũng xuống xe, vừa đứng cạnh xe nhìn xung quanh, vừa liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, “Em xuống đây làm gì, ở đây không cho dừng xe.”

Phương Vũ Khiết quay đầu liếc anh ta một cái, một tiếng “ba!” vang lên. Cô không để ý tới anh ta, tự mình lên xe trở về.

Đang lái xe nhưng thỉnh thoảng cô vẫn quay đầu nhìn đám người nhộn nhịp. Nhưng có một bóng dáng quen thuộc, nếu như cô không nhìn lầm, người kia chính là chị cô? Nhưng mà, chị đang đi với người nào, hơn nữa còn vừa nói vừa cười? Quan trọng hơn là, cho dù chị tức giận bỏ nhà trốn đi, cũng không nên không có tin tức gì. Theo như hiểu biết của cô về chị, chị tuyệt đối sẽ không làm cho người khác lo lắng, nhưng tại sao vẫn chưa liên lạc với người nhà?

“Anh mua cho em nhiều đồ như vậy, không sợ sẽ phá sản sao?” Kinh Hỉ lú lười không nói nên lời nhìn anh cầm tấm thẻ vàng một lần nữa quét vào máy.

Vũ Chiêu Ngọc vui vẻ cười to, “Sẽ không, em quá coi thường tôi rồi.” Anh nhẹ vuốt mũi thon của cô một chút. “Đi thôi! Chúng ta đi chỗ khác.” Ai ngờ đi một lát, cô lại dừng bước, bỗng nhiên quay đầu, không biết đang nhìn cái gì, “Sao vậy? Một mẻ?”

Cô nghiêng đầu, nhú mồm, “Em không biết, mới vừa rồi em cảm giác giống như có người gọi em?”

“Vậy sao? Gọi Kinh Hỉ?” Anh nói giỡn.

“Không có việc gì, có lẽ là em nghe nhầm.” Cô đuổi theo anh, khoác tay anh, “Chúng ta đi đâu?”

“Chúng ta mua thêm quần áo và đồ dùng cho em.”

“Không cần đâu, như vậy là đủ rồi, hay là nên mua một ít đồ cho anh.” Đều là tiền của anh, cô rất băn khoăn.

“Anh đối với mỗi người phụ nữ đều giống nhau.” Khó có được một cô gái sẽ lo lắng bóp tiền thay anh, vì anh mà suy nghĩ. Từ trước đến giờ phụ nữ bên cạnh anh đều muốn muốn mua thật nhiều để anh trả tiền.

Mà anh gặp dịp thì chơi, không có gì không tốt. Nói phụ nữ sĩ diện, thì đàn ông sĩ diện cũng không ít, nhất là làm ăn, cần một chút mảnh khoé, nếu không sẽ bị người khác xem thường.

“Mấy ngày nữa sẽ có mấy bộ y phục mới đưa tới, tôi sẽ gọi Sonny tự mình làm người thiết kế lễ phục cho em.”

“Như vậy rất phiền phức?”

“Không sao, Sonny thật sự rất rảnh, cho cậu ta một chút chuyện để làm, tránh để cậu ta không có việc gì làm lại đi đánh người.”

“Lần trước là anh ấy đánh anh?” Kinh Hỉ nhẹ nhàng xoa mặt anh, mặc dù đã không còn sưng, nhưng cô vẫn cảm giác đau lòng không dứt.

Anh cầm tay cô đến môi mình hôn một cái, “Yên tâm, đã không sao, chúng ta bây giờ đi chọn lựa trang sức thôi!” Đột nhiên anh cảm thấy cười một cô gái cùng anh tâm sự như thế này cũng không tệ.

Ngày mai chính là kỳ hạn cuối cùng với bà nội, không biết Chiêu Duy và Chiêu Huân đã tìm được người thích hợp chưa? Hắc hắc. Đến lúc đó có thể có vở kịch hay để xem rồi, trong lòng Vũ Chiêu Ngọc cười gian mà mong đợi.

Anh mở cửa xe, dẫn Kinh Hỉ đến biệt thự Tân Hải, ngoại trừ người giúp việc nhà họ Vũ, cô là người ngài đầu tiên được tới đây; nhưng, anh không có ý định để cho cô biết.

“Căn nhà thật đẹp.” Theo dọc con đường Tân Hải, ở phía xa xa xuất hiện một hàng ngôi màu lam, tường trắng theo phong cách biệt thự Châu Âu, trước mặt là biển sau lưng là núi, cơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở của biển rộng. “Là nơi đó?”

Anh nhếch miệng cười, lộ hai hàm răng trắng, “Không sai, em thử đoán xem là do ai thiết kế?”

“Sẽ không phải là anh chứ?” Cô đùa giỡn nói.

“Bingo!”

“Không thể nào!” Cô khó có thể tin được, nghiêng đầu quan sát một bên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, giống như lần đầu tiên biết người đàn ông này, anh là vị hôn phu của cô? Vì sao đối với anh cô lại không biết gì cả? “Anh là kiến trúc sư?”

Vũ Chiêu Ngọc lắc đầu một cái, cười như không cười, nhưng mang lực hút làm người ta tim đập thành thịch. Cho dù trong lòng cô có nhiều nghi ngờ, nhưng cũng sẽ tiêu tan khi anh nở nụ cười.

Anh buồn bực, ho khan, thanh thanh cổ họng, “Tôi không phải đã nói tôi là người kinh doanh sao?”

“Đã biết.” Cô suýt nữa cười ra tiếng, từ khi anh dẫn cô đi mua đồ cô đã biết ít nhiều.

“Tốt! Em đang cười tôi, đừng quên em chính là vợ của tôi đấy.” Ánh mắt Vũ Chiêu Ngọc gian tà nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô.

“Em còn chưa gả cho anh mà.” Kinh Hỉ ngượng ngùng, giọng bất bình làm anh mỉm cười không dứt.

“Sẽ nhanh thôi, chờ ngày mai gặp bà nội.” Anh cười rất hả hê.

“Bà nội?”

“Chính là người có quyền lực cao nhất nhà họ Vũ.” Mặc dù giọng điệu có chút bất đắc dĩ, nhưng đáy mắt anh cũng không giấu được sự tôn kính. Nghĩ đến việc bà bức hôn, anh thở dài, “Nếu không phải do bà, tôi cũng không thể nào gặp em.”

“Sao vậy?” Cô nghe mà không hiểu.

“Không có việc gì, không phải em muốn biết những chuyện liên quan đến tôi sao.” Anh nhanh chóng nói sang chuyện khác. Để ứng phó trận chiến ác liệt ngày mai, anh phải chỉ dạy cô, tránh cho bà nội hỏi gì cũng không biết, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Kinh Hỉ chần chừ trong chốc lát, dùng sức gật đầu một cái. Cô rất muốn biết nhà mình ở đâu, cô từ đâu đến, nhưng quá khứ như bị ném vào biển rộng. Giờ phút này, người thân duy nhất mà cô có thể dựa vào chính là anh.

“Tôi năm nay 27 tuổi, là con trai thứ hai nhà họ Vũ, có bằng thạc sĩ luật và kinh tế. Thiết kế cũng là hứng thú của tôi, ngoài anh em của tôi, không ai biết tôi là kiến trúc sư.”

Ngụ ý cô là người ngoài đầu tiên được biết, thoáng chốc, má phấn ửng hồng. Cô cảm thấy vui vẻ, sợ bị anh nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng của mình, nên cô liền mở miệng.

“Tại sao không làm kiến trúc sư?” Anh có tài, chắc chắn có tương lai.

“Có lúc người ta không có lựa chọn nào khác, không thể vì bản thân mà trốn tránh nghĩa vụ cùng trách nhiệm.” Anh cười mỉa, nhìn thẳng phía trước, ánh mắt trở nên âm u hờ hững.

Anh đã từng phản đối, đã từng muốn thoát khỏi dòng họ đầy thế lực này mà biến mất. Nhưng cuối cùng anh cũng ý thức được trách nhiệm, cùng máu mủ gia đình. Tình thân giống như sợi tơ vô hình, cho dù anh chạy trốn tới mặt trăng, ngoài không gian, thì vẫn không cách nào thoát khỏi sợi dây ràng buộc kia. Nếu như anh là Lãnh huyết vô tâm, vô tình thì tốt rồi, nhưng anh không phải, cho nên, cuối cùng anh vẫn trở lại.

Quá khứ đã qua, không còn quan trọng. Anh nhún nhún vai cười, “Không biết vì sao tôi lại tâm sự với em nhiều như vậy. Thế nào?” Nghiêng đầu thì phát hiện sắc mặt cô trắng bệch, anh vội vã dừng xe ở ven đường.

Cô nhúm mày, khi anh nhắc tới trách nhiệm thì đầu lại hiện lên gì đó “Tĩnh nhi, con không phải có thể. Tĩnh nhi, con phải. Tĩnh nhi, con phải như vậy. Tĩnh nhi.”

“Không!” Cô đột nhiên lắc đầu, cố gắng thoát khỏi cảm giác bị áp bức này, nó làm cô cảm thấy căng thẳng, thở không thông.

“Hỉ nhi.” Anh không ngừng ôm cô vào lòng, trấn an cô. Anh đoán rằng có lẽ ký ức trước đây của cô không vui, nếu không sẽ không vì sợ hãi mà lựa chọn quên lãng.

Cô cố gắng nở nụ cười, “Không sao.” Rốt cuộc ai là Tĩnh nhi? Vì sao trong đầu lại xuất hiện tên đó?

“Có muốn đến bệnh viện kiểm tra?” Nhìn cô hoảng sợ, mặt không còn chút máu, trái tim anh cũng đau.

Cô vội vàng lắc đầu, “Không cần, em nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi.” Cô không muốn đi, có lẽ do trời sinh tính ghét đi bệnh viện. Nếu không phải vì mỗi ngày đều có thể thấy anh, cô thật sự muốn thoát khỏi nơi tràn đầy thuốc khử đó.

“Chắc chắn?” Anh vẫn cảm thấy lo.

Cô dùng sức gật đầu, thản nhiên cười giống như hoa bách hợp tỏa hương thơm mê hoặc lòng người.

Anh không tự chủ nâng cằm cô lên, ánh mắt chạm nhau, giống như có dòng điện chạy qua, đem không khí đốt cháy sạch, kêu tê tê vang dội. Ánh mắt nóng rực của anh khiến sống lưng cô hưng phấn cùng run rẩy, cảm giác nóng bỏng bắt đầu lan tràn, giống như đỉnh đầu cô bị phóng hỏa.

Trong tích tắc, cô mở to đôi mắt, nhìn chăm chú khuôn mặt anh đang dần phóng đại, từ từ tiến tới gần mặt cô, hình như anh muốn hôn cô. Tiếng thét chói tai đột ngột vang lên, phá vỡ thời khắc loạn ý mê tình này. Cô kinh hoàng quay mặt đi, cảm giác nhịp tim như sắp đình tại nhưc óc, không biết anh có nghe thấy không?

Cô mắc cỡ, vội giơ tay lên ôm lấy hai gò má đang nóng lên, trong lòng phiền muộn vì suy nghĩ vừa rồi, sao cô lại có thể trông mong nụ hôn lãng mạn của anh chứ.

Anh lúng túng ngồi lại chỗ, hô hấp nặng nề, nội tâm ham muốn cô. Đối mặt với người đẹp động lòng người, anh không kiềm chế được dục vọng của mình mà muốn cô.

Thật đáng chết, anh đã lợi dụng sự thiện lương của cô, sao lại có thể làm tổn thương thêm tâm hồn hồn nhiên của cô nữa chứ? Anh dùng lực đánh vào tay lái “Ba” thật to một tiếng, dọa cô giật mình.

Hình như anh đang tức giận, “Anh. . . . Anh làm sao vậy?”

“Không có gì, chúng ta đi!” A nh kéo vô lăng, “Hừ” ! Chiếc xe xông ra ngoài.

Giọng điệu anh lạnh lùng, chẳng lẽ cô đã làm sai điều gì?

Đi tới biệt thự Tân Hải, diện tích mấy trăm bình (đơn vị của Nhật, 36m² là một bình), xung quanh là cây dong và Rừng trúc, để che gió phòng cát.

Toà nhà to lớn nhưng lại đơn giản, rất có phong cách. Màu xanh dương của ghế salon, màu trắng đá hoa cương sàn nhà, bức tường thì trong suốt, bàn và tủ được làm bằng gỗ. Nhìn về ba phía đều có thể thấy biển. Mà trên sân thượng lầu ba còn có hồ bơi mini cùng màu xanh lá của những cây được treo trên giàn, làm cho cô kinh ngạc cùng khâm phục.

“Tất cả đều do anh thiết kế?”

“Do tôi thiết kế, sau đó để công ty anh hai hoàn thành công trình.” Nhìn cô kích động sờ đông sờ tây, anh cảm nhận được cô rất vui vẻ.

“Anh thường ở đây?”

“Thỉnh thoảng, phần lớn thời gian tôi đều ở nhà trọ.” Vũ Chiêu Ngọc đem túi lớn túi nhỏ mang vào, thử dốc lau mồ hôi trên trán.

“Phòng này thật to!” Cô đẩy cửa, nhìn về phía xa. Ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng cùng biển như một, chỉ tiếc một phần cảnh trí bị cây che mất, “Có thể lên lầu xem không?”

“Có thể! Sau này nơi này là nhà em, em thích làm gì cũng được?” Anh cương chiu nhìn cô hưng phấn giống như đứa trẻ nhìn thấy những thứ mới lạ đang sôi nổi chạy lên lầu hai, nội tâm tràn đầy tư vị ầm ập, làm anh cảm thấy biệt thự vắng vẻ này không còn bị bỏ trống nữa.

“Này! Mau lên đây nha!”

“Được!” Anh bắt đầu thích cùng cô ở chung một chỗ.

Lên lầu hai, đập vào mắt cô toàn là màu lam. Màu thủy lam của giường lớn, màu lam đậm hơn của tấm thảm cùng màu xanh dương nhạt trên trần nhà, lam màu xanh lá cây của học tủ, còn có quầy rượu, ghế sofa. Trong không gian 50 bình, cô chưa từng nhìn thấy nhiều màu lam như vậy.

Phòng ngủ sát vách phòng tắm cũng là màu lam nhân nhạt. Trong tủ quần áo, ngoài đồ của anh ra, còn có quần áo anh mua cho cô, tất cả được chia ra làm hai bên rất gọn gàng.

Cô giống như đi thám hiểm, bước qua ghế salon đẩy cánh cửa bên hông. Phòng tập thể thao, thư phòng, phòng làm việc, còn có ban công rộng, có thể ngồi ở xích đu thưởng thức trời cao biển rộng.

“Còn muốn đi lên nhìn một chút sao?” Đem túi lớn túi nhỏ lên lầu hai, anh pha hai ly cà phê, một ly bưng cho cô.

Cô uống một hớp, lắc đầu một cái. Ở đây thật tốt, có thể ngắm biển, còn có thể đón gió biển ấm áp.

”Trên lầu chính là phòng khách, có thể xem phim, cũng có thể nghe nhạc, còn có hồ bơi cùng vườn hoa.

“Em thật sự rất thích nơi này.” Trong lòng cô cảm động, ngửa đầu nhìn anh, “Nhưng mà, toà nhà lớn như vậy mà chỉ có một mình anh, như vậy rất cô đơn?”

“Có em làm bạn rồi.” Anh đắm đuối nhìn cô, làm tim cô bình bịch một tiếng, cô hốt hoảng thu hồi tầm mắt, không dám nhìn anh nữa.

Anh rất đẹp trai. Trời sinh anh có sự cao quý, sang trọng; hơn nữa tài hoa xuất chúng, ngũ quan càng thêm xuất sắc. Khi anh cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng nõn, làm người ta tim đập thành thịch. Cô biết từ lần đầu tiên thấy anh, cô đã không tự kiềm chế được mà yêu anh.

Đây là nhất kiến chung tình sao? Cô cũng không biết được, có lẽ có thể giống như chó con, mèo con bị vứt bỏ, được người ta mang về nuôi, chính là cảm giác với chủ nhân; cũng có khả năng là sự cảm kích, hướng chỉ cô chỉ mới biết anh, chỉ có anh nguyện ý quan tâm cô, chăm sóc cô, không kiêu kỳ quá khứ của cô, cũng không bắt buộc cô nhớ lại quá khứ.

Vì vậy, cô tin tưởng anh, nghe theo tất cả. Cho dù là sai lầm, cho dù là lời nói dối thậm chí chỉ là mộng, cô cũng không muốn nhanh như vậy sẽ tỉnh lại.

Thấy bộ dáng xấu hổ của cô, anh không khỏi vui vẻ, thật tốt khi cô đối với sức quyến rũ đàn ông của anh không phải là hoàn toàn không có phản ứng. Điều này làm cho anh hài lòng không thôi, mà ngoài mặt vẫn cầm đầu cầm cổ nói: “Phòng ở lớn như vậy, một tháng sẽ có hai ngày công ty vệ sinh đến dọn dẹp, mà bình thường cũng có người làm Nhà Nỳ đến quét dọn, cho nên em không cần phải làm gì cả.” Theo anh thì những người phụ nữ hiện đại đều không thích làm chuyện nhà, bên cạnh anh có nhiều cô gái đẹp vừa nghe nhắc tới nấu ăn, mặt lập tức thay đổi.

Hơn nữa diện tích căn nhà tới mấy trăm bình nếu một mình dọn cũng rất cực khổ, anh không muốn cô mệt mỏi. Anh mang cô về làm vợ chứ không phải là người giúp việc.

“Buổi tối anh hai và em trai tôi sẽ đến, tôi sẽ giới thiệu ọi người làm quen.” Trước đó phải diễn thử, để tránh ở trước mặt bà nội lộ sơ hở.

“Cần chuẩn bị gì không?” Gặp người nhà của anh, cô có chút lo sợ.

“Không cần, em chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt.” Anh kéo tay của cô, “Thân thể em mới khôi phục, đừng đứng trước gió biển quá lâu.” Dắt cô mặt đỏ tới mang tai đi vào bên trong nhà.

“Nhưng mà. . . .” Vì che giấu nhịp tim dồn dập, Kinh Hỉ còn muốn mở miệng, lại bị cắt đứt.

“Nghe lời.” Vũ Chiêu Ngọc nhẹ nhàng véo mũi thon của cô, “Đúng rồi! Mua nhiều đồ như vậy, em còn chưa có thử qua.” Thông thường mà nói, phụ nữ mua quần áo mới hoặc đồ trang sức cũng sẽ lập tức thử ngay, sẽ trước mặt anh biểu diễn khoe khoang, muốn được anh khen ngợi, mà cô thì không.

“Không phải đã thử qua rồi sao?” Mặc mặc cởi cởi thật là phiền phức, hơn nữa là mua tới mấy chục bộ. Khi nằm viện anh đã mua cho cô rất nhiều quần áo, đến nỗi muốn chất thành ngọn núi, chứ đừng nói là xuất viện, vừa đi dạo phố, vừa chọn trang phục, gần như là đi dạo cả ngày.

“Mặc lại lần nữa cho tôi xem.” Vũ Chiêu Ngọc dụ dỗ.

Cô chân chờ, gạt đầu một cái, “Em chỉ thử mấy bộ thôi đó.”

“Thử cái này đi.” Anh tiện tay lấy một bộ cho cô.

Cô chậm rãi nhìn váy dài màu trắng in hoa, không có ống tay, lộ lưng. Cô cẩn thận sờ nhẹ cái váy mềm mại, dĩ nhiên giá tiền cũng là không thể ít, chỉ là phải mặc vào, phía trên nhìn có chút. . . . hơi lộ.

Không biết là cô có tính tương đối bảo thủ, hay là do phái nữ dè dặt, mà cô không thể chấp nhận loại váy lộ vai lại lộ lưng này. Mặc nó vào thì ngay cả áo lót cũng không thể mặc, lỡ như dây váy đứt thì phải làm sao? Càng nghĩ cô càng cảm thấy lo lắng. Nhưng mà, thấy anh tha thiết chờ đợi, cô không đành lòng cự tuyệt.

“Phòng thay đồ bên cạnh tủ treo quần áo.” Anh ngồi trên giường, vừa bắt đầu sửa sang lại túi lớn túi nhỏ, vừa ngẫm nở nụ cười.

Đây là lần đầu anh thay phụ nữ chọn lựa quần áo, từ trước đến giờ bạn gái bên cạnh anh toàn tự mình quyết thể. Không phải là anh không thể tự mình quyết thể, mà thật sự anh không có kiên nhẫn đợi bọn họ mua đồ, cũng không thích ra đường. Mà cô gái này lại không như vậy, tại sao lại phải sợ anh phá sản? ! Chắc cô không biết anh giàu có.

Cô giúp đỡ anh trước mặt bà nội, anh lại chăm sóc cô, hai bên đều có lợi, nếu như cô khôi phục trí nhớ, cô cứ tự nhiên ra đi, đây chính là tính toán của anh.

Nghe được phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng, anh quay người, không nhận được mà huyết sáo.

Đắm chìm trong một màu xanh, cô như Mỹ nhân ngư đến từ biển rộng. Bộ váy vừa sát, ôm lấy đường cong động lòng người. Nó được thiết kế để dành riêng cho cô mà, điều này làm anh không khỏi bội phục ánh mắt của mình. Cô thật đẹp, anh phát hiện mình không cách nào dời tầm mắt khỏi cô được.

Cô lôi kéo miếng vải trước ngực, “Kì lắm sao?” Nhận thấy ánh mắt như đốt người của anh, cô cảm thấy bất an.

“Hình như còn thiếu cái gì?” Anh từ trong túi đồ tìm kiếm gì đó, đưa ra một cái hộp gấm nhỏ màu trắng, “Tôi thiếu chút nữa quên khuyên tai.” Anh khéo léo lấy ra đôi khuyên tai trân châu.

Anh áp sát cô: “Em không có bấm lỗ tai?” Bình thường phái nữ sẽ bấm lỗ tai.

“Vậy sao?” Cô sờ sờ vành tai, “Em không biết.”

“Thôi, buổi tối tôi dẫn em đi bấm lỗ tai.” Vũ Chiêu Ngọc cầm lấy đôi khuyên tai trân châu.

Tim cô đông lại, bốn phía đều có một mùi nước hoa nhàn nhạt bao vây, mùi thơm rất nhẹ, không nồng đậm, nhưng lại kích thích tim cô đập rộn lên, mặt của cô nóng hừng hực, cảm giác giống như trong lò nướng. Cô nín thở, một cử động cũng không dám, sợ bị anh phát hiện sự khác thường.

Anh là chồng sắp cưới của cô, cô phải quen việc tiếp xúc với anh chứ, nhưng mà, tại sao nhịp tim cô lại nhanh như vậy, tâm tình cũng khẩn trương như thế?

Anh hài lòng cười, “Cũng không tệ lắm, đến lúc đó đeo thêm một ít trang sức trang nhã liền xong, ngày mai tôi dẫn em đi thăm bà nội, em sẽ mặc bộ này!”

“Nhưng những bộ đồ này quá mắc, em không thể nhận.” Anh đã giúp cô quá nhiều, sao lại có thể lấy đồ của anh nữa?

“Em là vợ của tôi, chồng tặng quà cho vợ là chuyện bình thường, có cái gì mắc hay không mắc, em mà nhắc lại chuyện tiền bạc, tôi sẽ tức giận!” Anh giả vờ tức giận.

Phụ nữ khác hận không thể moi hết tiền của anh, tâm tư đều nghĩ đến việc làm con dâu nhà họ Vũ, ngồi hưởng vinh hoa phú quý. Mà cô, người được anh chọn trúng, lại không muốn lấy tiền của anh. Đầy qua đầy lại, anh còn phải bắt buộc cô mua, làm anh vừa buồn cười vừa tức giận, lại một lần nữa chứng minh anh chọn cô làm vợ là không sai, bà nội nhất định sẽ đồng ý.

“Nhưng mà không thể nhận không được, anh giúp em nhiều như vậy, mà em cái gì cũng không làm được.” Kinh Hỉ ngập ngừng, cảm thấy áy náy cùng sợ hãi, thật là sợ đây chỉ là một giấc mộng, sợ tỉnh lại mọi thứ sẽ tan biến.

“Em chỉ cần đối tốt với bà nội, để cho bà vui vẻ là được rồi rồi.” Anh vỗ vỗ vai cô, “Không có gì lo lắng, có tôi ở đây.”

Ánh mắt kiên định của anh làm nội tâm cô rung động. Tại giờ phút này, cô biết mình đã yêu anh, không phải xuất phát từ cảm kích, cũng không phải vì bề ngoài anh tuấn, mà là sự dịu dàng của anh, nụ cười rực rỡ làm nội tâm cô ấm áp. Không kìm lòng được, cô gạt đầu một cái.

“Vậy thì tốt, buổi tối chúng ta lại đi dạo phố.”

“A —— còn phải đi dạo? !” Không nghĩ tới một người đàn ông như anh lại thích đi dạo như vậy!!.

“Có ít thứ còn chưa mua, như mỹ phẩm, áo ngủ, đồ lót.” Anh thuộc như lòng bàn tay, nói ra những vật dụng của phụ nữ, càng nói mặt cô càng đỏ, làm cô không dám ngược đầu lên.

Anh chưa bao thấy cô gái nào da mặt mỏng như cô. Anh đột nhiên phát hiện, khi trêu chọc cô, nhìn thấy cô thẹn thùng, rất thú vị. Có lẽ trong tương lai có cô làm bạn, ngày nào cũng sẽ không nhàm chán.

4. Chương 4: Chương 4

“Không cần!”

“Hi nì, nghe lời nào.” Vũ Chiêu Ngọc dè thân thể cô đang vịn vịn, trấn an cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế dựa, “Vị này là Minna tiên sinh có giấy chứng nhận Mỹ nhân sư (người làm đẹp), anh ta sẽ bấm lỗ tai cho em, cam đoan với em tuyệt đối sẽ không đau.”

Kính Hỉ kính hoàng như Tiểu Bạch Thỏ, tròn mắt đen nhìn anh ta, người đàn ông đầy son phấn trên mặt đang dùng cây kim to, sắc bén châm mài móng tay, cô miễn cưỡng nuốt một ngụm nước bọt. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra, khi cô nhìn chăm chú, cây kim như muốn tiến gần trước mặt.

“Đừng sợ, có tôi ở bên cạnh em.” Vũ Chiêu Ngọc đỡ khóc đỡ cười nhìn cô khiếp sợ như đứng trên đồng lửa, run rẩy thân thể, căng thẳng giống như kéo chặt dây cung. Nhưng mà cũng chỉ là bấm lỗ tai, sao lại sợ đến như vậy? !.

“Thả lỏng, tựa như muối đốt, rất nhanh sẽ không sao.”

“Cũng không phải là anh....” Nàng lăm bầm.

“Em ở bệnh viện không sợ chích, vậy bấm lỗ tai có gì phải sợ? ” Anh cảm thấy không hiểu.

“Ai nói em không sợ, chỉ là em chưa bao giờ nói ra.” Cô bĩu môi. Khi đó cô hôn mê, vừa tỉnh lại đã bị tiêm rồi, cho nên, căn bản không cảm giác gì.

“Làm ơn đi mà!” Cô làm bộ đáng thương nói nhỏ, “Không cần đeo khuyên tai được không? Em không muốn vì đeo khuyên tai mà hy sinh lỗ tai, hơn nữa thân thể là do cha mẹ ban cho, em không dám phá hoại.”

Đứng một bên, Minna tiên sinh không nhin được nữa, chưa bao giờ gặp qua một cô gái lằng nhằng như thế. Nếu không phải vì Chiêu Ngọc, người ngoài muốn cầu cũng cầu không được.

Anh thanh thanh cổ họng, nở nụ cười giả tạo, “Ừm hừm! Đại tiểu thư của tôi, có ai kêu cô phải đi nhảy lầu tự sát đâu, cũng chỉ là bấm lỗ tai mà thôi. Lớn như vậy mà vẫn còn sợ, nếu là giữ trinh tiết tôi sẽ không cần”

“Minna!” Lời còn chưa nói xong, Vũ Chiêu Ngọc lạnh lùng nói.

“Không được.” Cô cau mày, cũng không biết tại sao lại kích động muốn khóc, “Em thật sự không thể.”

“Được rồi, được rồi, không ai bắt buộc em.” Vũ Chiêu Ngọc giơ tay lên khẽ xoa lông mày cô. Nhìn thấy bộ dáng sắp khóc của cô, anh lại không nỡ. Trong quá khứ, anh sẽ khinh thường phụ nữ hờ một chút là khóc, nhưng, đối mặt với nước mắt của cô, trong lòng anh tràn đầy thương tiếc không thôi.

“Nếu thật sự không muốn, vậy thì thôi, chúng ta lại nhờ nhà thiết kế phối một bộ khác.”

Cô ngần người, một bộ muốn mười mấy vạn, mà thêm trang sức nữa cũng không phải ít, vậy chẳng phải rất lãng phí?! Cô không thể, cũng không đồng ý để cho anh vì cô mà hao phí như vậy, cũng bởi vì là vợ sắp cưới của anh, cô lại càng không nên không quý trọng những gì của anh.

Cô chậm rãi hít một hơi thật sâu, “Bấm lỗ tai cho em đi!”

“Được!” Cuối cùng Minna tiên sinh cũng thở phào nhẹ nhõm, “Không cần khẩn trương, lỗ tai không phải màng trinh. Lỗ tai có thể lành lại, còn phá màng trinh rồi thì phải đến bệnh viện. . . !”

“Minna!” Vũ Chiêu Ngọc liếc mắt, cảnh cáo anh ta cầm miệng, sau đó nói với cô, “Chắc chắn không có vấn đề gì? Tôi không muốn miễn cưỡng em.”

Kính Hỉ đề xuống nội tâm lo sợ, cầm bàn tay thô dày của anh, “Chỉ cần anh bên cạnh em, có thể hay không?” Ngửa đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn anh.

Anh không tự chủ được gạt đầu, nhìn cô then thùng, cho dù cô muốn sao trên trời, anh cũng sẽ lấy xuống cho cô.

Trên đường về nhà, Vũ Chiêu Ngọc nhìn cô sờ sờ vành tai, “Thế nào, còn đau?”

Cô lắc đầu một cái, “Có chút không quen, cảm giác lỗ tai so với bình thường nặng hơn.” Sờ sờ vành tai treo lơ lửng đôi khuyên tai chân châu.

“Là do em mang không quen, một thời gian sẽ quen thôi, cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.”

“Vành tai có thể bị kéo dài hay không? Trước kia sách giáo có hình người Châu Phi, lỗ tai bọn họ đeo mấy trăm cân hoàng kim, vành tai cũng muốn xệ xuống dưới vai. Mà bọn họ vẫn còn so sánh người nào đeo nhiều, của người nào nhiều thì quyền thế, giá trị con người đó tương đối cao. Còn có vòng cổ, vòng tay càng nhiều thì biểu thị tài phú càng nhiều.”

Anh cười to, “Đấy chính là trang phục của người bộ lạc dân tộc.”

“Nếu như vì muốn xinh đẹp mà bỏ cả sinh mạng, vậy không phải quá đáng thương sao?”

“Nếu không thì sao khoa chỉnh hình lại đông như trẩy hội.” Anh phát hiện ở chung với cô mấy ngày nay, anh luôn cùng cô nói chuyện phiếm, trời nam đất bắc, không có chuyện thương trường lục đục đầu đầu, cũng không cần suy nghĩ người khác tiếp cận mình có mục đích gì, hoàn toàn có thể buông lỏng tâm tình.

Nhưng khi cô khôi phục trí nhớ, không biết sẽ còn hồn nhiên giống giờ phút này hay không? Không biết cô có quên anh không? Nghĩ tới đây, ngực anh giống như bị kim châm, cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo. Bất kể như thế nào, nếu cô nhớ lại tất cả, cũng chính là bọn họ nên chia tay.

Giấy lát, bên tai truyền đến tiếng thở dài của cô.

“Em cảm thấy làm phụ nữ thật sự rất buồn. Phụ nữ lấy dung mạo xinh đẹp mà vui vẻ, nhưng có bao nhiêu phụ nữ xinh đẹp thật sự? Sống vì để người khác chú ý, thì nhau ăn diện, như vậy làm người quá cực khổ.”

“Không sai, không nên sống vì người khác, nên sống thật chính mình. Nhưng, ai có thể không để ý người khác mà sống đây?” Ngay cả anh cũng không thể, bởi vì dòng họ, anh phải từ bỏ mơ ước, tiến vào thế giới người lừa ta gạt, không có chân thật, không có đối trá, tất cả đều phải dựa vào chính mình. Nghĩ đến, anh không khỏi thở dài.

“Không. . . . Không! Em không muốn.” Cô ôm đầu, khổ sở la lên.

“Hi nhi, em làm sao vậy?” Anh vội vàng dừng xe, lo lắng hỏi cô, “Có phải đau đầu hay không? Đã nhớ ra cái gì sao?”

Cô nghẹn ngào thì thầm, “Em không biết, em thấy một người tiến tới gần, em chạy, nhưng người đó vẫn đuổi theo.”

“Không sao! Đừng nghĩ nữa.” Vũ Chiêu Ngọc ôm đôi vai nhỏ yếu, trong lòng anh thề tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai làm tổn thương cô.

Nâng khuôn mặt đầm lệ, anh lau của cô, “Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ em.” Thấy cô khóc, lòng anh cũng rối loạn.

“Cả đời sao?” Kinh Hỉ nhìn anh.

Anh do dự một lát, chậm rãi gật đầu, “Trừ khi em quên tôi.”

“Sẽ không, em vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, bởi vì. . . .” Đầu lưỡi như lông vũ lượn quanh môi anh vẽ vòng tròn.

Anh ngạc nhiên, căn bản không nghe được ba chữ kia. Bị kích tình mãnh liệt thiêu đốt, anh gần như điên cuồng ôm lấy cô, lời cô lại gần, nồn nóng ma sát với môi cô, thấm ướt cánh môi.

Thăm dò trong miệng, đầu lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô. Anh hôn mãnh liệt gần như muốn hút hết ngọt ngào của cô. Cô cảm giác đầu óc trống rỗng, toàn thân mềm nhũn, vô lực. Đây chính là hôn sao?

Đến khi không còn không khí để thở, anh mới buông cô ra, ghé sát tai cô thì thầm, “Nhớ kỹ, không thể tùy tiện hôn đàn ông, em không thể gánh vác nỗi hậu quả đâu.” Anh không muốn làm tổn thương cô.

“Nhưng mà anh là chồng sắp cưới của em, vậy cũng không được sao?”

“Tôi cũng là đàn ông.” Trong ánh mắt anh chứa đầy dục vọng mãnh liệt, làm cô rùng mình.

Cô không dám ngẩng đầu, khẽ vuốt cằm, nghĩ đến việc cô là người chủ động, hai má bắt đầu đỏ lên. Thật là mất mặt!

Mây đen bao phủ nhà họ Phương ——

Hốc mắt Ngô Thu Muội xuất hiện tơ hồng, “Tình nhi chưa từng rời nhà lâu như vậy, hay đã xảy ra chuyện gì?”

“Bà đừng la la khóc khóc nữa.” Phương Đại Phúc trong lòng cũng không chịu nổi, dù sao cũng là con ruột của ông. Là con cả trong gia đình, đương nhiên yêu cầu phải khắc khe hơn, ông thay con chọn lựa người chồng môn đăng hộ đối, cũng là hi vọng tương lai con gái không phải lo lắng gì.

“Cha, mẹ, con đã về.” Phương Vũ Khiết đẩy cửa, lướt qua bọn họ.

“Đứng lại!” Phương Đại Phúc tức giận cùng không yên tâm tích tụ chuyển hóa thành lửa giận, “Con đây là thái độ gì, không thấy Tình nhi, cũng không thấy con hỏi thăm?”

“Con phải làm gì? Con lại không biết chị đi đâu?” Cô đứng trước cửa cầu thang quay người lại. Mặc dù ngoài mặt không cảm xúc, cũng không bày tỏ việc quan tâm đến chị. Nhưng mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, cô còn có công việc, mấy ngày nay tìm chị khắp mọi nơi, cô cũng mệt mỏi lắm rồi, đâu còn có tâm tư đối mặt người cha nóng nảy này nữa.

“Tiểu Khiết, con đến trường học hỏi rồi sao?” Ngô Thu Muội mặt buồn thương làm người ta không đành lòng.

“Vô ích, từ trước đến nay chị luôn độc lập, không có bạn bè, hơn nữa trường học cũng chỉ biết chị nghỉ dài hạn vì. . . .” Cô lạnh lùng liếc xéo cha, “Con cảm thấy cha mẹ nên đi hỏi vị Lưu thiếu kia đi.”

“Con có ý gì, ý con là cha hại Tình nhi sao?” Phương Đại Phúc giận dữ vỗ bàn.

“Chẳng lẽ không đúng?” Phương Vũ Khiết khiêu khích, tiến lại gần cha, đáy lòng có chút khiếp sợ. Trong đầu hiện lên tuổi thơ nghèo khổ, bởi vì chưa ăn xong cơm mà bị đánh, đây cũng chính là lý do vì sao bọn họ không gần gũi cha.

Bởi vì sợ mà kính sợ, chứ không phải từ trong lòng mà tôn kính. Cô hi vọng cha là người hiền lành dịu dàng, cũng khát vọng tình thương của cha, nhưng cũng không thể hy vọng xa vời.

Trong xã hội hiện thực này, tất cả cha mẹ vì biểu hiện uy nghiêm mà bày ra dáng vẻ đại nhân, mà lại quên rằng họ cũng từng là những đứa trẻ. Họ luôn nói vĩnh viễn không cách nào hiểu rõ hiện giờ trong lòng bọn trẻ rốt cuộc suy nghĩ gì? Nhưng lại chưa từng bỏ đi uy nghiêm mà thật lòng hiểu. Họ có thể thừa nhận sai

lầm, nhưng không nguyên đôi mặt sai lầm, bởi vì nếu đôi mặt sai lầm thì chính là thừa nhận bọn họ làm cha mẹ thất bại.

Mắt thấy tình hình căng thẳng, Ngô Thu Muội vội vàng đứng ra hoà giải, “Đừng như vậy, tâm tình cha con không tốt.”

Phương Vũ Khiết bắt mồm: “Tâm tình của cha không tốt, vậy người khác tốt hơn sao? Chuyện này do cha mà ra, cha có tư cách gì đối với chúng con la to nói lớn, động một chút liềm. . . .” nói chưa hết, một tiếng bốp vang lên.

Ngô Thu Muội sợ hãi kêu, “Sao ông lại đánh con. . . .tiểu Khiết.” Bà vuốt ve má cô.

“Đừng đụng con!” Phương Vũ Khiết gạt tay mẹ ra, không nói lời nào lướt qua cha mẹ.

“Tốt! Con gan lắm! Con dám bước ra khỏi cửa này, cả đời đừng trở lại nữa.” Trong lòng Đại Phúc cũng bắt đầu hối hận khi tát cô, nhưng đã không kịp, mà ông lại không muốn nhận lỗi.

Phương Vũ Khiết lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại, trái tim băng giá nhìn căn nhà lần cuối, tức giận ra khỏi cửa.

“Đi! Đi hết đi.” Phương Đại Phúc thấy cô không quay đầu lại mà rời đi, cũng nổi giận.

Một bên Ngô Thu Muội than thở liên tiếp, “Tại sao phải như vậy? . . . Tiểu Khiết.” Khi bà đuổi ra cửa, chỉ thấy chấm đỏ của chiếc xe, bà lại mất đi một đứa con gái. . . .

“Nửa đêm nửa hôm anh muốn em và anh hai đến gặp cô ta?” Vũ Chiêu Huấn ngáp một cái, gương mặt tuấn đạt biểu lộ sự không kiên nhẫn, đôi mắt dưới cặp mắt kiếng híp lại, nhìn Kinh Hỉ ——

Chiều cao trung bình, dáng người nhẹ nhàng yếu điệu, mái tóc đen nhánh, mềm mại xoa dài qua vai. Khuôn mặt trắng nõn thuần khiết, giống như búp bê được chạm trổ tinh tế.

Sao Chiêu Ngọc lại may mắn như vậy, đi trên đường cũng có thể nhặt được một đại mỹ nhân.

“Chiêu Huấn, cẩn thận giọng điệu của em đi, cô ấy là chị ba tương lai của em đấy.” Vũ Chiêu Ngọc ôm hông cô, tuyên bố cô là người của anh.

“Anh ba, anh nói thật?”

“Anh có khi nào cùng em nói giỡn!”

Lạnh lùng quan sát, Vũ Chiêu Duy chậm rãi mở miệng, “Đây chính là lựa chọn của em?”

Vũ Chiêu Ngọc không chút do dự gật đầu. Dù sao chỉ cần thông qua bà nội là ổn, nhưng sâu trong tim anh lại lưỡng lự cùng khát vọng một vĩnh viễn gì đó.

“Em biết rõ lai lịch của cô ấy?” Vũ Chiêu Duy thận trọng nhìn cô chăm chăm. Không biết cô từ đâu mà đến? Chưa từng nghe qua, cũng chưa từng gặp qua, có lẽ nên kêu thám tử đi điều tra.

“Đây là chuyện của em. Anh hai, anh không cần phải lo lắng, em biết mình đang làm gì.”

Kinh Hỉ khiếp sợ nép sát Vũ Chiêu Ngọc. Ánh mắt Vũ Chiêu Huấn bén nhọn như chim ưng làm cô có chút sợ. Chưa từng thấy qua người nào không cần dùng lời nói mà có thể dọa người như vậy. Anh không thật sự lãnh khốc, nhưng lại hờ hững lạnh nhạt, tạo khoảng cách với người khác.

Không muốn bị bỏ rơi một bên, Vũ Chiêu Huấn nói, “Này! Anh ba, thật không công bằng mà, tại sao em lại không được may mắn như anh?”

“Là do kiếp trước em tạo quá nhiều nghiệp.” Vũ Chiêu Ngọc không lưu tình mà châm chọc, khiêu khích Chiêu Huấn.

“Nhưng tính theo những khoản nợ phong lưu mà em còn thiếu đời, thì anh cũng chỉ là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn.” Vũ Chiêu Huấn càng cười gian hơn, được anh ba đánh giá tốt hơn thật là chuyện hiếm có, “Anh ba, Kinh Hỉ tiểu thư này nhường cho em đi. . .” Lời chưa nói xong, đã bị sự không vui chặn lại.

“Đừng nằm mơ!” Vũ Chiêu Ngọc ôm cô vào ngực, đôi tay giống như bạch tuộc tám chân quấn trên người cô, mạnh mẽ đến nỗi cô không thở nổi.

Bao quanh người cô là hơi thở dần ông của anh, mà cô không dám thở mạnh, sợ tiếng tim đập mạnh sẽ tiết lộ tình cảm của cô.

“Dù sao anh cũng có nhiều hồng nhan tri kỷ mà.” Vũ Chiêu Huấn quyết tâm phá đám bọn họ, tránh cho cô gái thuần khiết như vậy lại không biết rõ bộ mặt sói lang của anh ba. Chiêu Huấn tà ác cười, “Anh ba, em thiếu chút nữa quên mất. Một trong những tri kỷ của anh là tiểu thư Pháp Lạp được mời thay một chuyên gia thiết kế thời trang tới Đài Loan tuyên truyền. Cô ấy vừa đến Đài Loan, trước mắt ở tại khách sạn Phú Khải.”

“Cái gì?! Sao em không nói sớm?” Vũ Chiêu Ngọc từ trên ghế bật dậy.

“Cả người đẹp nước Mĩ - Lý Nhi, hòn ngọc quý trên tay Moss tiên sinh cũng tới.” Vũ Chiêu Huấn không sợ chết, vẫn tiếp tục nói.

Thấy mặt Vũ Chiêu Ngọc biến sắc, Kinh Hỉ cảm thấy khó hiểu, “Ngọc, xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Anh âm thầm trừng mắt Vũ Chiêu Huấn, ngoài mặt vẫn thong dong mỉm cười tự tin, “Chỉ là có một vài bạn bè tới chơi.” Anh làm sao dám nói thật? Anh không khỏi cười khổ nhưng cũng cảm thấy kỳ quái, những người phụ nữ kia sao lúc này lại tự dưng tìm đến?

“Vậy rất tốt a! Có thể mời họ tới đây ở.” Cô không suy nghĩ mà nói, làm Vũ Chiêu Huấn sợ hết hồn.

“Kinh. chị ba tương lai, chị cũng đã biết mối quan hệ của họ với anh ba?” Chiêu Huấn mập mờ, làm Vũ Chiêu Ngọc nổi trận lôi đình.

“Không cần cái người lưỡi dài như em quan tâm.” Vũ Chiêu Ngọc nghiêng răng nói.

“Không phải là bạn bè anh sao?” Cô chỉ biết trừ bác sĩ cùng y tá ở bệnh viện, còn có người nhà họ Vũ thì anh quan tâm nhất là cô, cũng không thấy anh nhắc đến bạn bè.

Nhưng mà, Ngọc không thể nào 24 giờ vĩnh viễn làm bạn với cô. Lúc ở bệnh viện, khi anh rời đi, để lại cô một mình, cô liền nhận ra mình không thể trở thành gánh nặng của anh. Nên cô vẫn vui vẻ cười, cho dù không thích cũng miễn cưỡng chính mình, bởi vì bây giờ cô chỉ có mình anh.

Không muốn trở thành gánh nặng của anh, nhưng lại chờ mong anh có thể nhìn cô thật lâu. Mỗi ngày, mỗi ngày, ở bệnh viện cô đều cố nén không gọi anh lại, miễn cưỡng cười để anh an tâm. Chịu đựng cả đêm cô độc, cô chờ đợi trời mau sáng, có lúc còn hưng phấn không ngủ được, bởi vì ngày thứ hai anh sẽ đến thăm cô, cho dù là ngắn ngủn mấy giây, thậm chí chỉ liếc nhìn cô, cũng làm cho cô mãn nguyện. Trong một khắc, cô biết mình không cách nào kìm chế mà yêu anh mất rồi.

“Ngọc.” Cô không hy vọng anh vì bản khoản mối quan hệ với cô, mà không cùng những bạn bè là nữ lui tới. Như vậy cô sẽ cảm thấy rất áy náy, mặc dù trong lòng có chút ghen tuông, nhưng chỉ cần có anh ở bên cạnh, cô đã mãn nguyện, “Dù sao phòng trống vẫn còn rất nhiều.”

“Chuyện này nói sau.” Anh hiểu được người mất đi trí nhớ như cô thật ra rất tịch mịch, đối với nhiều chuyện rất nhạy cảm, yếu ớt. Anh không muốn cô bị thương tổn, nhưng cũng không thể nào lúc nào cũng bảo vệ cô.

Mà Vũ Chiêu Huấn cười gian, “Em đã nói rồi! Người chồng tương lai như anh làm sao có khả năng đem hai con cộp mẹ đặt ở bên cạnh.” Không để ý tới ánh mắt như muốn giết người của Vũ Chiêu Ngọc, anh không sợ chết mà tiếp tục vuốt râu hổ, “Chị ba tương lai à, không bằng để cho em tới cùng chị.”

“Đừng mơ tưởng!” Vũ Chiêu Ngọc ôm cô, hung dữ nhìn Vũ Chiêu Huấn cười xấu xa, dám nhìn chằm chằm vợ anh. Nghĩ vậy, trong lòng ngực buồn bực tức giận, xen lẫn ghen. Trời ạ! Anh đang ghen tỵ, anh đang ghen ghét ánh mắt anh em của anh nhìn cô, anh ghét em trai dám nhạo báng trêu chọc vợ mình. Càng nghĩ càng tức, hận không thể móc mắt, cắt lưỡi Chiêu Huấn. Thì ra anh phần uất là do anh đã sớm hãm sâu vào tình yêu mà lại ngờ ngẩn không biết.

Anh dịu dàng như nước ôm cô trong ngực. Nhìn cô thẹn thùng, bất giác anh mỉm cười, nụ cười ở khóe mắt tràn ra. Anh chưa bao giờ để ý duy nhất một người con gái, chỉ có cô. . . .

Vũ Chiêu Duy lạnh nhạt ho khan mấy tiếng, làm mọi người chú ý, “Em nhất định dẫn cô ta đi gặp bà nội?” Anh nhảy bèn cảm thấy phong ba bão táp vô hình dao động giữa anh em họ.

“Dĩ nhiên.” Vũ Chiêu Ngọc cười hả hê, “Đúng rồi! Chị hai tương lai đâu? Còn có vợ của Chiêu Huân?”

Vũ Chiêu Duy mặt lạnh như cũ, vẫn không có biểu tình gì, “Yên tâm, sớm muộn cũng sẽ thấy.” Nói xong liền đứng lên, “Buổi tối anh còn có bữa tiệc, không quấy rầy.”

“Chiêu Huân?” Vũ Chiêu Ngọc cười đến quỷ dị, “Không phải em nên nói một chút về bạn gái của em sao?” Người này hại hấn suýt nữa bất tỉnh, sao có thể tha thứ chứ.

“Ách. . . . Công ty em còn có việc.” Vũ Chiêu Huân vội vàng từ trên ghế nhảy xuống, trước mắt phải chạy mau. “Anh ba, chị ba tương lai, ngày mai gặp.”

Vũ Chiêu Ngọc thấy vậy, tức giận nói, “Còn giả vờ không biết! Không sao! Ngày mai xem kịch vui.” Ánh sáng tà ác lóe lên.

“Ngọc, bọn họ. . . .”

“Đừng lo lắng, có anh ở đây, em cứ bình thường là được rồi.” Vũ Chiêu Ngọc nhẹ nhàng đặt trên mái tóc cô những nụ hôn, “Trước đi tắm, lên giường sớm một chút, ngày mai sẽ rất bận rộn !”

Cô do dự một chút, sau đó gạt đầu, đi lên lầu hai. Phòng khách to lớn chỉ còn lại một mình anh.

Hắn châm điều thuốc, ánh mắt nhìn khói cao lượn lờ, trong lòng anh lần đầu nhìn thẳng vào chuyện tình cảm này.

Trong chuyện tình cảm, anh phong lưu nhưng cũng không vượt quá giới hạn. Anh dịu dàng chăm sóc, cũng có thể máu lạnh vô tình; nhưng chưa từng tổn thương ai, mọi người gặp nhau thì cũng có lúc chia tay. Mà có vài người lại cảm thấy anh có cá tính tốt, vì vậy tình nguyện cùng anh giữ vững mối quan hệ “Bạn tốt”, không có được anh, sẽ không tới trái tim của anh, ít nhất có thể cùng anh làm bạn. Vì vậy, ở giữa phụ nữ, anh vẫn được hoan nghênh, nói anh hoa tâm, nói anh phong lưu, anh cũng không để ý, bởi vì như vậy mới lộ rõ giá trị con người của anh.

Trước kia anh không lo nghĩ, nhưng hôm nay. . . . Anh còn có thể thản nhiên như thế sao?. . .

Anh em nhà họ Vũ đã đi, tòa nhà rộng lớn chỉ còn cô và Vũ Chiêu Ngọc. Bên tai ngoài tiếng gào thét của gió biển, còn có tiếng tim đập nhanh của cô.

Đứng trong phòng tắm, cô run rẩy do dự, đối mặt anh như thế nào đây? Bởi vì đây là lần đầu tiên cô ở một chỗ cùng anh. Ở trong căn phòng tràn đầy hơi thở đàn ông của anh, cô cảm thấy rất khẩn trương.

Anh là chồng sắp cưới của cô, cô phải quen ở cùng một chỗ với anh; nhưng mà, vừa nghĩ tới những chuyện có thể xảy ra, cô không nhận được tai đổ tim đập, vừa mong đợi vừa sợ.

Nghi ngờ cùng thấp thỏm lo lắng, cô hít sâu, chậm rãi đẩy cửa ra, “Anh đang làm gì?” Kinh ngạc nhìn anh đang lấy gối cùng chăn bông đi ra cửa phòng, nhất thời thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng cảm thấy không hiểu.

“Anh ngủ ở thư phòng, có chuyện gì gọi anh.”

“Nhưng đây là phòng của anh, anh mới là chủ. Hơn nữa. . . .” Cô khốn quẫn gạt đầu, ngón tay xoắn xoắn vạt áo, “Hơn nữa. . . . Chúng ta không phải là vợ chồng sắp cưới sao?”

Anh lại gần cô, nhẹ nhàng nhéo mũi thon của cô, “Là vợ chồng, không sai. Nhưng vẫn là chưa cưới, vì vậy, anh quyết định ngủ thư phòng.” Đây là lần đầu tiên anh làm Thánh Nhân, chỉ là, nói như vậy cũng không dễ dàng gì, nhất là khi nhìn cô tắm xong, mái tóc mới gội ướt cả áo choàng. Người cô thoang thoang mùi thơm tự nhiên của phụ nữ, còn có áo choàng tắm bao lấy thân thể mê người. . . . Trời ạ! Nghĩ tiếp nữa, anh sẽ biến thành sắc lang mất.

“Ngủ ngon!” Xem ra hôm nay anh phải đi tắm nước lạnh rồi.

Cửa đóng lại, cô vui vẻ vì cười được người chồng là vị quân tử nhưng lại có chút buồn dâng lên trong lòng.

Nằm trên giường. Bị sự cô độc bao vây, cô cảm thấy trống rỗng cùng sợ hãi, trần trọc trở mình cũng không cách nào ngủ được, luôn nghe thấy tiếng gió điên cuồng gào thét.

Một hồi lâu, không để ý giá áo điều cùng quy phạm đạo đức, cô ôm lấy gối chạy hướng thư phòng.

Cô gõ cửa. Khi cửa thư phòng mở, đập vào mi mắt cô là lồng ngực màu đồng rắn chắc, một giọt nước từ mái tóc ướt nhẹ rơi xuống, lướt qua thân thể, nhìn thấy eo anh có quần khăn tắm, như vậy là anh vừa tắm xong.

Bề ngoài cao gầy cùng tầm vóc như vậy thật đúng là không tệ, nhìn thấy cảnh đẹp này, cô cảm giác bên tai như bị đốt nhiệt, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, lại nói không ra lời.

“Em đang làm gì?” Thấy cô như đứa trẻ rụt rè ôm gối đứng trước cửa, anh nhướng nhướng mày.

“Em. . . . Em không phải nhưng. . . . Có thể đi vào?” Cô cà lăm mãi mới nói xong, quần bách nhìn xuống đất.

Anh kinh ngạc mở to con mắt, vì trình tiết của cô, anh mới ngủ thư phòng, thế nào. . . .

“Em rốt cuộc muốn làm cái gì?” Anh ép buộc mình tỉnh táo lại.

“Em. . . . Em sợ.” Cô làm bộ đáng thương nhìn đôi mắt sâu kín thâm thúy của anh, “Anh có thể giúp em?”

Lông mày nhướng cao, anh hoài nghi hỏi: “Em biết em đang nói gì không?” Nha đầu này nếu không phải ngày thơ đơn thuần tin tưởng thiên hạ không có người xấu, chính là quá tin tưởng đại thiếu hoa anh đây.

Cô ngượng ngùng gật đầu, hít một hơi thật sâu, sau đó nghiêm túc kiên quyết nói: “Em tin tưởng anh.”

Vũ Chiêu Ngọc một cái nháy mắt cũng không chớp, chăm chú nhìn đôi mắt như mong chờ khẩn cầu của cô, anh chân chờ chốc lát rồi lui ra sau.

“Vào đi!”

Cô thấp thỏm đi vào thư phòng, mặc dù không giống phòng ngủ rộng rãi hào hoa, nhưng rất sáng sủa sạch sẽ. Bốn phía là kệ sách giống như mô hình nhỏ của thư viện, rực rỡ muôn màu, rất nhiều bộ sách nước ngoài dày cộm, quang kiến trúc cùng thiết kế chiếm toàn bộ, còn có văn học cổ.

Cô tò mò, tiện tay rút ra một quyển Thái Qua Nhĩ thi tập, nguyên văn là Ấn Độ, may mắn có tiếng Anh để đối chiếu.

“Thích thơ Thái Qua Nhĩ?” Vũ Chiêu Ngọc bận bịu đem chăn gối trải trên mặt đất, chuẩn bị nằm xuống, thuận miệng hỏi.

Cô lắc đầu, “Chỉ là có chút cảm giác quen thuộc, giống như đã đọc qua.”

“Sau này, lúc nào rảnh rồi em cũng có thể vào thư phòng đọc sách.”

“Như vậy có quấy rầy anh không?” Cô quay đầu lại thì phát hiện anh đã ngồi trên bàn làm việc, cũng đã đeo mắt kiếng, không biết anh muốn làm gì?

“Không sao.” Nếu không làm gì bận rộn để dời đi chú ý, anh sợ mình sẽ kiểm chế được dục vọng. Cô rất thuần khiết, anh sao lại có ý nghĩ xấu trong đầu? Bất kể là vì tuân thủ ước định cùng chị, hay là bảo vệ danh dự của cô, lần này anh- đại thiếu hoa phải làm Liễu Hạ Huệ rồi.

“Anh phải làm việc?”

“Ừ!” Thật ra chỉ cần anh hai không thúc giục thì những bản phân tích kinh doanh lúc nào làm cũng được. Nếu không phải vì cô, anh sẽ không vì vậy mà ra sức làm việc, có lẽ anh hai nên ban thưởng cảm tạ cô, lại đưa anh – vị đại thiếu hoa một huy chương về vang — vì bảo vệ trinh tiết cô gái.

“Nếu như mệt mỏi thì lên giường ngủ trước đi.”

“Vậy còn anh?” Cô đi tới cạnh giường, cảm giác hơi lạnh, liền kéo cao chăn tới cằm. Có anh ở bên cạnh cô rất an tâm, căng thẳng bắt tri bắt giác thả lỏng, mí mắt cũng nặng trĩu mà hạ xuống.

“Công việc xong tôi sẽ nghĩ.” Anh cười khỏ, chuyện này mà nói ra không bị cười rơi hàm răng mới là lạ.

“Ngủ ngon.” Có anh bên cạnh, cô cảm thấy ấm áp. Cuối cùng cô cũng có thể nhắm mắt ngủ.

Còn anh thì cả đêm không ngủ, ngồi ở trước máy vi tính thức đến trời sáng.

5. Chương 5

Màn đêm buông xuống, không gian yên tĩnh, chỉ có thư phòng của biệt thự nhà họ Vũ còn sáng.

Bởi vì cả đêm mệt mỏi, nên gần sáng Vũ Chiêu Ngọc ngủ gật trên bàn làm việc. Mà cô cũng không đánh thức anh, đến mãi gần trưa anh mới tỉnh ngủ, không kịp mang cô đi trang điểm.

“Chiêu Ngọc, sao giờ con mới đến?” Trước mặt là một vị phu nhân sang trọng, quý phái cùng người đàn ông trung niên cao lớn uy nghiêm.

“Cha mẹ không phải đang ở châu Úc?” Vũ Chiêu Ngọc giật mình há hốc mồm, anh có dự cảm không tốt, không biết Chiêu Duy và Chiêu Huấn có cảm giác giống anh không? Ánh mắt anh bắt đầu quan sát, kết quả một bóng người cũng không thấy, “Anh hai đâu?”

“Trong bệnh viện.” Vũ Chấn Kỳ ôm vợ - Phong Như Vân, đánh giá cô gái trước mặt, trong lòng không khỏi tán thưởng: “Sao lại không giới thiệu bạn gái con?”

“Kính Hi!” Vũ Chiêu Ngọc đối với việc anh hai nằm viện cảm thấy tò mò, không nghĩ tới anh lại có thể nói láo là bị bệnh để chạy nạn, “Anh hai bị bệnh gì?” Thật là quá đáng!

“Hình như là áp lực công việc quá lớn, ăn uống không thường xuyên nên bị viêm ruột thừa cấp tính, sáng sớm hôm nay vừa mới giải phẫu.” Phong Như Vân không giấu được lo lắng, “Chiêu Huấn đã đến bệnh viện, lát nữa cha mẹ cũng muốn đến bệnh viện.”

Quá ghê tởm! Bọn họ dám lâm trận bỏ chạy, để lại anh một thân một mình chiến đấu. Vũ Chiêu Ngọc càng nghĩ càng tức.

“Đúng rồi! Vốn là bữa tiệc hôm nay sẽ kéo dài thời hạn đến tháng sau, nhưng khi nghe con nói đã tìm được bạn gái, nên, bà nội nói bữa tiệc cứ tiến hành như bình thường. Tiện thể để mọi người gặp bạn gái con, còn kêu cha mẹ từ châu Úc trở về, để gặp bạn gái con, cũng là con dâu tương lai của cha mẹ.” Phong Như Vân cười khanh khách, quan sát Kính Hi, mặc dù không phải là ngôi sao điện ảnh diễm lệ, cũng không phải là thiên kim duyên dáng sang trọng, nhưng khí chất cao quý, thanh nhã thoát tục, tựa như mùi thơm ngát của Bách Hợp, làm người ta yêu thích không thôi, vì thế sẽ tự nhiên mà sinh ra hảo cảm.

“Con tên là làm Kính Hi đúng không! Nghe Chiêu Huấn nói các con đã ở cùng một chỗ.” Phong Như Vân thân thiết nói chuyện nhưng ánh mắt rất mập mờ, làm cô mắc cỡ, chỉ muốn chui xuống đất.

“Chiêu Huấn cái gì cũng nói?” Đáng chết! Chiêu Huấn miệng rộng! Vũ Chiêu Ngọc cắn răng nghiêng lợi, âm thầm thề sẽ lột da Chiêu Huấn, mà ngoài mặt vẫn tự nhiên, “Cái gì cha mẹ cũng đã biết rồi, vậy con cũng không cần phải giới thiệu nhiều.”

“Con chính là Kính Hi?” Vũ Chấn Kỳ nhả nhận bắt tay cô, không để ý tới khuôn mặt đang thối của con.

“Bác trai, bác gái, hai người khỏe.” Cảm nhận được sự nhiệt tình của họ, trong lòng dần dần thoải mái hơn. Ban đầu cô sợ mình sẽ không được hoan nghênh, nhưng bây giờ đã không còn lo lắng nữa, cô mỉm cười như bông hoa e lệ, gật đầu thi lễ.

“Ừ! Các con chơi vui, chúng ta đi trước.” Vũ Chấn Kỳ mỉm cười, nháy mắt với con, lần này ông rất hài lòng. Trước khi đi vỗ vỗ bả vai Chiêu Ngọc, “Tiểu tử. Không tệ . . .!” Sau đó ngênh ngang rời đi.

Để lại hai người. Vũ Chiêu Ngọc chưa kịp phản ứng, liền bị đám người ùn ùn kéo tới bao vây, ồn ào lộn xộn hỏi thăm, suýt nữa anh không chống đỡ nổi, mà bà nội là người khởi xướng lại ngồi chơi một bên cùng mấy cụ già uống trà hóng mát.

Vũ Chiêu Ngọc thế nào cũng không ngờ tới ban đầu là muốn đến xem trò hay. Không ngờ, mình lại biến thành vườn thú để mọi người bao quanh.

Đối mặt với tam cô lục bà, Tứ thúc Thất công, anh phải bảo vệ cô. Cũng vì che giấu lời nói dối không muốn bị phơi bày, anh chỉ cười cười, cười đến nổi cơ miệng cũng mau rút gân, đúng lúc ——

“Hai! Cháu ngoan, đã lâu không gặp.” Một cô gái xinh đẹp đột nhiên xuất hiện .

“Em. . . .Dì U.” Trước ánh mắt nhắc nhở của cô, anh đổi lời.

Mai Như U mặc một bộ tây trang màu đỏ trung tính. Cô tùy tiện đánh giá Kinh Hỉ đang xấu hổ, bí ẩn nở nụ cười làm anh sợ hết hồn hết vía, tê dại da đầu.

Anh tự trấn tĩnh hỏi: “Sao dì lại đến?”

“Chuyện lớn như vậy, sao tôi có thể vắng mặt.” Mai Như U tươi cười rạng rỡ, cùng Kinh Hỉ chào hỏi, “Xin chào, tôi tên là Mai Như U, gọi tôi Tiểu U là được rồi. Cô rất có duyên, tôi thích cô, có hứng thú cùng tôi.”

” Dì U!” Vũ Chiêu Ngọc không vui, lông mày nhíu lại. Cô dám khi dễ vợ sắp cưới của anh, bất kể mục đích gì, anh đều không cho phép.

“Được! Được! Vì câu dì U của cậu, dì U tránh ra, để cho cậu cùng cô dâu mới một chỗ.” Ánh mắt Mai Như U thâm thúy thoáng qua sự thần bí lại quỷ dị, làm người ta khó có thể phát hiện.

Vũ Chiêu Ngọc thở phào nhẹ nhõm, “Sau này không cho phép em đến gần. Không! Từ giờ trở đi, em ngàn vạn lần không được đến gần cô gái kia!”

“Tại sao?” Mai Như U bất quá cũng chỉ là cô gái nhỏ, cô không hiểu vì sao lại không thể đến gần.

“Nghe lời của tôi.” Anh ôm chặt lấy hông của cô, miễn cưỡng nở nụ cười đã muốn cương lại, dẫn cô đi về phía bà nội.

Mai Như U là một cô gái rất tinh quái, Anh thật sự không dám bảo đảm anh có thể chống đỡ được bao lâu? Vì phòng ngừa bị phá đám, tốc chiến tốc thắng, anh quyết định nhanh nhanh kết thúc màn kịch này.

“Cô gái này là vợ sắp cưới của cháu?” Bà nội hí hóp mắt quan sát bọn họ, “Các cháu quen nhau bao lâu?”

“Chưa tới nửa năm.” Trên thực tế chỉ có nửa tháng.

“Bà hỏi con bé, không phải hỏi cháu.” Bà nội tức giận liếc Vũ Chiêu Ngọc: “Nhà cháu ở đâu? Trong nhà còn có người nào?”

“Cháu.” Cô không có cơ hội suy nghĩ liền bị Vũ Chiêu Ngọc giành trả lời.

“Nam bộ, một mình cô ấy đến Đài Bắc tìm công việc, cô ấy không thích nói về người nhà.”

“Vũ Chiêu Ngọc.” Bà nội giả vờ giận, gầm nhẹ, “Bà không nói với cháu, cháu đi chiêu đãi khách đi.”

“Bà nội, bà đừng dữ như vậy, lỡ đem hù cháu dâu bà thì làm sao?” Vũ Chiêu Ngọc toát cả mồ hôi lạnh, bề ngoài ung dung trấn an Kinh Hỉ, “Đứng một không! Tôi dẫn em lên lầu hai nghỉ ngơi.” Anh hỏi han cô, giọng chân thật đáng tin. Ôm cô đi về phía cầu thang, “Bà nội, con dẫn Hỉ nhi lên lầu.”

“Khoan đã!”

Vũ Chiêu Ngọc dừng bước, tay chưa rời khỏi hông của cô.

“Bà hỏi cháu, cháu thật sự sẽ lấy cô bé này làm vợ?” Bà nội chống cây trượng, đứng lên.

Bị bà nội đột ngột chất vấn, Vũ Chiêu Ngọc sợ hết hồn, lúng túng lại miễn cưỡng cười, “Àch. . . . Bà nội, phải để cho Kinh Hỉ một chút thời gian thích ứng, bây giờ nói chuyện này có hơi sớm!” Anh cũng không muốn sớm như vậy phải kết hôn.

“Là như vậy sao?” Tầm mắt bà nội chuyển về phía Kinh Hỉ.

“Được rồi! Các cháu lên lầu nghỉ ngơi đi.”

Vũ Chiêu Ngọc thoải mái thở nhẹ, ôm cô đi về phía lầu hai, giữ vững bước chân trầm ổn tỉnh táo, tránh lộ ra sơ hở.

Khi bóng lưng họ biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, Mai Như U từ trong đám người đông đúc lại gần bà nội, trình lên một túi hồ sơ.

“Đây là hồ sơ đã được điều tra.”

“Cô gái đó là người ở đâu?” Bà nội thấp giọng nói.

“Phương Vũ Tĩnh, chỉ là, trước mắt bị mất trí nhớ. Nhưng có một chuyện rất kì lạ, đáng lẽ khi con gái mất tích, người nhà phải báo cảnh sát xử lý, nhưng mà bọn họ chỉ đăng báo tìm người, mời trình thám, chứ không báo cảnh sát. Không biết tại sao như vậy?”

“Vì sao? Bà muốn nhà họ Phương mất mặt?”

“Mặt mũi, mặt mũi. . . ông chỉ để ý đến mặt mũi của mình, nhưng ông có nghĩ đến Tĩnh nhi là con của chúng ta?” Ngô Thu Muội thút tha thút thít, nước mắt ngấn dài, “ông thì hay rồi, cả tiểu Khiết cũng không biết đi đâu.”

“Đừng cả ngày khóc sụt sùi nữa, bà lo lắng, chẳng lẽ tôi không lo lắng sao?” Phương Đại Phúc đi qua đi lại trước đại sảnh, ảo não lại hối hận vò vò rối loạn tóc, “Nhà họ Lưu đã bắt đầu nghi ngờ, nếu để cho bọn họ biết Tĩnh nhi bỏ trốn, mặt mũi tôi phải làm sao?”

“Đến bây giờ mà ông chỉ lo mặt mũi mình?!”

“Không được! Thiệp mừng cũng đã in, nhà ta không thể bị mất mặt vì chuyện này.” Phương Đại Phúc tự nhiên nói, “Nếu như không tìm được Tĩnh nhi, chỉ có thể kêu Vũ Khiết gả thay.”

“Này! Ông rút cuộc nghĩ gì vậy?!” Ngô Thu Muội buồn giận lẫn lộn, không thể tin được ông lại nói như thế, “Chúng là con gái của chúng ta, không phải hàng hóa!”

“Bà cho rằng tôi muốn vậy?”

“Tôi không biết, tôi muốn hủy bỏ hôn lễ!” Ngô Thu Muội đứng lên, lau nước mắt trên mặt.

“Coi như bà đem hôn lễ hủy bỏ, Tĩnh nhi sẽ trở về sao?” Phương Đại Phúc nghĩ đến đứa con bất hiếu kia, trong lòng ngực liền nổi giận.

“Vây. . . . Vây tôi đi báo cảnh sát.”

“Không được! Bà muốn để mọi người trong thiên hạ biết sao? Tôi còn mặt mũi gì nữa.”

“Nói đi nói lại vẫn là muốn mặt mũi.” Bà cũng nổi giận.

Mắt thấy tình thế hết sức căng thẳng, Phương Tu Bình từ ngoài cửa đi vào, “Cha, mẹ, hai người đừng tranh cãi nữa.” Trên tay còn cầm phong thư. “Bên ngoài có phong thư, không biết là ai đưa tới.”

“Hay Tĩnh nhi bị bắt cóc?” Mặt Ngô Thu Muội đột nhiên biến sắc, trong đầu có suy nghĩ không tốt.

“Mang lại đây.” Phương Đại Phúc tỉnh táo nhận lấy phong thư trong tay Phương Tu Bình, “Con lên lầu đọc sách đi.”

“Cha!” Phương Tu Bình cau mày, anh cũng là thành viên của gia đình này, tại sao cha lúc nào cũng muốn anh đọc sách, không được quan tâm đến chuyện gì. Cái bằng Thạc sĩ còn quan trọng hơn cả em gái sao?

“Nhanh lên!” Thái độ Phương Đại Phúc cương quyết làm Phương Tu Bình bất đắc dĩ đi lên lầu hai, sau đó ông nhanh chóng xé phong thư.

“Trong thư nói gì?” Ngô Thu Muội lo âu hỏi, lòng như lửa đốt.

Tầm mắt nhìn bức thư, vốn đang lo lắng nhưng giờ chân mày từ từ giãn ra, “Tĩnh nhi không có việc gì, chỉ là tạm thời không thể trở về.”

“Tại sao? Tại sao?”

“Tĩnh nhi bị mất trí nhớ!”

Vì để tránh cho trên dưới nhà họ Vũ nghi ngờ thân phận Kinh Hỉ, cũng vì muốn chiếm lòng tin của bà nội, một mặt Chiêu Duy lại đang nằm viện. Anh buộc phải ở lại dinh thự của nhà họ Vũ, thuận tiện xử lý công việc giúp anh hai, nhưng thời gian bên cô lại ít đi.

Bận rộn một ngày, Vũ Chiêu Ngọc lê thân thể mệt mỏi trở về. Vừa bước đến cửa, một thân thể nở nang, mềm mại của phái nữ tiến vào lòng anh, làm anh giật mình.

“Ngọc ca ca, em rất nhớ anh.”

“Em.” Kinh Hỉ tuyệt đối không có khả năng gọi anh là ca ca.

“Quên em sao? Lần trước anh còn nói muốn dẫn em đi Hokkaido chơi mà!” Ôm lấy anh, cô chu chu ái miêng nhỏ nhắn.

“Cô.” Ly Nhi! Làm sao cô đến đây? Cô không phải ở Mỹ sao?” Mặc dù đã từ Chiêu Huân biết được cô ta sẽ đến, nhưng tận mắt thấy vẫn không khỏi kinh ngạc.

“Người ta nhớ anh!” Ly Nhi là người Mỹ nên rất tự nhiên, đầy nhiệt tình, không chút kiêng kỵ giữa nam nữ, đôi tay vòng trên cổ anh, “Anh rất đáng ghét, đi cũng không nói một tiếng.”

“Ngọc.” Kinh Hỉ chạy xuống lầu, ở chỗ rẽ cầu thang nhìn thấy một cô gái xinh đẹp dính chặt trên người anh thì sững sốt một chút. Ngực buồn bực, không cách nào nói rõ cảm xúc, tâm khảm co bóp.

“Kinh Hỉ, em đừng hiểu lầm.” Vũ Chiêu Ngọc hốt hoảng muốn kéo Ly Nhi ra, chạy vội tới bên cạnh Kinh Hỉ.

Nhưng Ly Nhi cố tình như con ruồi dính lấy cánh tay anh không thả. Mắt tràn đầy địch ý trừng Kinh Hỉ. Có thể vào ở nhà họ Vũ, thân phận tất nhiên không thể tầm thường, nhìn Ngọc ca ca quan tâm tâm cô ta, Ly Nhi tràn đầy lửa ghen.

“Chúng ta đã gặp qua.” Kinh Hỉ cố gắng mỉm cười, “Ly Nhi tiểu thư là đặc biệt tới tìm anh.”

“Đúng a! Người ta đợi từ xế chiều chờ tới bây giờ đó! Anh phải bồi thường cho em thế nào đây?” Ly Nhi nũng nịu với anh, giống như liếc mắt đưa tình.

“Ly Nhi, không được càn rỡ.” Vũ Chiêu Ngọc nhíu lông mày. Chỉ sợ Kinh Hỉ hiểu lầm, anh dùng sức tránh Ly Nhi, lại đẩy cô ta thiếu chút nữa ngã nhào.

Ly Nhi bị vút bỏ một bên, nước mắt lập tức tràn ra, “Ngọc ca ca, anh không thích Ly Nhi rồi sao?”

“Tôi.” Vũ Chiêu Ngọc khó xử, một mặt muốn trấn an tiểu thư Ly Nhi đang lã chã chực khóc, một mặt lại lo lắng Kinh Hỉ sẽ nghĩ sao.

Mà Kinh Hỉ lại mỉm cười, “Ngọc, khó mà Ly Nhi tiểu thư đường xa đến đây, anh cứ đi với cô ấy.” Trời mới biết cô khó khăn lắm mới nở nụ cười, xem bọn họ thân mật ôm nhau, cô thật sự cảm giác khó thở, giống như bị đánh một quyền.

Cô là vợ sắp cưới của anh, mà Lý Nhi là khách. Cô rất muốn biểu hiện sự nhiệt tình hoan nghênh. Nhưng mà, vì sao ngực lại đau như vậy?

“Em không để ý?” Vũ Chiêu Ngọc cẩn thận quan sát Kinh Hỉ. Bình thường bên cạnh anh, bạn gái luôn hi vọng anh sẽ đem toàn bộ lực chú ý đặt trên người họ.

“Ai nha! Ngọc ca ca, cô ấy cũng đã nói không sao rồi, đi thôi!” Lý Nhi không nói lời nào nữa, đem theo Vũ Chiêu Ngọc đi ra cửa chính.

Vũ Chiêu Ngọc suy sụp, bận rộn một ngày, khi trở lại còn phải làm bạn với Lý Nhi, mà Kinh Hỉ. Anh quay đầu lại, lại nhìn không thấy khuôn mặt bình tĩnh của cô đang cất dấu tâm tư gì.

Cho đến khi bóng lưng anh biến mất sau cửa, Kinh Hỉ mới bước xuống cầu thang. Có lẽ là đứng quá lâu, bỗng đứng trước mặt tối sầm, cô liền mất đi tri giác.

Trong bóng tối, mơ mơ màng màng. Một cái bóng mơ hồ chui vào trong óc cô. “Sẽ nhanh là người của tôi, còn giả vờ gì nữa. . . .” Gương mặt bí ối có chút mơ hồ, đang tiến gần.

“Không! Không cần.” Cô liền chết giãy giụa.

“Mau tỉnh lại, em gặp ác mộng?” Tiếng kêu êm ái gọi làm cô mở mắt.

“Chiêu Nghi, em sao lại. . . .” Kinh Hỉ ôm đầu.

“Em từ trên cầu thang té xuống, là thím Trương phát hiện.” May mắn là cô có chuyện nên về nhà, “Chiêu ngọc đâu? Tại sao nó không ở cùng em?”

Kinh Hỉ miễn cưỡng ngồi dậy, nhàn nhạt cười, “Anh ấy mỗi ngày đều rất bận.”

“Bận?” Vũ Chiêu Nghi xuy tay cười lạnh, “Bận đến nỗi quên dẫn em đến bệnh viện tái khám, còn để chị tự mình đi một chuyến.”

“Thật xin lỗi!”

“Em đừng thay nó nói xin lỗi, đây là việc nó phải làm.” Vũ Chiêu Nghi càng nghĩ càng tức, “Sớm biết thế chị đã không giao em cho loại người không có trách nhiệm này.”

“Chiêu Nghi, Ngọc chăm sóc em rất tốt.” Kinh Hỉ vội vàng thay anh giải thích.

“Dạ! Chăm sóc tốt đến nỗi em té bất tỉnh, mà nó thì đến giờ còn không thấy bóng dáng đâu.”

“Kinh Hỉ!” Cửa chợt đẩy ra, Vũ Chiêu Ngọc chạy như bay đến trước giường, “Nghe thím Trương nói em té bất tỉnh, có sao không?”

Kinh Hỉ nhìn mặt anh lo lắng ngưng trọng, nên không ngừng lắc đầu, “Đã không sao, làm phiền Chiêu Nghi.”

“Chị.” Vũ Chiêu Ngọc thở phào nhẹ nhõm, nhìn Vũ Chiêu Nghi đang lạnh nhạt, run run rẩy rẩy cười theo. “Cảm ơn. . . .” Lời còn chưa dứt liền bị giọng lạnh lùng cắt đứt.

“Em bận rộn lắm sao? Bận đến nỗi cả vợ sắp cưới cũng không để ý?” Vũ Chiêu Nghi gầm nhẹ. Cô đã bắt đầu hối hận khi cùng Chiêu Ngọc nói dối sự thật, hơn nữa cũng hối hận khi giao Kinh Hỉ cho Chiêu Ngọc. “Sớm biết em là người không có trách nhiệm như vậy, chị căn bản không nên đồng ý cho em mang bệnh nhân chị đi!”

Khó mà thấy được người nghiêm túc như Vũ Chiêu Nghi rống giận ra tiếng, chị thật sự rất tức giận. Vũ Chiêu Ngọc thức thời không dám nói một tiếng, xấu hổ cúi đầu, dù sao bận rộn mấy ngày nay, anh thật sự quên mất Kinh Hỉ.

“Chiêu Nghi, em không sao.” Kinh Hỉ cầm tay Chiêu Ngọc, muốn nói cho anh biết đây không phải là lỗi của anh, hi vọng anh không áy náy.

“Không sao? Còn dám nói vậy? Nếu không phải là chị trở về, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Chị, thật xin lỗi.” Vũ Chiêu Ngọc xấu hổ không đất dung thân, cảm nhận được mu bàn tay nhỏ bé, mềm mại không xương này truyền đến sự trấn an. Lồng ngực anh tràn đầy cảm động.

Cô là người con gái dịu dàng, hiền lành, cuộc sống như thế còn đòi hỏi gì nữa? Chỉ là, khi cô nhớ lại quá khứ, sẽ còn nhớ anh là chồng sắp cưới không? Nghĩ đến khả năng bị cô quên lãng, tim của anh liền không nhin được mà run sợ ,co rút đau đớn.

Yêu cô, lại sợ mất đi cô, không thể làm gì khác hơn là ngụy trang không quan tâm, không thể làm gì khác hơn là tự nhủ chính mình chỉ đang lợi dụng cô mà thôi. Nhưng, vì sao ngực của anh lại đau như thế?

“Chiêu Nghi, đừng trách Ngọc, là em không cẩn thận.”

Vũ Chiêu Nghi thấy bọn họ bốn mắt nhìn nhau, còn chưa có biết rõ sự thật, chưa hiểu chân tướng cũng đã che chở đối phương, dường như cả bầu trời này chỉ có hai người, không coi ai ra gì. Cô không khỏi thở dài một cái, không khỏi lo lắng đại thiếu hoa Chiêu Ngọc rốt cuộc là vui đùa gì đây? Nếu chỉ là nhất thời đùa giỡn, cô sẽ không bỏ qua. Vốn cho là Chiêu Ngọc chỉ là dạo chơi nhân gian, bất cần đời, nhưng nếu nó lâm vào đoạn tình cảm không có tương lai kia thì cô phải làm sao? Có lẽ nên đi tìm bà nội nói chuyện một chút.

“Được rồi! Xem vợ chồng hai người đồng tâm, chị cũng không tiện nói thêm cái gì.” Vũ Chiêu Nghi giận hờn giao cho Vũ Chiêu Ngọc một tờ giấy, “Đơn thuốc này cho em, đừng quên ba bữa cơm phải lo cho Kinh Hỉ, nhớ đến bệnh viện tái khám, đừng để chị phải ra tay.”

“Cám ơn chị.” Vũ Chiêu Ngọc lập tức nở một nụ cười nịnh hót.

“Đừng cám ơn, chăm sóc Kinh Hỉ thật tốt là được rồi.” Vũ Chiêu Nghi đi tới cửa, chợt quay đầu lại, “Đúng rồi! Sao lại không thấy bà nội?”

“Bà nội cùng dì U không biết có kế hoạch gì, đã rất nhiều ngày không thấy bóng dáng bọn họ.” Trong lòng Vũ Chiêu Ngọc loáng thoáng nghĩ ngờ, cảm giác có điểm không đúng.

“Chị biết rồi, không có việc gì, chị trở về bệnh viện.” Vũ Chiêu Nghi cười thân thiết với Kinh Hỉ, “Giữ gìn sức khỏe.”

Kinh Hỉ cũng thản nhiên cười, “Cám ơn chị, Chiêu Nghi.”

“Chị, em tiễn chị.” Vũ Chiêu Ngọc đuổi theo Chiêu Nghi, kết quả mới đuổi kịp tới cửa trước lại bị đánh.

“Kinh Hỉ còn chưa khôi phục trí nhớ trước, em phải quan tâm nhiều hơn!” Vũ Chiêu Nghi khuyên anh, giống như tiếng chuông gõ vào lòng anh.

Kinh hỉ bị anh nhìn liên vợi vàng mở miệng tìm đề tài, “Ách. Lỵ nhi tiểu thư đâu? Sao cô ấy lại không đi cùng anh?”

“Tôi đưa cô ta trở về khách sạn rồi. Thật xin lỗi, Kinh Hỉ. Là tôi không tốt, chờ qua vài ngày này, anh hai trở lại công ty, tôi sẽ có thời gian bên em.” Anh đi lên trước, nắm lấy bàn tay ngọc thon dài, nội tâm tràn đầy hối hận. Nếu là bình thường thì những cô gái bị bạn trai lạnh nhạt, đoán chừng sẽ không nói chuyện mất mấy ngày, không nổi giận mới là lạ, mà cô lại như vậy, làm anh đau lòng không dứt.

Khóe môi Kinh Hỉ cong cong, nâng lên nụ cười vui sướng, “Vậy thì tốt, chúng ta có thể trở về biệt thự ven biển, đến lúc xem em trở tài. Anh biết không? Thím Trương nấu nướng thật là giỏi, mỗi ngày em đều cùng thím học nấu ăn, còn có kỹ thuật làm vườn của bác Ngõ”

Bên trong phòng truyền đến những trận cười nói, làm cho đêm tối yên tĩnh thêm ảm áp.

6. Chương 6

Cuộc sống ở nhà họ Vũ giống như giấc mộng huyền ảo. Cô sợ một ngày nào đó, khi tỉnh mộng, tất cả sẽ tan biến.

Cô dậy rất sớm, đi xuống lầu liền thấy toàn bộ người nhà họ Vũ đang ngồi ở phòng khách.

“Hỉ nhi, đã dậy rồi sao! Ở đây đã quen chưa?” Phong Như Vân tiến lên hỏi. “Nếu không phải là Chiêu Duy đang nằm viện, công ty lại không thể không có ai. . . . cho nên đành phải ủy khuất con ở nhà một mình.”

Kinh Hỉ nhàn nhạt cười, “Không có gì, tất cả mọi người đối với con rất tốt, bác gái không cần lo lắng cho con.”

“Chiêu Ngọc phải nhờ con rồi.” Phong Như Vân thú vị nhìn cô gái nhu hòa này, cô đồng ý con trai bà thật là có điểm lãng phí mà.

Nghe vậy, hai má Kinh Hỉ đỏ lên, ngượng ngùng không dám ngẩng đầu. Nhìn Kinh Hỉ như vậy bà cũng vui mừng, xem ra bà không cần phải quan tâm nhiều rồi.

“Vậy bác đi trước.”

“Bác gái, hẹn gặp lại.” Kinh Hỉ đưa bà ra cửa, ở ngoài đã có xe đứng đợi.

“Đừng tiễn nữa, cẩn thận bên ngoài gió lớn.” Phong Như Vân vừa ngoắc ngoắc tay gọi cô vào trong, vừa ngồi lên xe, nghênh ngang rời đi.

Kinh Hỉ nhìn chiếc xe rời đi mới vào nhà, xoay người muốn vào trong thì tiếng chuông cửa vang lên. Cô đang muốn đi mở cửa thì thấy bác Ngô đứng ở vườn hoa đã ra mở.

“Đến đây, đến đây. . . . Cô tìm cậu ba sao, tiếc là bây giờ cậu ấy không có ở nhà.”

“Bác Ngô, là ai vậy?” Kinh Hỉ đi tới cổng, ánh mắt bị dáng người uyển chuyển, yếu điệu của cô gái đứng dưới ánh mặt trời hấp dẫn.

Cô ta mặc một bộ đồ màu đỏ tươi, mái tóc vàng xoăn, làm nổi bật màu da trắng hơn tuyết. Đáng tiếc kính mát lớn đã che đi một phần khuôn mặt. Cô ta là ai?

“Pháp Lạp. Nhã Lỗ. Campbell. Gọi tôi Pháp Lạp là được rồi.” Mỹ nhân này nói giọng Bắc Kinh rất chuẩn. Nhìn cô ta tháo mất kính xuống, lộ ra tròng mắt xanh thẳm tựa như biển rộng xinh đẹp, khiến người ta phải nín thở.

Cả Kinh Hỉ cũng có chút mê mẩn, kinh động mà nói: “Đôi mắt của cô thật là xinh đẹp.”

“Cám ơn!” Pháp Lạp chủ động bắt tay Kinh Hỉ, “Cô chính là Kinh Hỉ của Tony?”

Kinh Hỉ ngượng ngùng gật đầu. Tony là tên tiếng Anh của Ngọc.

“Nghe không bằng thấy, cô quả nhiên là mẫu người vợ lý tưởng của Tony.”

“Lời này là có ý gì?” Kinh Hỉ không hiểu.

“Việc này cô phải hỏi Tony.” Pháp Lạp ý vị thâm trầm cười cười, chậm rãi đeo mất kính, “Nói cho Tony, Pháp Lạp tìm đến anh ấy.”

“Cô không vào nhà sao?” Mặc dù không rõ quan hệ giữa Ngọc và cô ta, nhưng cô không thể không mời khách.

“Không cần.” Chỉ thấy cô ta vẫy vẫy tay, đi về phía đỗ chiếc xe Porsche đỏ mà rời đi.

Pháp Lạp! Giống như cô đã từng nghe qua. Kinh Hỉ ngẫm đi ngẫm lại cái tên này.

Đã mấy ngày không thấy Ngọc rồi. Bà nội, bác trai, bác gái cùng thím Trương đều nói anh gần đây tương đối bận. Cô hỏi anh bận gì, tất cả mọi người đều ấp úng nói không rõ ràng, nếu không thì cũng vội vội vàng vàng đi ra ngoài, để lại cho cô một đồng nghi vấn. Là anh ghét cô sao?

“Sao cháu lại nghĩ như vậy?” Thím Trương vừa nhặt rau vừa buồn cười nhìn Kinh Hỉ đang phụ bà.

“Vậy tại sao khi cháu hỏi về Ngọc, mọi người đều trốn tránh, không trả lời cháu?”

“Có lẽ mọi người không muốn cháu suy nghĩ lung tung. Cháu đừng lo lắng, chờ chuyện ở công ty xử lý xong, cậu ba sẽ trở lại. Ah! Giống như có xe về.”

Kinh Hỉ ngẩng đầu lên, “Là Ngọc sao?”

“Đi xem sẽ biết.” Thím Trương thấy cô hưng phấn giống như đứa trẻ được nhận quà Noel, chạy ra phòng bếp, bất giác mỉm cười. “Đừng chạy nhanh như vậy — cũng không chắc có phải hay không. Hiện tại người trẻ tuổi rõ là. . .”

Kinh Hỉ chạy như bay ra phòng khách thì thấy có hai người đang đứng trước cửa ô môn, cô sững người.

“Hi nhi.” Vũ Chiêu Ngọc lúng túng, miễn cưỡng kéo Pháp Lạp ra, “Tôi giới thiệu hai người làm quen.”

“Chúng em đã gặp qua.” Cánh tay trắng như tuyết của Pháp Lạp vẫn tự nhiên khoác trên vai Vũ Chiêu Ngọc. Ánh mắt kiêu mị, phát ra câu hồn, tựa như một con mèo khiêu gợi.

Kinh Hỉ gương ép cười cười, “Đúng vậy!” Thì ra đây chính là nguyên nhân cả đêm anh không về.

Dưới bóng đèn, nhìn bọn họ rất xứng đôi. Giống như truyện cổ tích xưa, dưới ánh trăng, hoàng tử cùng công chúa hẹn hò, mà cô lại đột nhiên xuất hiện, cảm giác tựa như bà hoàng hậu cắt đứt chuyện tốt của bọn họ.

“Thật là ngại, đúng lúc xe hư, may mà gặp được Pháp Lạp, thuận đường đưa tôi trở về.” Anh không chút nào phát hiện sự khác thường của cô, “Đúng rồi! Hai người làm sao gặp qua?”

“Là lần trước người ta tới tìm anh, anh lại không có ở đây.” Pháp Lạp nghiêng nghiêng mắt nhìn Kinh Hỉ, giống như cố ý nói rằng quan hệ giữa cô ta cùng Vũ Chiêu Ngọc không thể xem thường. Cô ta ấn dấu son môi đỏ lên má Vũ Chiêu Ngọc, nói nhỏ vào tai anh, “Đừng quên anh còn thiếu em một bữa tối dưới nền.” Giọng nói khiêu gợi rất nhỏ, nhưng lại có thể lọt vào tai Kinh Hỉ.

“Tôi biết, thời gian em chọn.” Vũ Chiêu Ngọc theo thói quen vuốt nhẹ mũi thon của Pháp Lạp, hồn nhiên không thấy khuôn mặt tái nhợt của Kinh Hỉ.

Rốt cuộc anh coi cô là gì? Cô khổ sở chờ anh bận rộn trở về, thế nhưng anh lại có thời gian cùng cô gái khác ăn cơm? ! Thậm chí ở trước mặt cô công khai tán tỉnh người khác? ! Cảm giác dạ dày thật khó chịu, một cổ nước chua xông lên cổ họng, Kinh Hỉ nuốt nước miếng, nuốt xuống vị chua xót khổ sở này.

Cô rất muốn hỏi: ở trong mắt anh, anh xem cô là gì? !

“Được, đừng quên ước định của chúng ta, bye.” Pháp Lạp đeo mắt kính, ngồi lên xe thể thao màu đỏ nghênh ngang rời đi.

“Hi nhi, em đừng trách, Pháp Lạp chính là như vậy.” Vũ Chiêu Ngọc tự nhiên ôm hông cô, ở trên mái tóc cô rơi xuống một nụ hôn.

Cô không lên tiếng, mặc anh dẫn vào nhà. Phiền muộn trong lòng. Anh đối với những người con gái khác đều thân mật như vậy sao?

“Đúng rồi! Bạn tốt của tôi - Sonny ngày mai xuất ngoại, tôi phải giúp cậu ấy, mấy ngày nay sợ rằng không có thời gian trở về.”

Thì ra anh cũng không phải hoàn toàn vô tâm với cô, ít nhất sẽ thông báo với cô. Điều này cũng đã làm cho cô vui vẻ; nhưng, lo lắng vẫn ẩn sâu trong tâm cô.

Khi yêu một người sẽ bắt đầu để ý nhất cử nhất động của đối phương. Cô không muốn trở thành gánh nặng của anh, tự nói với mình không nên quá để ý, nhưng lại khát vọng anh ở bên cạnh.

Từ hai tháng nay, trừ tháng đầu tiên anh ở bên cạnh, những ngày kế tiếp anh giống như biến mất trong không khí, là anh chán ghét cô sao? Hay là người vợ của anh chỉ là một bình hoa trang trí? ! Điều này làm cô nhớ tới lời nói của Pháp Lạp ——

“Hi nhi, cháu đang nghỉ sao?” Tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ rối loạn của cô.

Cô vội vã mở cửa, “Bà nội!”

“Bà có thể vào phòng không?”

“Ách. Được ạ!” Kinh Hỉ nghiêng người để bà nội vào phòng, cũng kéo ghế cho bà ngồi.

“Gần đây sao lại không thấy thằng nhóc kia?” Bà nội chống trượng, mỉm cười đánh giá Kinh Hỉ - đoạn trang, nhu hòa, càng nhìn bà càng hài lòng.

“Anh ấy. Anh ấy tương đối bận.” Chỉ là không biết anh đang bận cái gì, thường chỉ là một cuộc điện thoại hỏi thăm cô xong thì cúp máy.

“Thật là ủy khuất cho cháu.” Bà nội nắm bàn tay mềm mại của cô, “Ở đây đã quen chưa?”

Kinh Hỉ cảm động, hốc mắt hơi nóng, không ngừng gật đầu.

“Vậy thì tốt, nếu không phải vì Chiêu Duy đang ở viện, công ty thiếu người lãnh đạo, thì các cháu không phải chịu cảnh mỗi người một nơi.”

“Không sao ạ!”

“Vậy thì tốt, chờ mấy ngày nữa Chiêu Duy ra viện thì các cháu đính hôn đi.” Đôi mắt hiện lên tia xảo trá, nhanh đến nỗi làm người ta khó có thể phát hiện.

“Như vậy có nhanh quá không?” Cô cảm giác hai má nóng lên.

“Không đâu. Cháu yên tâm, tất cả giao cho bà nội xử lý.” Thật ra thì bà đã âm thầm bắt tay tiến hành rồi.

Vừa nghĩ tới được làm vợ anh, khuôn mặt liền đỏ ửng. Kinh Hỉ xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

Bà nội nhìn cô thẹn thùng, không nhịn được ha ha cười to, Kinh Hỉ. . . không! Phương Vũ Tĩnh đã giải quyết, hiện tại chỉ còn tên nhóc kia.

Ai! Khi nào thì cái đầu ngốc kia mới có thể cảm nhận rõ tình yêu?

Mặt trời chiếu ánh tà dương lên song cửa ——

Kinh Hỉ đắm chìm trong bóng vàng sáng mờ, tay cầm muỗng nếm thử món canh mình làm, bởi vì tối nay Ngọc sẽ trở về ăn cơm.

“Tiểu thư, để tôi làm là được rồi.” Vợ và mặc tạp dề, thím Trương liếc thấy kinh hỉ bận rộn trong phòng bếp, sợ cô bị thương, vội vàng chạy lại.

“Thím Trương, khó mà có được ngày nghỉ, thím nghỉ ngơi đi, để cháu nấu ăn cho.” Kinh Hỉ đặt chén xuống, đẩy thím Trương ra phòng bếp, sau đó vui vẻ như bướm bướm bay vào.

Nhìn thấy cô cố chấp cùng vui vẻ, thím Trương không thể làm gì khác hơn là thở dài một tiếng, “Cậu ba cũng thiệt là, nói muốn cưới, lại đem người ta để đó.”

“Anh ấy bận rộn công việc mà!” Kinh Hỉ vừa khuấy canh vừa thưởng thức, cảm thấy hài lòng mới tắt bếp.

“Theo thím thấy thì xã giao là nhiều, không biết đến nơi nào ăn chơi nữa.” Cá tính nhanh nhẹn nhanh miệng của thím Trương không nhịn được muốn thay cô bất bình, “Thím ở Vũ gia giúp việc nhiều năm như vậy, nhìn bọn họ lớn, có tật xấu gì mà thím không rõ? Kinh Hỉ! Lòng dạ cháu quá tốt, mới có thể bị cậu ba ăn hiếp. Người gì mà quan hệ bạn bè không rõ ràng, đối với người nào cũng tốt, nhất là phụ nữ.”

“Vậy rất tốt, cho thấy anh ấy là người tình cảm.” Trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh anh và Pháp Lạp ôm hôn tình cảm, trong lòng tràn đầy tư vị khổ sở.

“Kinh Hỉ, không phải thím Trương thích nói, nhưng cháu thật sự là quá dung túng cậu ba, sau hôn nhân cũng như vậy thì sao?” Thím Trương bất bình, thấy cô là người dịu dàng thiện lương lại bị cậu ba hoa tâm, phong lưu chà đạp, giảm thấp giọng nói, “Cháu có biết cậu ba cả đêm không về là đi đâu sao?”

Kinh Hỉ bưng tô canh đi vào phòng ăn, cười nhạt, “Không phải là cùng đối tác nói chuyện làm ăn?”

“Là đến ngủ lại chỗ tiểu thư Pháp Lạp”

“Keng!” Lời chưa dứt, nội tâm đau xót, tay Kinh Hỉ run rẩy, làm tô canh rớt xuống, tung tóe khắp người, mà cô hồn nhiên không cảm thấy đau.

“Ai nha! Kinh Hỉ, có bồng không?” Thím Trương kinh hoảng, vội vàng nắm tay cô vào vò nước.

Kinh Hỉ cắn môi dưới, lắc đầu. Bàn tay nóng rát không bằng ngực đau đớn.

“Đều tại thím không tốt, không nên để cháu làm.” Thím Trương tự trách mình.

“Không phải lỗi của thím, là cháu không cẩn thận làm rớt.” Kinh Hỉ cố gắng cười, trời mới biết cô khó lắm mới có thể khắc chế được cảm giác đau như tâm gan bị xé mà gượng cười?

“Tay cháu bị bỏng đỏ hết rồi, hay là để thím gọi thầy thuốc tới kiểm tra.”

“Không cần, cháu thoa một ít thuốc là được rồi, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.” Kinh Hỉ ngăn thím Trương lại.

“Vậy cũng được! cháu lên lầu nghỉ ngơi đi, để đây thím dọn dẹp.” Thím Trương thấy cô kiên quyết như vậy, cũng không tiện nói gì.

“Vậy làm phiền thím rồi.”

Vũ Chiêu Ngọc không trở về nhà không phải là chuyện lạ, nhưng tất cả mọi người đều vì Kinh Hỉ mà đau lòng. Đấy lòng rất cô cảm động, ngoài mặt gượng cười, thay anh biện hộ, nhưng anh thì sao? Đêm qua canh đã nguội, món ăn đã lạnh, mà anh chỉ gọi một cuộc, nói là không về nhà.

“Kinh Hỉ, có tiểu thư Lý Nhi tìm cháu.” Thím Trương gõ gõ cửa phòng, biết cô đợi cả buổi tối, càng đau lòng không dứt, “Nếu như thân thể khó chịu, thì không cần tiếp.” Lý Nhi cũng là một trong số người phụ nữ bên ngoài của cậu ba, không nghĩ tới lại công khai tới cửa khiêu chiến.

“Không sao.” Cô kéo cửa ra, nhẹ nhàng mỉm cười trấn an thím Trương, “Thím Trương, thím cứ làm việc đi, cháu đi gặp cô ấy.” Không biết vì sao Lý Nhi lại tìm cô, không phải từ trước đến giờ đều trực tiếp tìm Ngọc hay sao?

“Tay của cháu có đau lắm không?” Trương mục dò xét bàn tay sưng đỏ của cô, trong lòng cảm thấy áy náy, đều do mình lắm mồm.

“Đã bôi thuốc rồi, không sao đâu.” Cô vỗ vỗ vai thím Trương, chậm rãi đi xuống lầu.

Lý Nhi không vào phòng khách, bắt chéo tay trước ngực, lạnh lùng cười nói: “Thì ra cô là vợ chưa cưới của Ngọc ca ca, sao lại nhìn giống như người phụ nữ thấp kém đã có chồng vậy?”

“Tiểu thư Lý Nhi, cô đừng nói những lời đả thương người khác như vậy.” Thím Trương tức giận găm nhẹ.

“Thím Trương!” Cô lắc đầu, ý bảo Thím Trương lui ra, xoay người đối mặt với Lý Nhi vênh váo, “Sao không vào trong ngồi?”

Lý Nhi hừ lạnh, “Đừng giả bộ là người hiền lành, tôi không dễ bị cô quay vòng vòng như người khác.”

Thấy Lý Nhi không chịu bước vào, cô đành phải đi ra, “Không biết tiểu thư Lý Nhi tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi muốn cô rời xa Ngọc ca ca, người mà Ngọc ca ca muốn cưới là tôi, tôi mới xứng với anh ấy. Người không rõ lai lịch như cô có tư cách gì mà làm vợ của anh ấy, chỉ có tôi mới có tư cách.” Ngần vịn lần không nghĩ tới Ngọc ca ca lại chọn cô, trong suy nghĩ của bà nội lại là một người vợ hiền, Lý Nhi lòng đầy lửa giận, nhất thời đẩy Kinh Hỉ một cái.

Bất ngờ trước hành động của Lỵ nhi, theo bản năng Kinh Hỷ muốn bám vào cây cột, nhưng bàn tay bị phỏng đau rát, cô bị trượt tay, bước chân lảo đảo ——

“A ——” cả người mất đi thăng bằng, từ bậc cửa ngã xuống.

Lỵ nhi không ngờ tới Kinh Hỷ sẽ đứng không vững, muốn đưa tay kéo cô lại nhưng không kịp, trượt mắt nhìn cô té xuống, liền chạy đến bên cạnh. “Này! Cô có sao không? Cô đừng làm tôi sợ!” Nhìn kinh Hỷ nhắm chặt mắt, sắc mặt trắng bệch, Lỵ Nhi cảm thấy sợ hãi, hoảng hốt lùi bước, “Thật xin lỗi! Không phải lỗi của tôi, tôi không cố ý.” Kinh hoàng xoay người, muốn chạy đi, “Phanh!” Mới vừa chạy tới cổng đã đụng một người, “Ngọc. Ngọc ca ca?”

“Xảy ra chuyện gì?” Chiêu Ngọc rống to, hoảng sợ khi thấy Kinh Hỷ nằm dưới đất.

Lỵ Nhi chưa từng thấy Vũ Chiêu Ngọc hung dữ, “Em. Em không biết! Không phải em!” Lỵ Nhi hoảng hốt chạy trốn.

Vũ Chiêu Ngọc không rảnh đi tìm hiểu đầu đuôi sự việc, giờ phút này toàn bộ tinh thần chỉ lo cho Kinh Hỷ, “Đáng chết! Người đâu mau tới!”

Chỉ chốc lát, cô được đưa vào bệnh viện Mai thị.

“Chị, Kinh Hỷ sao rồi?”

Vừa ra khỏi phòng cấp cứu, Vũ Chiêu Nghi lạnh nhạt trừng mắt nhìn Chiêu Ngọc đang lo âu chờ đợi. Không để ý Chiêu Ngọc, Chiêu Nghi đến bên cạnh bác sĩ và y tá.

“Chiêu Nghi.” Thím Trương lo lắng, đều do bà không tốt, bà nên chú ý Kinh Hỷ nhiều hơn.

“Thím Trương, đừng lo lắng, không sao đâu.” Vũ Chiêu Nghi vỗ vỗ vai thím Trương, “Thím về trước đi.”

Thím Trương thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: “Được! Thím trở về nấu một ít thức ăn đến đây.” Trước khi đi còn cảnh cáo Vũ Chiêu Ngọc, “Tiểu thư giao cho cậu, nếu có chuyện gì, sau này đừng về nhà ăn nữa.”

“Thím Trương!” Vũ Chiêu Ngọc cười khổ lắc đầu, anh cái gì cũng không làm, tại sao lại bị gán vào tội ác tày trời? Không rảnh suy nghĩ nhiều như vậy, hiện nay quan trọng nhất là Kinh Hỷ. Biết được cô không có việc gì, anh cũng muốn gặp cô, còn chưa đến gần cửa phòng bệnh, liền bị Vũ Chiêu Nghi từ chối.

“Em muốn làm gì?”

“Chị, để em gặp cô ấy một chút.” Vũ Chiêu Ngọc cầu xin thương xót, nhìn gương mặt lạnh lùng của Vũ Chiêu Nghi.

“Mấy ngày nay em chạy đi đâu?”

“Sonny sắp kết hôn, em. em đến giúp cậu ấy.” Vũ Chiêu Ngọc vâng vâng dạ dạ, ngáp ngừng.

“Người ta kết hôn mắc mớ gì tới em, vợ sắp cưới thì ném một bên. Em có hay không nghĩ tới Kinh Hỷ?” Vũ Chiêu Nghi nổi giận, bắt tri bắt giác lên giọng.

“Em biết như thế là không tốt, nhưng Sonny là bạn tốt của em.” Lời còn chưa nói xong đã bị Chiêu Nghi xen vào.

“Bạn tốt? Bạn tốt so với vợ mình quan trọng hơn? ! Chính em hoa tâm khắp nơi còn chưa tính, vì sao muốn Kinh Hỷ vì em mà cô đơn lẻ loi. Huống chi, căn bản em không là gì của con bé, mà con bé cũng không phải là vợ sắp cưới của em, hai người một chút quan hệ cũng không có, Kinh Hỷ căn bản không cần thiết vì em phụ tình mà hy sinh.” Vũ Chiêu Nghi càng nghĩ càng tức thay Kinh Hỷ, “Dù sao em chỉ là muốn tìm người làm bia đỡ đạn mà thôi. Một người vợ dịu dàng hiền thực đặt ở trong nhà, sẽ có rất nhiều cô gái nguyên ý, em cần gì lợi dụng một người mất trí nhớ như vậy?”

“Chị, em biết mình sai rồi.” Vũ Chiêu Ngọc muốn bước qua Vũ Chiêu Nghi, còn chưa có bước đã bị chặn lại.

“Kêu chị cũng vô dụng, chị thật sự hối hận khi giao Kinh Hỷ cho người lòng lang dạ sói như em. Khi giao cho em, Kinh Hỷ còn rất tốt, vậy mà chưa tới hai tháng liền ốm yếu, em chăm sóc người ta như thế nào?” Vũ Chiêu Nghi tức giận kéo áo anh, cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ.

“Em. Em có nhờ thím Trương thay em chăm sóc cô ấy.” Anh nhỏ giọng nói nhỏ, không dám tiếp đón cơn thịnh nộ của chị.

“Thím Trương? Khen cho ý tốt của em. Kinh Hỉ là người, không phải sủng vật, cũng không phải là món đồ chơi để cho em chơi, không còn cảm giác mới mẻ liền ném qua một bên.” Vũ Chiêu Nghi dùng sức hất anh ra, cô thật sự muốn đánh Chiêu Ngọc một quyền.

“Chị, em chưa bao giờ nghĩ như vậy, chỉ là gần đây em tương đối bận.” Vũ Chiêu Ngọc buông lỏng cổ áo bị Chiêu Nghi kéo chặt, ảo não vò vò tóc. Anh thừa nhận mình có lỗi.

“Bận, bận bịu đến nỗi mỗi ngày đều tiệc tùng xã giao, bận bịu thay bạn tốt làm việc, bận bịu cùng bạn gái ăn cơm, khiêu vũ ước hẹn?”

“Không phải! Không phải như vậy, họ đường xa đến đây. Em không thể không quan tâm, mà những bữa tiệc kia phần lớn là bàn bạc công việc, em đã cố gắng từ chối.” Anh cuống quýt giải thích, lại đổi lấy Vũ Chiêu Nghi lắc đầu thờ ơ.

“Chiêu Ngọc, có lẽ em là thiên tài trong kinh doanh, nhưng trên phương diện tình cảm, em cũng chỉ là đứa trẻ dần dần, tự em suy nghĩ một chút đi.” Cô hiểu rõ đứa em này, nó căn bản không hư, chỉ là có nghĩa khí, nặng tình bạn, ai đến cũng không cự tuyệt, với ai cũng đối xử như nhau, bất luận nam nữ, lại bỏ qua điều quan trọng nhất trong đời – yêu. Khi tình yêu tới thì không biết, có biết cũng không quý trọng, đến khi mất đi lại hối hận.

Vũ Chiêu Nghi vừa đi, Vũ Chiêu Ngọc không kịp chờ đợi mà đi vào phòng chăm sóc đặc biệt. Mặc dù nóng lòng muốn gặp cô, nhưng vẫn cẩn thận bước nhẹ chân, nhẹ nhàng đóng cửa, để không kinh động đến cô.

Đầu cùng tay của cô đều quấn băng gạc, mái tóc dài rối tung trên tấm nệm trắng. Khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu, nằm im lặng tựa như công chúa ngủ say ngàn năm, anh sợ cô cứ như vậy mà ngủ bất tỉnh.

Đến gần giường, anh ngồi bên cạnh cô, nắm tay của cô. Thương tiếc vuốt ve từ chóp mũi đến sợi tóc, động tác êm ái giống như nâng niu trân bảo quý hiếm.

Nhìn vẻ mặt ngủ trầm tĩnh của cô, anh không khỏi thở dài, “Anh nên dùng biện pháp gì để em ở bên cạnh đây?” Anh biết mình đã không khống chế được mà yêu cô, nhưng lại sợ khi khôi phục trí nhớ, cô sẽ quên anh. Cho nên, anh không dám đối mặt với tình cảm của cô.

Nếu như cô đã có hoàng tử chờ đợi, như vậy, anh còn có thể giữ cô lại sao?

“Không!” Tập âm tiếng người cùng âm nhạc ồn ào như muốn phá vỡ màng nhĩ, khiến cô không thể không che hai lỗ tai.

“Em cũng sẽ là người của tôi, bảo em cùng bạn tôi uống rượu, em lại dám nói không muốn?! Em còn bày cái tính đại tiểu thư làm gì?” Một cánh tay trắng kiêu đưa rượu tới môi cô.

Chóp mũi tràn đầy mùi rượu, cô không suy nghĩ đẩy ra. Nhưng không ngờ đổ ly rượu. Cái ly rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh, rượu vãi ra, còn ướt một bên váy trắng của cô. Đáng chết!

“Phương Vũ Tĩnh!” Tiếng rống giận dữ vang lên, trùng hợp tiếng nhạc dừng lại, trong phút chốc một mảnh yên lặng. Ánh mắt của mọi người tập trung vào bọn họ.

Cô cảm thấy quần bách dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, “Ba” ! Một cái tát vang dội, chấn động không gian yên tĩnh đáng sợ, cô cảm giác gương mặt như bị lửa đốt.

“Anh. Anh đánh tôi!” Cô ôm mặt, không dám tin.

Hắn chột dạ, lảng tránh ánh mắt của cô, “Ai kêu em không nghe lời tôi, không cho tôi mặt mũi.”

Cô cắn môi dưới, nuốt nghẹn ngào nơi cổ họng, “Anh.” Cô hận, trừng mắt nhìn hắn, chạy ra khỏi nơi này. Cô vốn không muốn đến, chỉ vì hắn chồng sắp cưới của cô. Cô không thể không nghe lời cha mà đi cùng hắn.

“Đáng chết.” Hấn sợ cô chạy trốn, càng sợ cô trở về khóc lóc kể lể, vội vàng chạy theo.

Khi bọn họ rời đi, tiếng nhạc lần nữa vang lên.

Ở ngoài cửa, hấn kéo lấy cô, “Tôi cảnh cáo cô, đừng để tôi nghe lời đồn gì, nếu không ——” hấn cường ngạnh hôn môi cô.

Cô giãy dụa quay đầu ra, “Không cần.” Dùng sức đẩy hấn ra.

“Sẽ nhanh là người của tôi, còn giả bộ Thánh nữ làm gì.” Hấn dữ tợn tiến tới gần cô, thỉnh thoảng hạ thể truyền đến một trận đau đớn, “Cái người này đàn bà thú vị.” Đau đến mức hấn ngã xuống đất, phải buông cô ra.

Cô kinh hoảng đá hấn một cước, “Tôi. . . .” Cô không phải là cố ý, cô không phải cố ý! Thấy hấn đứng dậy muốn đuổi theo, “Không cần! Không ——”

“Tĩnh lại đi!” Đột nhiên có giọng nói dịu dàng trấn an lo lắng của cô, “Đã không sao.”

Cô miễn cưỡng mở mí mắt nặng trĩu, đập vào mi mắt là khuôn mặt lo lắng của Chiêu Ngọc, “Em. . . . Em làm sao vậy?” Cô đã nhớ lại tất cả, cô là Phương Vũ Tĩnh, căn bản không phải là Kinh Hỉ.

“Em té cầu thang, đụng phải đầu. Nhưng mà, bây giờ đã không sao.” Vũ Chiêu Ngọc nhìn thấy cô tĩnh lại, trái tim treo ngược như tảng đá lớn cuối cùng cũng rơi xuống. “Bây giờ em có khó chịu gì không?”

“Không. Em đang ở bệnh viện?” Cô nhìn không gian lạng lẹ, không khác gì tâm trạng mình. Cô không phải Kinh Hỉ, cũng không phải là vợ sắp cưới của anh. . . . Trời ạ! Cô tình nguyện quên hết tất cả.

Vũ Chiêu Ngọc áy náy gật đầu, “Thật xin lỗi, là anh không chăm sóc em tốt.” Anh theo thói quen cầm bàn tay mềm mại, mà cô lại sợ hết hồn rút tay về, trước cử chỉ thân mật này cô không biết phải làm sao. Hành động của cô lại làm cho Chiêu Ngọc cho là cô đang trách tội anh mà né tránh anh, “Em. . . . Em còn đang tức giận sao?”

“Không có.” Cô cúi đầu, không biết nên làm thế nào mà giải thích tất cả đây.

“Nếu không có, tại sao không dám nhìn anh?”

“Em. . . . Em có chút mệt, muốn nghỉ ngơi.” Cô miễn cưỡng nói dối, hèn nhát không dám nhìn anh, sợ bị anh biết cô đã khôi phục trí nhớ.

“Hi nhi, anh thực sự xin lỗi, anh không cố ý. . . .”

“Thôi, đừng nữa nói nữa.” Cô mắt tự nhiên cười cười, “Coi ta như giữa chúng ta cái gì cũng không xảy ra, anh vẫn là anh, em vẫn là em.” Cô biết anh chưa bao giờ yêu cô, cô chỉ là bia đỡ đạn trong cuộc hôn nhân của anh mà thôi.

“Hi nhi! Em nói thật sao?” Anh cảm giác như ngực bị đánh một quyền, hoảng sợ trừng mắt.

“Thật xin lỗi!” Cô quay lưng về phía anh, “Có thể hay không để cho em yên lặng một chút.” Cô mệt mỏi! Tình yêu thì ra không thể chạm tới. Cô thật sự mệt mỏi.

Vũ Chiêu Ngọc tâm tư rối loạn, dù thế nào cũng không nghĩ tới Hi nhi muốn cùng mình phủi sạch quan hệ? Cuối cùng anh cũng ý thức được tình hình rất nghiêm trọng, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Anh nhớ lại lúc đó cô và Ly Nhi ở chung một chỗ, chẳng lẽ là Ly Nhi giở trò quỷ.

“Kinh Hỉ, bất kể Ly Nhi nói gì với em, em phải tin tưởng anh, anh là thật lòng muốn kết hôn với em, chờ anh!” Anh muốn đi tìm Ly Nhi!

Anh thật lòng muốn cưới, nhưng không thật lòng yêu cô. Trong mắt anh, cô cũng chỉ là người vợ nhặt được ở ven đường, là bất kỳ cô gái nào cũng có thể đảm nhiệm vị trí thay thế này, chỉ là cô tương đối may mắn được bà nội yêu thích.

Ha...! Hôn nhân quả thật là nấm mồ mà. Sâu thẳm trong tim, cô khát vọng được yêu, nhưng mà, sao lại khó khăn như vậy? Nước mắt bất tri bất giác lăn xuống gò má. . . .

7. Chương 7

“Ly Nhi, cô ra đây cho tôi!”

Vũ Chiêu Ngọc trực tiếp đến biệt thự trên núi Dương Minh.

“Tiểu thư, người đàn ông hung dữ này muốn xông vào nhà.” Quần gia lớn tuổi không ngăn được anh, không thể làm gì khác hơn là bảo vệ cô.

Ly Nhi run sợ núp sau quần gia, “Ngọc. Ngọc ca ca!” Cô cũng biết mình đã gây họa.

“Cô đã làm gì Kinh Hi?”

“Thật xin lỗi! Em không phải là cố ý.” Ly Nhi sụt sịt, nước mắt chảy ra hốc mắt, “Em làm sao biết được cô ta sẽ không đứng vững, em chỉ đẩy một cái.”

“Đẩy một cái?!” Anh giận hờn gầm nhẹ, thì ra đây chính là nguyên nhân Kinh Hi bị té.

“Thật. Thật xin lỗi, anh. anh không cần dữ như vậy, em biết em sai rồi.” Không nghĩ tới khi Ngọc ca ca tức giận, vẻ mặt lại hung dữ như thế. Cô sợ hãi, không tự chủ được mà run.

“Cô.” Anh tức giận, nắm chặt quả đấm, mu bàn tay đầy gân xanh nổi lên, đầu ngón tay bấm vào thịt để tránh mình mất khống chế.

Nếu không biết Ly Nhi là thiên kim tiểu thư được nuông chiều, nếu cô không phải là phụ nữ, anh nhất định sẽ không khống chế mà đánh cô một quyền.

Hít một hơi thật sâu, anh nói, “Sau này tốt nhất cô đừng xuất hiện ở trước mặt tôi, nếu không đừng trách tôi vô tình.” Sau đó xoay người đâm vào vách tường cạnh cửa như là cảnh cáo.

Ly Nhi bị giọng nói lạnh lẽo cùng hành động phẫn nộ của anh hù sợ, “Oa” ! một tiếng, rúc đầu vào ngực quần gia, nước mắt thi nhau chảy. “Em không phải cố ý, em thật sự là không là cố ý.”

“Thím Trương, tự cháu làm được.” Cô theo thói quen không muốn ai giúp đỡ, nhưng trong mắt người nhà họ Vũ, cô tựa như búp bê dễ vỡ được người ta che chở. Đây là điều mà người thân trong gia đình không thể cho cô.

Khi ở đây, cô thật sự rất cảm động, nhưng đáng tiếc Kinh Hi lại là người không có thật, mà cô cũng không thể làm cô dâu nhà họ Vũ.

Nhìn thím Trương bưng tô cháo nóng, từng muống từng muống bắt cô ăn, cô cảm giác dòng lệ cứ rơi xuống. Cô nhớ, mẹ mình cũng đã từng như vậy, tỉ mỉ chăm sóc khi cô bị bệnh, sao cô có thể quên?

Tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của cô ——

“Tôi có thể vào không?” Ngoài cửa hé ra một dung nhan xinh đẹp, là Mai Như U.

“Thím Trương, thím có thể ra ngoài hay không. Tôi có chuyện cần nói với Kinh Hi.” Mai Như U bảo thím Trương ra ngoài, xoay người đối mặt với người nằm trên giường - Phương Vũ Tĩnh, “Sắc mặt cô đã tốt hơn rồi.”

“Cám ơn!” Phương Vũ Tĩnh cười nhạt. Đôi mắt Mai Như U nhạy bén như muốn nhìn thấu lòng người, cô cảm thấy khó mà che giấu. Nhưng cô cũng không cần làm thế, bởi vì sớm muộn cô sẽ rời khỏi.

Mai Như U ung dung đi về phía cô, “Tôi có thể hỏi cô một vài vấn đề?”

“Cô nói đi!”

“Cô thật sự là Kinh Hi? Cô thật sự bị mất trí nhớ sao?” Đã nhìn qua bệnh án của cô, cũng đã hỏi Chiêu Nghi, nhưng Mai Như U vẫn muốn xác định một lần nữa.

“Không phải thì sao?” Phương Vũ Tĩnh thản nhiên cười. Cô rất muốn sống cùng người nhà họ Vũ, rất muốn làm Kinh Hỉ, nhưng, anh không thương cô, cô vẫn là Phương Vũ Tĩnh.

Ánh mắt Mai Như U dừng lại trên người cô một hồi lâu, “Tôi thích cô! Phương Vũ Tĩnh.”

“Phương Vũ Tĩnh?” Xem ra Mai Như U đã sớm biết.

“Cô đã nhớ lại?” Theo như Mai Như U quan sát, Kinh Hỉ trước đây luôn luôn dịu dàng mỉm cười, nhưng gần đây lại u buồn, vì vậy, cô dám chắc Phương Vũ Tĩnh đã nhớ tất cả, cũng không biết có thừa nhận hay không.

Phương Vũ Tĩnh trầm mặc, Mai Như U sắc bén hỏi: “Tôi muốn biết cô tiếp cận nhà họ Vũ nhằm mục đích gì?” Vì tiền tài, nhà họ Phương cũng là một nhà giàu; vì danh vị cũng không thể, bởi vì theo cô điều tra là do Chiêu Ngọc lừa dối cô làm Kinh Hỉ.

“Tôi không có bất kỳ nguyên nhân gì, tôi chỉ là muốn trốn tránh chính mình mà thôi.” Thấy Mai Như U thẳng thắn hỏi, Phương Vũ Tĩnh cảm thấy không cần che giấu làm gì. “Cô tin không?”

Mai Như U nhún nhún vai, “Thật ra thì có tin hay không cũng không quan trọng bằng bây giờ cô tính như thế nào? Tiếp tục là Kinh Hỉ, tôi hoan nghênh cô trở thành một thành viên của nhà họ Vũ; còn nếu như trở lại là Phương Vũ Tĩnh, thì cô nên trở về nhà giải quyết những vấn đề của cô.” Mai Như U nghiêm túc nhìn Vũ Tĩnh.

Vũ Tĩnh tức cười, “Cô nói đúng, mất trí nhớ cũng đã lâu. . .” Chính là không muốn nhớ lại, cũng không có dũng khí đối mặt, cho nên lựa chọn quên lãng. Chỉ là, cô thật sự rất vui khi gặp được mọi người nhà họ Vũ, gặp anh — Vũ Chiêu Ngọc.

“Cần tôi trở về cùng cô sao?”

Phương Vũ Tĩnh lắc đầu, kéo chăn ra, đi tới tủ treo quần áo, lấy một bộ đồ đơn giản, đi vào phòng tắm.

Bị ngăn cách bởi cánh cửa, Mai Như U vẫn không nhịn được mà hỏi: “Cô đã từng thích Chiêu Ngọc?”

Phía trong cánh cửa là một mảnh trầm tĩnh, sau đó chỉ nghe tiếng thở dài, Phương Vũ Tĩnh yếu ớt mở miệng, “Nói không yêu là gạt người, nhưng quyền lựa chọn cũng không do tôi, tôi không muốn một cuộc hôn nhân không tình yêu.”

“Vậy cô càng không nên gả cho cái tên họ Lưu, cô nên nói với cha mẹ.”

“Có thể sao?” Phương Vũ Tĩnh ảm đạm cười một tiếng. Chẳng lẽ muốn cô bỏ trốn, nhưng ít nhất thì bỏ trốn cũng phải có người yêu. Mà cô cái gì cũng không có, chỉ có tự ái, một cái xác không có tâm hồn, bởi vì tim cô đã sớm trao ột người đàn ông không hề yêu mình.

Thay bộ đồ màu trắng, Phương Vũ Tĩnh trông thật xinh đẹp, thanh tú, nhưng dung nhan vẫn tái nhợt như cũ. Cô sờ sờ vành tai, đụng đưa đôi khuyên tai trân châu, đó là vật anh cho cô, cô không muốn tháo nó ra.

“Cô có thể làm được, không phải cô yêu Chiêu Ngọc sao?”

“Yêu thì như thế nào, không yêu thì như thế nào?” Suy tính thật lâu, nếu đều không có tình yêu, vậy thì cô nên thuận theo cha mẹ, ít nhất cũng giữ tròn đạo hiếu.

“Cô đừng buông tay! Nói không chừng còn cứu vãn được.” Cái tên Chiêu Ngọc chết tiệt sao giờ còn chưa tới, vợ sắp cưới đã muốn đi rồi.

Phương Vũ Tĩnh đứng trước cửa, ngoái đầu nhìn lại, thản nhiên cười, “Tôi không phải buông tay, tôi chỉ là nhận thức rõ chính mình.” Sau đó chậm rãi đóng cửa.

Tiếp theo, cánh cửa như bị việc gì khấn cấp đẩy ra, Mai Như U còn tưởng rằng Phương Vũ Tĩnh đã nghĩ lại!

“Như U, Kinh Hỉ sao lại đi?” Thím Trương lo lắng hỏi, “Tôi hỏi, nhưng Kinh Hỉ lại không nói.”

“Ai! Hiện tại phải chờ tên tiểu tử thú vị Chiêu Ngọc kia trở về mới biết.” Mai Như U không khỏi thở dài. Chẳng lẽ vào lúc này, Chiêu Ngọc lại đang đắm chìm bên người đẹp nào sao. Nếu vậy, cô nhất định sẽ làm thịt Chiêu Ngọc!

“Thật không nghĩ tới anh sẽ hẹn em ăn cơm.” Pháp Lạp lắc nhẹ ly rượu sâm banh. Xuyên thấu qua chất lỏng vàng óng, người ngồi đối diện cô như có chút nóng nẩy, “Anh đang lo lắng cho cô vợ sắp cưới sao?”

“Làm sao có thể? Ở một chỗ với đại mỹ nhân như em sao có thể nghĩ tới người khác chứ.” Vũ Chiêu Ngọc ngượng ngùng, bình chân như vại. Tầm mắt giống như liếc về phía đồng hồ, làm người ta không khó nhìn ra nội tâm của anh.

Tuy là nói trong bệnh viện đã có Chiêu Nghi, thím Trương, bà nội, dì U; nhưng, anh vẫn có cảm giác mơ hồ lo lắng, giống như đã có chuyện gì xảy ra.

Nhìn thấu nội tâm thấp thỏm của anh, Pháp Lạp từ khoe miệng bật ra một tiếng đùa cợt, cười khê, “Nếu quả thật không yên lòng, anh nên đi đi, em sẽ không trách.”

“Không có chuyện gì. Chúng ta cạn ly.” Anh giả bộ tự nhiên, đang nâng ly lên thì có một cây trượng chắn ngang bọn họ. Anh nhìn xéo qua, kinh ngạc đến nỗi cằm cũng muốn rơi xuống đất, “Bà nội, tiểu. U.” Họ làm sao tìm được nơi này?

“Gọi dì U!” Mai Như U đỡ lấy bà nội.

Bà nội nghiêm mặt, nhìn bọn họ, “Bà hỏi cháu, người cháu sẽ cưới là cô gái này, vậy còn Kinh Hỉ?”

“Kinh Hỉ không phải ở bệnh viện sao? Mọi người không bên cạnh cô ấy, sao lại tới đây?”

“Cháu còn dám nói?” Cây trượng của bà nội đập trên mặt bàn, làm mọi người xung quanh bàn tán, toàn bộ ánh mắt tập trung bên này, “Cháu xem kinh Hỉ là gì? Rốt cuộc trong mắt cháu Kinh Hỉ là cái gì?”

Vũ Chiêu Ngọc bị cây trượng của bà làm sợ mà đứng lên, chột dạ cúi đầu.

Lúc này, người hầu bàn cùng quản lý Giai vì trận xôn xao này mà chạy tới, đúng lúc thay anh cứu nguy.

Mà một bên Pháp Lạp vẫn như cũ, thường thức sâm banh, giống như trận hỗn loạn này cùng cô không liên quan. Chỉ là, đôi mắt sáng rỡ lóe lên sự gian tà, bất ngờ chạm phải ánh mắt giảo hoạt của Mai Như U. Cô lặng lẽ nâng ly rượu kính Mai Như U, Mai Như U lại nháy mắt với cô mấy cái.

Không có ai chú ý ánh mắt bọn họ giao nhau, tầm mắt mọi người đều bị hai bà cháu nhà họ Vũ hấp dẫn.

Bà nội tức giận, không thể đè nén, “Bà nói cho cháu biết một chút, Kinh Hỉ đã đi.”

“Bà nội, bà nói cái gì? !” Anh kinh hãi, cảm giác ngực căng thẳng, hô hấp cứng lại.

“Bà nói, Kinh Hỉ đi rồi!”

Không đợi bà hô kết thúc, Vũ Chiêu Ngọc đã chạy ra nhà hàng, để lại bà nội, Mai Như U cùng Pháp Lạp.

“Cám ơn cô đã giúp đỡ.” Bà nội quay đầu đối mặt Pháp Lạp, sắc mặt nguội lạnh đã nhu hòa xuống, giống như biến thành một người bà hiền lành.

“Không có gì, có thể giúp bà nội là vinh hạnh của Pháp Lạp.” Pháp Lạp tao nhã đứng dậy, vươn tay cùng bà nội bắt tay.

“Nên sớm giáo huấn cái tên cà lơ phất phơ kia một chút.” Mai Như U cười mỉa mỉ, nói, “Pháp Lạp, cô làm tốt lắm.”

“Cám ơn dì U khích lệ, thật ra thì từ rất lâu tôi đã muốn đến Đài Loan chơi, lần này có thể miễn phí tới Đài Loan, chẳng những có thể làm việc kiếm tiền, lại có thể tập luyện diễn xuất. Thuận tiện trêu đùa cái tên hoa tâm phong lưu kia, sao lại không tham gia chứ?” Thay đổi gương mặt quyền rũ, Pháp Lạp lộ ra nụ cười hồn nhiên rực rỡ.

Vũ Chiêu Ngọc vội vàng chạy đến bệnh viện thì phòng đã trống, anh vội vã đến phòng làm việc của Chiêu Nghi.

“Chị, Kinh Hỉ đâu?”

“Em hỏi ai nha?” Vũ Chiêu Nghi cũng không ngẩng đầu lên, vừa chăm chăm xem bệnh án, vừa ghi chép.

“Kinh Hỉ!” Vũ Chiêu Ngọc gầm nhẹ, vỗ mặt bàn.

Vũ Chiêu Nghi lấy mắt kiếng xuống, nhìn anh, “Rất xin lỗi, không có tư liệu về bệnh nhân này. Nhưng mà, nếu như em muốn tìm Phương Vũ Tĩnh. . . . thì. . . đây là tư liệu của cô ấy.” Cô ném cho anh một túi hồ sơ màu vàng.

Vũ Chiêu Ngọc nhận lấy hồ sơ, nhíu nhíu mày, “Chị có ý gì?”

“Tự xem đi.” Cô cũng không ngẩng đầu, lạnh nhạt nói, “Em có thể đi rồi.”

Vũ Chiêu Ngọc chần chừ trong chốc lát, không biết chị có ý gì, nhưng anh vẫn rời đi, hoàn toàn không phát hiện phía sau, trên mặt Vũ Chiêu Nghi nở nụ cười quỷ quyệt.

Vừa ra khỏi phòng làm việc, anh liền vội vã mở túi hồ sơ. Một tấm hình rơi xuống đất, anh chậm rãi nhặt lên, đột nhiên kinh ngạc. Cô gái cười xinh đẹp kia lại là Kinh Hỉ!

Anh vội vàng đổ ra những tài liệu khác. Đây là tư liệu về cô gái tên Phương Vũ Tĩnh, ghi chép lại cuộc sống của cô, thời gian cô mất tích trùng thời gian anh gặp Kinh Hỉ, chẳng lẽ ——

“Chị!”

Lặng lẽ núp sau cánh cửa nghe trộm, Vũ Chiêu Nghi không ngờ tới Chiêu Ngọc đột nhiên mở cửa, “Phanh!” một tiếng, lỗ mũi suýt tí nữa là dẹt mất, nhưng cái mông lại không may mắn như vậy, cô ngã ngồi trên mặt đất, đau đến mức oa oa kêu to. “Em làm gì đấy, muốn vào sao không gõ cửa một cái.” Hại cô không kịp phản ứng.

“Thật xin lỗi! Em không biết chị đứng sau cửa.” Vũ Chiêu Ngọc ách ách kéo cô, lại không suy nghĩ tại sao chị lại đứng sau cửa. Trong đầu anh chỉ tập trung vào túi hồ sơ kia, “Chị, Phương Vũ Tĩnh rốt cuộc là ai?”

Vũ Chiêu Nghi phỉu mông, liếc một cái, “Cùng cô ấy chung sống lâu như vậy, ngay cả vợ sắp cưới đã muốn quên?”

“Chị, chẳng lẽ cô ấy là Kinh Hỉ? !” Anh không thể tưởng tượng nổi, tròng mắt nhìn, thật sự là càng nhìn càng giống, “Cô ấy khôi phục nhớ?”

“Không sai!” Cuối cùng cũng đã thông suốt.

“Vậy cô ấy đâu?” Anh nắm tay Vũ Chiêu Nghi, lo âu hỏi.

“Đi rồi! Dù sao em cũng không phải thật lòng đợi con bé, vậy con bé ở lại làm gì? Huống chi con bé cũng không phải là vợ sắp cưới của em, mà chỉ là một con cờ để em lợi dụng mà thôi.”

“Em chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng cô ấy?!”

“Vậy sao?” Vũ Chiêu Nghi đẩy tay Chiêu Ngọc ra, cười lạnh, “Vậy em cam tâm tình nguyện vì con bé mà buông tha cả rừng rậm?”

“Em. . . .” Chiêu Ngọc do dự, anh nhớ tới mình đã từng nói lời như vậy với Sonny, không nghĩ tới báo ứng khó chịu như thế, nhanh như vậy liền tới lượt anh.

“Nếu như không phải là thật lòng, em cần gì phải đi quấy rầy người ta. Chị nghĩ em nên đi tìm người vợ khác đi, dù sao bên cạnh em có rất nhiều cô gái muốn vào nhà ta.”

“Nhưng mà. . . . Bọn họ không phải là Kinh Hỉ!” Anh tức giận nói, xoay người rời đi. Trong lòng âm thầm thề, bất kể là dùng phương pháp gì đều phải tìm Kinh Hỉ trở về.

“Cuối cùng cũng thông suốt.” Vũ Chiêu Nghi dựa cửa, đưa mắt nhìn Vũ Chiêu Ngọc rời đi.

“Hắn là ai?” Bỗng nhiên bên tai toát ra giọng nói trầm thấp quỷ mị, dọa cô giật mình.

Cô xoay người lại, phía sau lưng là người đàn ông cao lớn, tuấn tú, tựa như ngôi sao điện ảnh Steven Siegel. Cô tức giận liếc hẳn một cái.

“Mắc mớ gì tới anh?”

“Tôi hỏi lại lần nữa, hẳn là ai?” Giọng nói lạnh lẽo ngưng tụ, cháy mùi thuốc súng. Anh ta siết chặt cánh tay của cô, không cho cô vào phòng làm việc.

“Sao không tự mình điều tra đi!” Cô muốn hất tay của anh ra, nhưng lại bị anh dùng sức, đẩy vào phòng làm việc, nhanh chóng dùng chân đá cửa.

“Lam Sâm ——” thanh âm biến mất thay vào đó là tiếng thở dốc.

Rốt cuộc là cô đi đâu?

Vũ Chiêu Ngọc nghĩ có thể cô sẽ về nhà. Thế là dựa vào phần tài liệu kia anh đã có địa chỉ nhà họ Phương. Tuy rằng không biết phần báo cáo này là do thám tử nào điều tra, thật sự rất chi tiết, bao gồm lý do vì sao cô rời nhà, còn có cá tính, sở thích, quan hệ bạn bè. . . .đợi chút. . . .

Cái tên Lưu Tân – chồng sắp cưới của cô, trở thành kẻ địch số một của anh.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Anh đang suy tính nên đi điều tra một chút về Lưu Tân, thế nhưng trong hồ sơ còn có một phần báo cáo khác, tài liệu cặn kẽ làm anh xem thế là đủ rồi. Ngay cả lần đầu tiên Lưu Tân ở cùng ai, xảy ra ở đâu, tất cả đều được ghi chép tường tận. Anh không khỏi bội phục tên thám tử này, hôm nào hỏi chị một chút, có lẽ sau này cần dùng đến.

Ngồi trong xe, nhìn phía bên kia con đường là một biệt thự hoa lệ. Theo anh, kiến trúc mỹ quan, tạo hình biệt thự theo phong cách Châu Âu cũng không tệ lắm, chỉ tiếc tường rào cao vút, cùng cây cảnh lộn xộn đã che mất vẻ đẹp này.

“Hừ! Cho là có mấy đồng tiền thì ngon sao, Hai Lúa chính là Hai Lúa.” Từ phía cửa cổng sắt đi ra là một người đàn ông cao gầy, thỉnh thoảng quay đầu lại mắng, “Nếu không phải nể tình mấy đồng bạc, ai sẽ cưới cái người không thú vị kia, bảo thủ không có nửa điểm mùi vị phụ nữ? Ta thêm vào!”

Vũ Chiêu Ngọc lấy hình ra so, “Là Lưu Tân?!” Nghĩ đến Kinh Hi —— Phương Vũ Tĩnh phải chịu đựng hẳn ta, anh không nhịn được cắn răng nghiền lợi, kiềm chế kích động không đánh người, hít thở sâu nhiều lần.

Anh chậm rãi xuống xe, ngăn Lưu Tân lên xe của hắn, “Xin hỏi anh là Lưu Tân?” Anh thật bội phục mình, giờ phút này còn có thể giữ vững nụ cười.

“Anh là ai?” Lưu Tân ngạo mạn bề ngễ trước mặt Chiêu Ngọc.

“Tôi là Vũ Chiêu Ngọc!”

“Anh. Chẳng lẽ là cậu ba của tập đoàn Vũ thị?” Hẳn nhớ lại ngày mình từng thay mặt cha tham gia giới xã hội thượng lưu, đã từng thấy Vũ Chiêu Ngọc từ xa. Hai người khác biệt một trời một vực. “Thật. Thật sự là.” Lưu Tân lú lẫm, vội vàng vươn tay cùng Chiêu Ngọc bắt tay, không ngừng phát run.

Anh ưu nhã cười cười, “Đều là người quen, không cần quá giữ lễ tiết.” Anh thông dong tự tin, vô hình bộc lộ phong thái quý tộc xuất chúng.

“Xin. Xin hỏi anh. Anh tìm tôi có chuyện gì?” Không nghĩ tới mình lại có thể nói chuyện với người nhà họ Vũ.

“Không có gì, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện được không?”

“Dĩ. Dĩ nhiên.”

“Lên xe của tôi đi!” Vũ Chiêu Ngọc hất cằm về chiếc xe Porsche màu bạc đậu bên đường đối diện.

“Đây là thế hệ xe mới nhất, trong nước còn chưa có.” Lưu Tân vui mừng chạy như bay đến, khát khao xe “Đắt”, “Trời ạ! Anh. Làm sao anh mua được?”

Vũ Chiêu Ngọc ngồi lên xe, cười nhạt, “Lên xe đi!”

“Nhưng mà.” Hấn quay đầu lại, nhìn chiếc xe Benz đang đậu bên kia đường.

“Yên tâm, nếu như xe của anh bị trộm, tôi sẽ đền một chiếc xe thể thao mới cho anh.” Nhìn thấu lo lắng của hấn, khéo môi Vũ Chiêu Ngọc khẽ giơ lên, gợn lên một chút chế giễu.

“Thật?” Lưu Tân há hốc mồm, không dám tin mình lại may mắn như vậy.

“Cần tôi mời luật sư làm chứng sao?” Vũ Chiêu Ngọc nhún mày.

“Ách. Anh đã nói như vậy. Tôi. . . . sao dám không tin.” Giờ phút này, hấn chờ mong ăn trộm nhanh lấy chiếc xe Benz của mình đi. A! Như vậy hấn liền kiếm được chiếc xe mới tốt hơn.

“Vây đi thôi!”

Vũ Chiêu Ngọc chở hấn đi tới pub của Mai Như U, đúng vào thời điểm ăn tối, vì vậy trong pub cũng không nhiều khách.

Lưu Tân tay cầm ly rượu, nửa tỉnh nửa say bắt đầu phát tiết tâm tình, “Suy nghĩ một chút, nhà họ Lưu của tôi ở giới thượng lưu cũng có chút danh tiếng, bao nhiêu cô gái muốn lại gần. Ách!”

“Vây tại sao anh lại đồng ý con gái nhà họ Phương?”

“Còn không phải là. Ách! Có một thời gian công ty cha mẹ tôi kinh doanh không tốt. Sau nhờ nhà họ Phương giúp đỡ. Ách! Nếu không vì tài sản, thì với tướng mạo bình thường, luôn nghiêm túc cứng nhắc giống như phụ nữ già thì làm sao có người muốn!”

“Vây anh hối hận sao?” Vũ Chiêu Ngọc nắm chặt ly rượu, chỉ sợ một khắc không khống chế được mà sẽ đánh người.

“Hối hận. Ách! Dĩ nhiên hối hận, tôi mới tốt nghiệp học viện y. Ách! Còn chưa hưởng thụ cuộc sống, liền bắt tôi kết hôn, tôi dĩ nhiên không cam lòng.” Lưu Tân say khướt ngã trái ngã phải, đến gần Vũ Chiêu Ngọc thấp giọng nói, “Hi. Hi! Tôi len lén nói cho anh biết, cái loại phụ nữ già cổ quái đó rất lạnh cảm, sờ một cái giống như muốn mạng của cô ta. Ách! Cô ta cho là mình là gái trinh tiết, gả cho người còn không phải để cho người cười, giả bộ cao quý. Ta phi!”

Vũ Chiêu Ngọc đè nén lửa giận thiêu đốt lồng ngực chuyển dời đến tay, “Bình!” Ly rượu bị anh bóp bể, mảnh thủy tinh ghim vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau.

“Chiêu Ngọc, cậu phát bệnh thần kinh gì vậy?” Tòng Điện giám sát màn hình phát hiện Vũ Chiêu Ngọc mất khống chế. Mai Như U chạy như bay đến bên cạnh anh, nhìn vết máu đỏ thẫm từ lòng bàn tay rỉ ra, không nhịn được khẽ nguyên rủa.

“Không có gì!” Vũ Chiêu Ngọc nhàn nhạt cười, liếc một cái, vẫy vẫy tay, giống như người bị thương không phải là anh.

“Cậu ——” Mai Như U nhăn mày lại, giận Chiêu Ngọc không biết thương tiếc mình, một mặt kêu phục vụ dọn dẹp, — vừa kêu người làm lấy hộp cấp cứu xử lý vết thương cho anh, “Lần trước là đánh nhau phá quán, giờ lại đổ máu tổ vẽ anh hùng, không lẽ lần sau muốn chết ở đây chứ?”

Lưu Tân mắt say lơ đãng cuối cùng cũng chú ý tới cô gái đột nhiên xuất hiện, hấn nấc rượu, tà tà cười một tiếng.

“Hai! Em gái xinh đẹp —— ách! Dáng dấp cũng không tồi.”

Vũ Chiêu Ngọc lắc đầu. Cẩn thận dò xét khuôn mặt đen thui của Mai Như U, xem ra có người muốn gặp họa.

Mai Như U nhanh chóng thay Vũ Chiêu Ngọc băng bó vết thương, “Được rồi! Cậu có thể đi.” Đẩy anh ra ngoài, “Lần này chúng ta sẽ tính sổ.” Cô nghiêng mắt nhìn tên Lưu Tân say như chết. Cái tên này từng tổn thương Phương Vũ Tĩnh, hơn nữa đối với cô lại nói năng lỗ mãng. Theo bang quy của Thiên Địa môn trị tội, sớm nên ngũ mã phanh thây, ném bỏ ở kênh rạch.

Vũ Chiêu Ngọc quay lại nhìn Lưu tân say khướt ở quầy bar, “Nhưng còn hấn thì sao?”

“Cậu yên tâm, hấn tạm thời không chết được.” Cô sẽ làm cho hấn chết còn khó hơn sống.

“Nhưng, tôi đồng ý đưa hấn trở về, xe của hấn ở núi Dương Minh ——” lời còn chưa dứt liền bị đuổi ra pub.

“Cậu không cần phải quản, dì U sẽ xử lý thỏa đáng.” Mai Như U ngọt ngào cười, lộ ra lúm đồng tiền, tựa như một đóa hoa tươi nở rộ, nhưng lại có kịch độc. “Hấn tuyệt sẽ không nhớ chuyện gì đã xảy ra. Gặp lại!”

“U.” Anh không có cơ hội mở miệng, cửa đã trước mặt anh đã đóng.

Vũ Chiêu Ngọc buồn cười lại tức giận, nhìn vết thương đã được băng bó không còn chảy máu nữa. Thôi! Lần này để cho dì U thay anh dạy dỗ cái tên vô sỉ kia một lần vậy.

8. Chương 8

Rời khỏi pub, Vũ Chiêu Ngọc lên xe nhưng lại không có mục đích đến. Anh biết nếu về nhà, bà nội và mọi người sẽ thay nhau giáo huấn anh, còn nếu đến nhà họ Phương tìm Vũ Tĩnh, chỉ sợ cô không chịu gặp.

Mãi cho đến đêm khuya, anh lê cái thân mệt mỏi trở biệt thự của mình, bởi vì nơi này còn lưu lại hơi thở của cô.

Ven theo con đường quốc lộ, màn đêm tĩnh mịch vắng vẻ, tiếng sóng biển cùng tiếng gió giao nhau càng thêm lạnh lẽo rừng người, càng tăng thêm nỗi sầu, phiền muộn trong lòng anh.

Đã lâu anh không về đây, nhưng kỳ quái là sao biệt thự lại sáng. Chẳng lẽ người dọn dẹp quên tắt đèn!

Lái xe vào biệt thự, anh lại ngẩng đầu lên, vốn căn phòng vẫn sáng bất chợt tối đi. Đèn hư sao? Có lẽ là đã sử dụng quá lâu lại không thay, như vậy phải gọi người đến kiểm tra mới được.

Anh cầm chìa khóa cắm vào ổ thì nhạy bén nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng bên trong. Nơi này trừ anh ra, chẳng lẽ còn có người. Ăn trộm? Anh suy nghĩ.

Thuở nhỏ cùng ông nội học chút võ, anh cảnh giác vĩnh tai, cảm giác có người đứng sau cửa. Anh hít thật sâu, đề xuống tâm tình đang khẩn trương, mở ổ khóa.

Trong bóng tối một cây gậy hướng vào anh, anh không muốn lấy tay bắt, nhưng không khéo lại đụng phải vết thương trên bàn tay. Anh buồn bực khàn một tiếng, miễn cưỡng cắn răng chịu đựng, duỗi bàn tay không bị thương, nắm lấy cánh tay đối phương, lấy cùi chỏ ghì chặt cổ người đó, nhưng ——

“A ——” Khi ngửi được mùi hương quen thuộc, cùng tiếng kêu chói tai suýt nữa làm thủng màng nhĩ, anh không thể không buông tay ra. Thoát khỏi sự kiềm chế, đối phương không chút lưu tình giơ tay lên muốn đánh ——

“Kính Hi!” Giọng nói trầm thấp kêu lên, làm cánh tay dừng ở giữa không trung.

“. Ngọc? !”

“Trước tiên hãy mở đèn lên có được hay không?” Vì vừa mới chống đỡ hành động bất ngờ của cô nên anh cảm thấy bàn tay nóng rực đau đớn, có thể vết thương lại nứt ra.

“Tách!” Trong phòng bừng sáng. Câu đầu tiên anh hỏi, “Sao em lại ở đây?” Khi anh cực khổ đi khắp nơi tìm cô, không nghĩ tới cô lại ở đây.

Phương Vũ Tĩnh ngăn người, để cây xuống. Vốn tưởng rằng có người xấu xông vào, nhưng chuông báo không vang, cô lại không dám lơ là, nên đi tìm một cây gậy làm vũ khí phòng thân.

“Em cũng biết anh đi tìm em khắp nơi?” Anh đau lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, mấy ngày nay một mình cô cô đơn lẻ loi trong căn nhà rộng lớn này nhất định rất sợ, nếu người tới không phải là anh, mà là

bọn trộm cắp —— đáng chết! Anh không dám nghĩ tiếp, “Tại sao em không thể quý trọng bản thân mình, có chuyện gì lại không thể nói với anh, nhất định một thân một mình rời đi?”

“Chuyện của em không cần anh quan tâm!” Cô quay lưng lại, không muốn nhìn ánh mắt dịu dàng quan tâm, ôn nhu như nước của anh, sợ mình sẽ không nhận được mà nhào vào trong ngực anh.

“Vậy sao em lại vào nhà được?” Lúc này anh mới nhớ tới lúc trước có đưa cho cô chìa khóa, khó trách cô có thể tự do đi vào.

Bình thường không có chìa khóa sẽ nhằm chuông báo động gắn với hệ thống giám sát là công tắc điện, đây cũng là lý do tại sao anh có thể để không ngôi nhà mà không cần ai trông coi.

Nhìn bộ dáng cô như cây măng, anh không nhận được mà thở dài, “Em có biết anh rất lo lắng cho em.”

“Chứ không phải lo lắng không có ai làm bia đỡ đạn hôn nhân cho anh sao?” Phương Vũ Tĩnh xoay người, lạnh lùng cười. Từ dì U, Chiêu Nghi, thím Trương và một vài người giúp việc trong nhà, cô cũng biết được ít nhiều vì sao anh lại cần gấp một người vợ.

“Em hiểu lắm rồi, đúng là lúc đầu anh nghĩ như vậy, nhưng sau khi ở cùng em, anh đã thay đổi, em là Kinh Hỉ của anh, cả cuộc đời này.” Anh tiến lên phía trước, thâm tình chân thành nhìn cô.

“Em không phải Kinh Hỉ, cái gì cũng không phải!” Cô khổ sở cười cười, lùi thủi quay ngược lại, nhưng ghé sa lon đã ngăn đường lui của cô, “Anh buông tha em đi!” Nhất định khi yêu anh sẽ không có đường quay đầu, cô không thể bị hãm xuống được.

“Anh không buông, mặc kệ em là Kinh Hỉ, hay Phương Vũ Tĩnh, đời này anh sẽ không buông tay.” Anh sai bước tới gần cô, cầm chặt cổ tay cô, không để cho cô có cơ hội trốn tránh.

Cô giãy giụa, “Chết tiệt, em đã có vị hôn phu.” Cô hi vọng câu nói này có thể làm cho anh thanh tỉnh.

“Em nói cái tên Lưu Tân sao? Hẳn căn bản không xứng với em.”

“Vậy sao? Gả cho hắn còn tốt hơn so với anh.” Phương Vũ Tĩnh hất cằm lên, trong mắt chứa đầy đau thương cùng tuyệt vọng, ít nhất cô sẽ không yêu khổ sở như vậy.

“Em gạt người, cho tới bây giờ em cũng không yêu Lưu Tân” Vừa nghe đến địa vị bản thân mình trong cảm nhận của cô không bằng cái tên bên ngoài tô vàng nạm ngọc, anh không nhận được mà ghen.

“Vậy thì sao? Ít nhất đó là một hôn nhân tốt.” Cô cười thê lương, chẳng lẽ cô không thể lựa chọn số phận của mình? Đầu tiên là cha, sau là người đàn ông cô yêu.

Điều cô muốn không nhiều lắm, chỉ là một phần tình yêu hoàn chỉnh, cho dù là bổ thí hèn mọn cũng tốt. Nhưng sao lại khó đến thế.

Ai! Anh nên giữ cô như thế nào mới phải?

Bề ngoài nhìn cô như yếu đuối mềm mại, cá tính Văn Tĩnh bình thản nhưng lại ẩn núp ngoan cố, nghị lực, nhất là đối với việc cô luôn giữ vững nguyên tắc, giống như sự kiên nhẫn xỏ lỗ tai, nhưng mà, cuối cùng cũng không đành lòng làm tổn hại đến người khác, có lẽ đây chính là lý do tại sao cô lại đồng ý gả cho tên đầu heo Lưu Tân kia!

Vì hồi phục trí nhớ mà cô tránh né anh, lại không muốn về nhà, không thể làm gì khác hơn là đến nhà anh, may mắn hôm nay anh lại muốn về nhà một chuyến, nếu không chỉ sợ tìm cô còn khó hơn lên trời.

Nhìn sắc mặt cô mất đi vẻ hồng hào sáng rỡ, nghĩ đến mấy ngày nay cũng ăn không ngon ngủ không ngon, điều này làm tim anh không khỏi đau đớn.

Anh thở hắt ra, “Anh mặc kệ em suy nghĩ gì, nhưng, tối hôm nay anh không còn hơi sức cùng em cãi cọ, đi! Đi lên lầu.” Anh kéo cô lên lầu hai.

Cô một mặt giãy giụa một mặt gọi, “Anh muốn làm gì? Nếu không buông em ra, em sẽ la lên.”

“Kêu đi! Nơi này chỉ có một mình anh.” Anh không để ý tới lời đe dọa của cô, mang cô lên lầu hai, sau đó đẩy cô trên chiếc giường lớn màu xanh dương giống như ném một cái bọc quần áo, sau đó xoay người khóa cửa lại.

“Anh. . . . Anh muốn làm gì?” Thấy anh khóa trái cửa phòng, cô sợ hãi, khẩn trương.

“Yên tâm, đối với phụ nữ gầy ốm không có thịt, anh không hứng thú.” Nhìn cô thấp thỏm hoảng sợ, anh cười một tiếng. Có lẽ cô quên đây là nhà của ai rồi, tu hú chiếm tổ chim khách không nói, còn coi anh như hạ lưu sắc lang. Cứ coi như anh cần phụ nữ, thì chỉ cần một cuộc điện thoại sẽ biết bao người nguyện ý được anh ôm ấp yêu thương, lấy thân báo đáp, anh sẽ không cưỡng bạo phụ nữ. Xoay người, anh từ trong tủ lấy ra quần áo, đi vào phòng tắm, đến cửa, không quên quay đầu lại cảnh cáo.

“Đừng có ý nghĩ muốn trốn chạy, coi như em chạy đến chân trời góc biển, anh cũng sẽ bắt em trở lại.” Sau đó đi vào phòng tắm. Có lẽ là tìm được cô, nên căng thẳng trong lòng cũng không còn, anh cảm thấy tâm tình vui vẻ, không nhịn được mà hát khê .

Nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy xen lẫn tiếng hát nhỏ của anh, cô cảm thấy không đúng, tại sao anh lại thoải mái, thanh thoi như vậy, còn cô thì phải lo lắng sợ hãi?

Thừa dịp anh còn đang trong phòng tắm, cô nhẹ nhàng khê bước đến cánh cửa muốn chạy đi. Nhưng chùm chìa khóa anh cho cô lại không có chìa khóa của căn phòng này. . . .

Đang lúc thất vọng, cô bất đắc dĩ quay người lại ——

“Em đứng đây làm gì?”

Bất ngờ không kịp chuẩn bị, cô sợ đến mức lưng dính trên cánh cửa, mở to con mắt nhìn chằm chằm anh mới từ phòng tắm đi ra, trên thân thể to lớn cao ngạo chỉ quấn vền vền cái khăn tắm che kín bộ vị quan trọng. Đầu anh ướt nhẹp, có thể thấy được anh rất vội vội vàng vàng chạy ra phòng tắm.

Không ngờ đón nhận ánh mắt bén nhọn khiếp người của anh, lại không dám nhìn loạn, chỉ có thể nhìn chòng chọc cái cằm của anh, giờ phút này, cái cằm lún phún vài cọng râu, hình như đã lâu ngày không có cạo, nhưng nó lại làm nổi bật sự hấp dẫn nam tính của anh, hại cô không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

Đối với việc cô chột dạ cúi thấp đầu, anh sớm có dự cảm, lơ đãng đi về phía tủ treo quần áo trong phòng thay đồ, chỉ một lát sau anh đã thay một bộ đồ nhà. Vừa quay đầu lại nhìn thấy đáy mắt cô lộ ra vẻ mặt thất vọng, anh suýt nữa cười ra tiếng.

Thật đáng tiếc nha! Cô còn muốn liếc trộm mấy lần nữa, chỉ là, nói thật ra vóc người của anh cũng thật hoàn hảo, mặc dù không có cơ bắp cuộn cuộn như những vị thần Hy Lạp, nhưng rất cân xứng rắn chắc, đủ để cho cô mặt đỏ tìm đập .

Khi cô lấy lại tinh thần, mới phát hiện anh đã đến gần bên giường, “Anh muốn làm gì?” Lưng dán lên cánh cửa —— nếu như anh có hành động bất chính cô sẽ bỏ chạy, nhưng cô quên cửa đã khóa lại, chỉ muốn tìm kiếm vật gì đó phòng vệ, nhịp tim đột nhiên đập mạnh.

Anh buồn cười, mắt trợn trắng, “Anh chỉ là lấy gối, anh ngủ trên đất.” Vì phòng ngừa cô nửa đêm canh ba chạy trốn.

“Tại sao không ngủ thư phòng?” Cô cảnh giác nhìn thẳng anh.

Trải xong chăn đệm dưới đất, anh xoay người, con người u ám tựa như đầm sâu nhìn chằm chằm cô, làm tim cô như muốn đông lại.

“Bởi vì anh không muốn em lại trốn chạy khỏi anh.” Bỏ lại câu này, anh nằm xuống, không để ý tới cô nữa.

Cô ngẩn người, không biết phải làm gì. Bởi vì lời trầm thấp của anh mà cảm thấy nóng hừng hực , giống như bị nhét vào lò sưởi. Ở nơi này lạnh lẽo vắng lặng, nhưng cô lại cảm thấy ấm áp, không còn cô đơn nữa.

Nắng sớm ban mai xuyên qua cánh cửa thủy tinh, ánh sáng chói mắt, khiến cô không thể không giơ tay lên che kín cặp mắt. Chợt nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, cô vội vàng bật dậy, nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng anh, chẳng lẽ chỉ là giấc mộng?

Cô mệt mỏi đi xuống giường, chậm rãi đi vào phòng tắm rửa mặt. Tâm tình thật không thoải mái, mới xa anh mấy ngày, cô lại bị chứng ảo tưởng nghiêm trọng? !

Cô tự giễu, cười một tiếng, đi ra phòng tắm, ngửi thấy trong không khí thoang thoảng mùi thơm của thức ăn xông vào mũi, là từ lâu dưới, chẳng lẽ là ——

Cô vội vàng chạy xuống lầu . Nhìn thấy người trong phòng bếp đang bận rộn, mắt cô trợn lên, miệng há to quên đóng lại, nếu con ruồi bay vào cũng sẽ không cảm giác.

“Chào buổi sáng! Anh còn đang suy nghĩ không biết phải làm như thế nào mới có thể đánh thức mỹ nhân đang ngủ say đây.” Nghe thấy tiếng bước chân, anh xoay người, tươi cười rạng rỡ mà nói.

Nhìn tinh thần anh sáng khoái, mặc trên người là cái tạp dề, một tay cầm chảo, một tay cầm xẻng, nhàn nhả làm bữa sáng.

“Anh. Làm sao anh lại ở đây?” Cô khôi phục tinh thần, cà lăm hỏi.

“Nhìn dáng dấp em còn chưa tỉnh ngủ sao!”

Đêm qua tất cả đều không phải là mộng! Tâm tình ảm đạm liền thoải mái hơn.

“Đến đây đi! Ăn sáng thôi.”

“Anh tại sao.” Muốn hỏi anh tại sao lại tìm cô?

“Ăn xong rồi hãy nói tiếp được không?!” Tuy là câu hỏi, nhưng lại vô hình có sự ép buộc.

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống, vừa ăn bữa sáng, vừa không nhin được liếc trộm anh.

Ăn xong bữa sáng chính là thời điểm giải quyết mọi chuyện, Phương Vũ Tĩnh liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng không mất đi sự khiêu gợi đang ngồi trong phòng khách, trái tim của cô lại bình bịch bình bịch tăng nhanh.

Anh không nóng không lạnh hỏi: “Tại sao phải rời bệnh viện?”

“Không tại sao.” Cô sớm muộn cũng sẽ đi.

“Đổi đề tài. Khi nào thì em khôi phục trí nhớ?” Anh suy nghĩ sâu xa, nhìn cô chăm chú như muốn nhìn thấu tâm tư của cô.

“Khi tỉnh lại.”

“Tại sao không nói cho anh?” Anh cảm thấy khó chịu khi không được tin tưởng, khi đó anh ở bên cạnh cô, mà cô lại giấu giếm anh.

“Có cần thiết không?” Phương Vũ Tĩnh thản nhiên cười.

“Anh là —— thôi, nói cho anh biết em muốn làm gì sau khi khôi phục trí nhớ?” Anh vô lực thở dài.

“Không phải anh cũng biết?” Có lẽ anh đã điều tra qua cô.

“Anh không cho phép em gả cho Lưu Tân!” Vũ Chiêu Ngọc như găm thét, đột nhiên đứng dậy.

“Tại sao? Anh có tư cách gì quản em? Em cũng chỉ giống như chó con, mèo con trên đường, bởi vì anh nhất thời tốt bụng lượng về, đúng lúc đối với anh lại có một chút giá trị lợi dụng.” Cô châm biếm cười.

“Anh không có ý đó.”

“Vậy thì như thế nào? Em nghĩ anh cũng nhặt được không ít người mang về bên mình chứ?” Phương Vũ Tĩnh gây sự: “Trong bọn họ, có nhiều người tự nguyện hiến thân, nguyện ý lấy thân báo đáp, sao anh không đi tìm họ?”

“Họ chỉ là bạn bè bình thường!” Vũ Chiêu Ngọc tức giận nói.

“Bạn bè, vậy em cũng là bạn bè bình thường sao?”

“Không đúng! Em không giống họ, bởi vì.” Anh ấp úng không biết giải thích địa vị của cô trong lòng mình như thế nào.

“Bởi vì như thế nào?” Nhìn anh bị cô bức không lời nào để nói, cô lại buồn cười kích động, nhưng khóe mắt cũng không tự chủ chảy giọt nước mắt chua xót, “Em ở trong lòng anh cùng những bạn gái kia không khác biệt đúng không?”

“Không phải! Không phải vậy! Bởi vì. . . . Anh yêu em!” Vì kích động mà nói ra lời từ đáy lòng. Cuối cùng anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nghe anh bày tỏ, cô cảm thấy vui vẻ. Nhưng nghĩ tới bên cạnh anh có biết bao người con gái, tâm tình cô cũng không vui.

Cô không khỏi thở dài, “Những lời này anh đã nói qua với bao nhiêu người?”

Cô vẫn không tin anh! Ai? “Trừ em ra không có người khác.” Xem ra anh thật sự làm nhiều chuyện xấu quá rồi, nói thật lòng cũng không ai tin tưởng.

“Vậy Lý nhi?”

“Hai nhà chúng ta cùng nhau làm ăn, nhưng mà, anh chỉ xem cô ấy như em gái, chỉ là tình cảm anh em đơn thuần.”

“Anh em đơn thuần mà lại ôm ôm ấp ấp?” Phương Vũ Tĩnh bĩu môi khinh thường, trong lòng đầy vị chua.

“Em cũng biết, người ngoại quốc có thói quen dùng ôm, hôn biểu đạt nhiệt tình của họ.” Vũ Chiêu Ngọc trả lời.

“Vậy còn bạn gái Pháp Lạp như thế nào?” Trong đầu hiện lên hình ảnh bọn họ ôm hôn, ngực cô ngưng tụ lửa ghen.

“ Bọn anh chỉ vì lợi ích làm ăn.” Giờ phút này, chỉ nói là bạn bè đơn thuần là không được, căn bản cô sẽ không tin tưởng.

“Vậy có phải hay không chỉ cần cùng anh có quan hệ làm ăn sẽ cùng anh léng phéng sao?” Cô không phải cố ý nói lời như vậy, nhưng mà cô rất tức.

“Không phải như vậy, đàn ông sẽ cùng anh trở thành bạn tốt. Đối với phụ nữ từ trước đến giờ đều là người tình ta nguyện, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, cho dù không yêu cũng có thể làm bạn bè, nhưng mà, người có thể khiến anh cam tâm tình nguyện buông tha cuộc sống độc thân, tiến vào lễ đường thì chỉ có em!” Anh bỗng đứng đứng dậy tiến lên, cầm bàn tay mềm mại, thâm tình nhìn cô.

Nói không cảm động là gạt người, nhưng, Phương Vũ Tĩnh không muốn dễ dàng như vậy mà tha cho anh, ai kêu anh hại cô phải khóc nhiều như vậy, còn lo lắng sợ hãi mấy ngày.

Cô rút tay về, đứng dậy tránh anh, giữ vững khoảng cách an toàn, “Em đã có hôn ước.”

“Vậy không thành vấn đề, anh sẽ xin bà nội đi cầu hôn.” Nhìn thấy cô dao động, anh thừa thắng xông lên, từ phía sau lưng ôm hông của cô, cảm thụ hương vị ôn hường noãn ngọc tràn đầy cõi lòng, mới vài ngày không ôm cô, anh cảm giác giống như cách một thế kỷ.

Anh vùi đầu vào hõm vai cô, hít ngửi hương vị quen thuộc trên tóc cùng thân thể cô, khắp nơi đều khiến anh quyến luyến không dứt, làm sao anh có thể để cô rời đi?

Cảm thấy thân thể to lớn cường tráng đánh sau lưng, thân thể cô đột nhiên cứng đờ, một loại hưng phấn mong đợi cùng run sợ chạy tán loạn trong lòng. Trên người anh nhàn nhạt mùi nước hoa, không nồng đậm gắt mũi, làm tâm cô lay động.

Cô miễn cưỡng thu lại mềm yếu trong lòng, giọng run rẩy, giãy giụa mà nói: “Em. . . . Em cũng chưa nói muốn gả cho anh.”

“Chỉ cần anh cưới em là được.” Vũ Chiêu Ngọc khẽ vuốt mái tóc của cô, không để cho cô có cơ hội mở miệng, hôn lên cánh môi đỏ thắm, nhẹ nhàng thuyết phục, “Anh yêu em! Yêu em. . . .”

Tha thiết hôn cái miệng nhỏ nhắn hấp dẫn, làm cho kháng nghị của cô dần dần biến mất.

“Khụ! Khụ!” Bỗng nhiên một hồi ho khan xen vào, cắt đứt triển miên của họ.

Anh ôm cô, âm trầm nhìn những vị khách không mời mà đến.

“Hai người tới làm gì?”

Xấu hổ chết được! Bị người khác nhìn thấy, hơn nữa lại là anh và em trai Chiêu Ngọc.

“Giải quyết?” Vũ Chiêu Duy mày kiếm chau lên, ánh mắt sâu thẳm khó đoán như Hắc Báo săn thú trong đêm, lóe lên tia lạnh lùng, không giống như vừa mới khỏi bệnh.

“Anh ba, anh thật là không đúng chút nào!” Vũ Chiêu Huân lịch sự cười cười, vỗ vỗ bả vai Chiêu Ngọc, “Hôm nào phải dạy anh hai cùng em đây?”

“Hai người tới để phá sao?” Nghe thấy lời châm chọc, mặt Vũ Chiêu Ngọc trầm xuống, muốn đem Phương Vũ Tĩnh giấu phía sau, “Không lo đi làm chạy tới đây làm gì?”

“Ah! Trước kia không phải anh sợ anh hai và em nhầm sờ máy chống trộm đặc biệt kia nên đã đưa chìa khóa.” Vũ Chiêu Huân dùng ngón tay trở xoay xoay cái vòng chìa khóa, vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, vì sắc mặt người trước mặt đã muốn đen lại.

Vũ Chiêu Ngọc cảnh giác nheo mắt, “Muốn nói gì thì nói nhanh lên, không có chuyện gì thì để cái chìa khóa xuống, hai người có thể đi.” Sau này đây chính là nhà của anh và Vũ Tĩnh, sao có thể để người khác ra vào tự nhiên.

Vũ Chiêu Duy thâm trầm, “Em là thật lòng?”

“Em có khi nào giả sao?” Vũ Chiêu Ngọc ngẩng cằm, cùng với anh hai thăm dò tầm mắt đối phương.

“Ha, thật tốt quá, côi đời này cuối cùng cũng mất đi một kẻ bại hoại.” Vũ Chiêu Huân nâng nâng mắt kiếng đi đến cạnh cửa, giọng hạ thấp, che dấu vui mừng khi thấy anh trai tìm được hạnh phúc. Khóe môi cong cong, “Chúc mừng anh đi vào nhà tù hôn nhân.” Sau đó ném cái chìa khóa.

Vũ Chiêu Ngọc chụp lấy, “Vậy sao, nói không chừng người sẽ đến phiên em, cho nên, em đừng quá đắc ý.” Đứa em này quá kiêu ngạo, không để anh ba đặt trong mắt.

“Hắc. Hắc. Hiện tại bà nội đang bận rộn hôn nhân đại sự của anh.” Ngụ ý, Vũ Chiêu Huân cùng Vũ Chiêu Duy vẫn còn thời gian.

Nghe vậy, Vũ Chiêu Ngọc nhú nhú mày, “Bà nội làm sao biết?” Là có chuyện gì đang xảy ra hoặc đã xảy ra mà anh không biết?

Vũ Chiêu Duy hừ mũi một tiếng, lắc đầu, xoay người lẩm bẩm nói nhỏ. “Thật ngốc, bị người ta sắp đặt mà cũng không biết.”

“Ai! Ai kêu tình yêu là mù quáng.” Vũ Chiêu Huân hạ kết thúc, trước khi đi còn bỏ lại một câu, “Tuần sau Thiên gia tụ hội, đừng quên.”

“Này! Hai người.” Vũ Chiêu Ngọc cuối cùng cũng nghe ra nguyên nhân, sống lưng không khỏi run rẩy, chẳng lẽ hành động của anh ngay từ lúc đầu đã nằm trong tay người khác? Nghĩ đến việc Vũ Tĩnh bỏ đi, lại xuất hiện bản báo cáo điều tra, quả thực là có người sớm giăng lưới chờ cá chui vào.

Phương Vũ Tĩnh không hiểu gì, “Bọn họ nói gì vậy?”

Vũ Chiêu Ngọc cười khổ, “Không có gì.” Mà anh chính là con “cá đần” kia.

9. Chương 9

“Anh không cần đi làm sao?”

Từ sau khi Vũ Chiêu Ngọc tỏ tình với cô, hai người cả ngày cùng lên núi xuống biển, đi khắp danh lam thắng cảnh của Bắc Đài Loan. Buổi tối anh lại dẫn cô đến chợ đêm Bắc Bộ ăn vặt, cảm giác như trở về những năm đại học.

Phương Vũ Tình nhớ lại mình chưa hoàn thành việc học, chỉ vì cha nên cô phải xin nghỉ.

Bởi vì cô trầm mặc, làm cho người ta cảm giác kỳ quái không thích, cô thích đọc, không thích tham gia cùng những tam cô lục bà thêm mắm dặm muối. Vì vậy, bạn bè của cô không nhiều. Hơn nữa lại lười gặp gỡ bạn bè, từ trước tới giờ ở trường học cô luôn đơn độc.

Nay, cùng anh ở chung một chỗ, cô phát hiện mình đã bỏ lỡ năm tháng cười vui, còn có gia đình.

“Lại đây ăn bánh đi!” Anh đưa đồ ăn vặt cho cô, thấy cô chậm chạp không nhận, “Thế nào? Anh không đi làm rất nghiêm trọng sao?” Công ty đã có anh hai và Chiêu Huấn quản lí, anh liền tiêu dao.

Cô lắc đầu, “Em muốn trở về.” Mặc dù là muốn về nhà, nhưng cô biết tuyệt đối cha sẽ không tha thứ.

Vũ Chiêu Ngọc nhìn lông mày đen khê chau mày, “VẬY CŨNG ĐƯỢC!” Mặc dù đã từ trong tài liệu báo cáo biết được nguyên nhân cô rời nhà, nhưng mà, anh còn muốn đợi cô rộng mở cánh cửa lòng, nói cho anh biết nguyên nhân.

Trở lại biệt thự Tân Hải, dọc theo đường đi, không khí ngưng tụ giữa họ, ai cũng không muốn mở miệng trước.

Vào trong nhà, Vũ Chiêu Ngọc cố gắng đánh vỡ cục diện bế tắc, “Ách. Em có muốn tắm trước?”

Phương Vũ Tình lắc đầu, “Em muốn yên lặng một chút.” Ngồi trong phòng khách, trong tay chính là điện thoại.

“VẬY anh đi tắm trước.” Xem ra muốn cô cởi bỏ khúc mắc phải tốn nhiều công phu. Càng thân cận người càng làm người sợ. Cũng không phải là cô không thương người nhà của mình, chỉ do từ trước đến giờ cô có thói quen độc lập tự chủ, đến nỗi không biết phải biểu đạt nội tâm như thế nào, hơn nữa từ trước đến nay cô chưa từng có hành động bất hiếu gì, vi phạm đạo đức cùng lễ giáo gia đình là vô cùng nghiêm trọng, giống như là khiêu chiến cha mẹ, cũng là phủ nhận phương thức giáo huấn của cha mẹ, nếu muốn hóa giải khúc mắc hai bên phải cần dũng khí cùng nghị lực rất lớn.

Ai!

Nghĩ tới đây Vũ Chiêu Ngọc không khỏi cảm thán, đi ra phòng tắm. Khi xuống phòng khách, anh thấy cô cầm điện thoại lên rồi lại để xuống, chần chừ không gọi.

“Muốn gọi thì gọi đi! Nói cho cha mẹ biết em bình an, họ sẽ yên tâm.”

Lòng cô căng thẳng, tay run rẩy kinh hoàng, để điện thoại xuống. “Anh. Anh nói cái gì?”

“Chẳng lẽ chứng mất trí nhớ của em vẫn chưa khỏi hẳn, số điện thoại của gia đình cũng quên?” Anh tiến lại, cầm điện thoại đưa cho cô.

Phương Vũ Tình cúi đầu, ngón tay xoắn vặn vẹo vạt áo. “Cần anh thay em bấm số điện thoại sao?”

“Không cần!” Cô sợ hãi, hoảng hốt giành lại điện thoại, “Không cần!” Cắn môi dưới, nước mắt trong hốc mắt tràn ra, cô điềm đạm đáng yêu nhìn anh, “Làm ơn!”

“VẬY em tính cả đời sẽ trốn tránh sao?” Cúp điện thoại, Vũ Chiêu Ngọc ngồi bên cạnh cô, ôm cô lên đùi, trùi miến lau nước mắt cho cô.

Phương Vũ Tình lắc đầu, “Đừng ép em, em không biết. Em thật sự không biết.”

“VẬY chúng ta phải làm sao bây giờ? Anh không hi vọng mình phải dẫn em bỏ trốn.”

Phương Vũ Tình cắn cánh môi, tâm tư rối loạn, cắn nát môi cũng hồn nhiên không đau.

Thấy cô như vậy anh không khỏi đau lòng, “Vây ừng suy nghĩ, chuyện này sau này lại nói, trời sắp xuống cũng sẽ có anh chống, trước đi tắm rửa đi.” Anh vỗ mông cô.

Hành động cợt nhả của anh thuận lợi dời đi lực chú ý của cô, cô nhảy xuống đùi anh, che mông, “Làm sao anh có thể.” Bên tai bắt đầu nóng lên.

“Ngay cả miệng cũng hôn, sờ một cái có đáng gì?” Anh tà tà cười, nhẹ nhàng véo cái má trắng nõn nà của cô.

“Anh. Anh đáng ghét, chết đi.” Cô liếc anh một cái, vừa tức lại vừa quẫn chạy về phía lầu hai.

Bên trong nhà vang lên tiếng cười lớn không chút kiêng kỵ của anh, mặt cô đỏ hơn, đầu cũng không dám quay lại, trái tim phanh phanh nhảy loạn, sớm trầm luân trong tiếng cười phóng đảng không kèm chế của anh.

Đến đêm, anh vẫn tuân thủ tác phong quân tử như cũ mà đi ngủ thư phòng, còn cô lại lẩn lộn khó ngủ cả đêm.

Sáng sớm, cô bị tiếng hét như sấm dậy rống to đánh thức, xoa xoa đôi mắt còn buồn ngủ. Chưa bước xuống lầu cô đã bị ngăn lại.

“Không có chuyện gì, em lên lầu đi.” Vũ Chiêu Ngọc dụ dỗ muốn cô lên lầu.

Cô nổi lòng hiếu kỳ, “Là ai hả?”

Đứng ở cầu thang nhìn xuống phòng khách, một cô gái xinh đẹp đang gặm quả táo, tùy tiện gác chân, nhìn tờ báo.

“Hi! Đã lâu không gặp.” Đáy mắt Mai Như U thoáng qua tia giảo hoạt.

“Là dì U!”

“Vũ Tĩnh, em lên lầu đi, anh và cô ta có chuyện cần nói.” Từ Vũ Tĩnh, anh biết được người cuối cùng cô gặp trong bệnh viện là Mai Như U. Thế nên anh lập tức biết việc cô rời đi cùng vị Ma Nữ này tuyệt không thoát khỏi liên quan, cho nên, tuyệt đối không thể để cô đến gần. Quá nguy hiểm!

Anh đẩy cô lên lầu xong, xoay người cảnh giác: “Cô tới làm gì?”

“Này! Đây là thái độ nói chuyện với dì U sao?” Mai Như U chậm rãi miết miết tờ báo, từ từ xoay người, ánh mắt gian tà không ngừng liếc lên lầu hai.

Anh cảnh giác di động thân thể ngăn trở tầm mắt tà ác của cô, “Đối với tiểu ma nữ quỷ kế đa đoan không cần quá khách khí.” Ở đáy lòng nhắc nhở mình mình. Lập tức gọi người thay khóa đổi đi. Chỉ là đối với giới xã hội đen, coi như đổi nhiều đi nữa, cô vẫn có thể đi lại như chỗ không người, nghĩ tới đây, anh không khỏi cắn răng nghiến lợi oán hận nói: “Tốt nhất là có chuyện quan trọng.”

Cô đứng lên, vứt bỏ lõi táo, nheo mắt cười: “Ai nha nha! Uống phí dì U thay cậu xử lý tình địch, cậu không cảm kích cũng không sao, sai lại bắt kính với dì U như vậy chứ!!”

Đối với biểu tình đáng thương vụng về của cô, Vũ Chiêu Ngọc đã không còn bị lừa nữa, cười lạnh nhạt, “Với số tuổi của cô mà muốn làm dì tôi? Đừng nói đùa chứ!! Làm em gái cũng không đáng!”

“Được, một ngày nào đó ta nhất định sẽ làm cậu cam tâm, tình nguyện gọi một tiếng dì U.” Cô cũng không tin mình xử không được tên này.

“Haaa...! Chờ mặt trời mọc hướng tây đi!” Anh cười lớn một tiếng, chuyển đề tài, “Đừng nói sang chuyện khác, hãy nói mục đích đến đây đi.”

Mai Như U tiến lên, tươi cười rạng rỡ mà nói: “Nghe nói cháu trai của ta Kim Ốc Tàng Kiều, là trưởng bối đặc biệt tới nhìn một cái.”

“Không cần!”

“Này! Thật không khách khí chút nào, nếu không phải nhờ ta cản mẹ nuôi và anh nuôi, cậu và Vũ Tĩnh có thể được như vậy không?”

“Cái gì! Bọn họ đều biết rồi hả?” Vũ Chiêu Ngọc mở lớn miệng, khó trách anh hai và Chiêu Huân lại đột nhiên chạy đến. “Đáng chết! Là người nào nhảm chán.”

“Ta nói.” Mai Như U cười ngọt như mật.

“Cô?!” Anh rống to.

“Cậu đừng rống nữa nha, lỗ tai ta cũng mau điếc rồi.” Mai Như U ngoáy ngoáy lỗ tai, tự động đi vào phòng bếp tìm đồ ăn uống.

“Mai Như U. Cô nói rõ cho tôi?!” Anh cùng cô vào phòng bếp. Anh hai và Chiêu Huân không phải người hay lảm miệng, huống chi nếu anh thật sự kết hôn, vậy cuộc sống của bọn họ cũng sẽ không tốt hơn. “Cô biết khi nào?” Khó trách ngày đó bọn họ nói lời kỳ quái thế kia. Có lẽ. Không! Chính xác mà nói tuyệt đối là Mai Như U giở trò quỷ.

Cô mở tủ lạnh, lấy lon coca ực một hớp, “Mặc dù tuổi ta nhỏ hơn cậu, nhưng dù gì cũng là trưởng bối nha.” Sớm biết làm bà mối phải hao phí sức lực lại chẳng có kết quả tốt, cô nên để mẹ nuôi tự ra tay.

Vũ Chiêu Ngọc cắn chặt hàm răng, hít thật sâu mới miễn cưỡng ức chế lồng ngực bốc phát núi lửa, sau đó tỉnh táo hỏi: “Như vậy phần báo cáo điều tra về Vũ Tĩnh cũng do cô làm?” Anh nhìn cô.

“Không tệ chứ!” Mai Như U vỗ bờ vai anh, lướt qua anh đi về phòng khách, “Nếu không phải đi U giúp đỡ, cậu có thể nhanh chóng tìm được ”Kinh Hỉ ”?” Trên khuôn mặt lộ ra lúm đồng tiền, cười hả hê, cô đối với việc dò xét riêng tư cá nhân của người ta không hề áy náy. “Lại nói, cậu nên cảm ơn đi U mới đúng.”

“Cảm ơn cô, tôi không đem cô cắt thành tám khúc vứt xuống biển làm mồi cho cá mập là đã khách khí lắm rồi.” Tiếng hàm răng ken két va vào nhau, từ giữa hai hàm răng buông lời đe dọa, “Nếu không phải là cô nhiều chuyện, Vũ Tĩnh làm sao sẽ rời bệnh viện, cô dám phủ nhận không phải mình làm hay sao?” Âm lượng không tự chủ nâng to lên 100dB.

Mai Như U cười khô, quay ngược lại cạnh cửa, “Ta chỉ là làm cá thuận nước đẩy thuyền mà thôi, cậu phải tìm chủ mưu là mẹ nuôi đi.” Trước mắt phải nhanh nhanh phủi sạch quan hệ, cô cũng không muốn chết ở đây.

“Bà nội!” Anh biết lão hồ ly có rắp tâm không tốt, ngoài mặt không đếm xỉa đến, thật ra lại đứng sau lưng tất cả.

Nhìn anh mặt xanh mét, giận sôi lên, Mai Như U vô cùng thức thời mà thối lui đến cạnh cửa mở cửa, còn quay đầu nhỏ giọng nói: “Ta không quấy rầy hai người, trước khi đi ta sẽ dâng tặng một tin tức: cha vợ tương lai của cậu đã biết chuyện rồi.” Nói xong cô nhanh chân lách người mà chạy.

“Mai —— Như —— U.”

Đáng chết! Bọn họ còn chưa chuẩn bị tinh thần!

“Là thật sao?” Tiếng nói dịu dàng của Phương Vũ Tĩnh ở chỗ rẽ cầu thang.

Vũ Chiêu Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, “Em ở đó đã bao lâu?”

“Đủ nghe được.” Chuyện nên đến không thể trốn được.

“Vậy em quyết định như thế nào?” Anh không muốn ép cô, ảo não vò vò tóc. “Nếu không hãy để anh đi trước, chào hỏi cha mẹ của em rồi giải thích tất cả.”

Phương Vũ Tĩnh nhàn nhạt mỉm cười, không nhanh không chậm đi xuống lầu, “Không cần, muốn đi chúng ta cùng đi.”

“Em sẽ không khản trương?”

“Có một chút, nhưng mà, chỉ cần có anh ở bên cạnh, em sẽ không sợ.” Cô nhón chân lên, nhẹ nhàng hôn má anh.

Anh kinh ngạc cực kỳ, đây là lần đầu tiên từ khi cô khôi phục trí nhớ có hành động thân mật như vậy, nhìn cô đỏ mặt huyên lệ mê người như vậy, anh không kiềm được mà ôm cô vào lòng, khi dễ môi cô, bốn cánh môi quyện vào nhau ——

“Khụ khụ. Xin lỗi!” Đột nhiên có tiếng ho khan làm bọn họ lúng túng, nhanh chóng tách ra.

Ánh mắt Vũ Chiêu Ngọc tràn đầy sát khí bắn về phía Mai Như U đang đứng ở cửa, “Cô trở lại làm gì?” Đem Phương Vũ Tĩnh ôm chặt bên người.

“Ai nha! Đừng hung dữ như vậy!” Mai Như U vẫn như cũ bày ra nụ cười vô tội, chỉ có đôi mắt tinh ranh chuyển động nhanh như chớp toát ra ý định xấu.

Vũ Chiêu Ngọc tràn đầy địch ý, nhìn chòng chọc Mai Như U luôn phá hư chuyện của anh. Cô luôn căn chính xác tình huống, nói không chừng luôn núp ngoài cửa xem kịch vui. Đáng chết! Liếc xéo cô đang lén lút lại gần Phương Vũ Tĩnh, thần kinh anh căng thẳng, vội vàng đem Phương Vũ Tĩnh giấu phía sau.

“Làm gì khẩn trương như vậy, người ta chỉ đặc biệt trở lại nhìn Vũ Tĩnh có việc gì hay không thôi.”

“Vậy hiện tại cô đã thấy người, có thể lẩn.”

“Ta còn chưa cùng Vũ Tĩnh chào hỏi.” Mai Như U nhìn về phía cô bé quàng khăn đỏ sau lưng con sói, “Vũ Tĩnh, mấy ngày không gặp, cô vẫn xinh đẹp như vậy, làm vợ người này quả thực là lãng phí, có hứng thú cùng ta tung hoành thiên hạ hay không, dù sao cô cũng còn trẻ, còn nhiều thời gian.”

“Cô nói đủ chưa?” Trán Vũ Chiêu Ngọc đã nổi đầy gân xanh, dám trước mặt anh dụ dỗ vợ anh!

“Ngọc!” Nhìn tính tình trẻ con của Chiêu Ngọc bị dì U trêu chọc, Phương Vũ Tĩnh bắt giác mỉm cười, “Không cần, hiện tại tôi rất thỏa mãn.”

“Thật? Thật là đáng tiếc.” Phương Vũ Tĩnh từ chối, Mai Như U tiếc hận cúi đầu, đáy mắt hiện lên một chút tia ranh mãnh, “Vậy các người lên giường chưa?”

Không ngờ bị cô hỏi, Vũ Chiêu Ngọc và Phương Vũ Tĩnh đều bối rối đỏ mặt.

“Cô có phiền hay không!” Vũ Chiêu Ngọc đầu tiên là ngượng ngùng sau khôi phục lại. “Chuyện như vậy không cần cô quan tâm!”

“Cái này thì có cái gì mà mắc cỡ, nam nữ hoan ái vốn rất bình thường. Cậu dám nói mình đối với Vũ Tĩnh không có suy nghĩ ám muội gì?” Ánh mắt Mai Như U mập mờ, coi như giữa bọn họ là trong sạch, cũng sẽ làm cho người ta cảm giác bọn họ giống như làm chuyện gì đó không thể cho ai biết.

Vũ Chiêu Ngọc nhíu sát lông mày, “Cô rất nhảm chán, xem tôi là người nào?” Mặc dù anh là hoa tâm phong lưu, nhưng tuyệt sẽ không làm chuyện trái với nguyên ý của cô. Huống chi là tình dục trước hôn nhân, anh không cổ vũ cũng không tán thành, anh hi vọng sẽ cho cô hồi ức tuyệt vời, coi như là công chứng kết hôn cũng muốn được mọi người đồng ý cùng chúc phúc, đây là việc duy nhất anh có thể làm .

Đáy mắt Mai Như U thoáng qua một chút tán dương, giọng điệu lại hết sức tiếc nuối, “Ai! Đáng tiếc ta đặc biệt đưa vật này. Thật lãng phí.” Từ túi, cô kéo ra một chuỗi dài bao cao su! Nam dùng là, nữ dùng là, màu sắc và hoa văn rực rỡ muôn màu.

Thấy con người Vũ Chiêu Ngọc muốn lòi ra, mà Vũ Tĩnh đã mắc cỡ không dám gặp người, ôm chặt lưng Chiêu ngọc, muốn giấu khuôn mặt đang nóng lên, thật là mắc cỡ chết người.

“Mai Như U!” Anh dở khóc dở cười gằm nhẹ, “Cô mau mang những thứ đó thu lại ngay.”

“Đừng rống lên! Không biết lớn nhỏ.” Mai Như U chu miệng, thậm chí nói mình tốt bụng lại không được báo đáp. “Muốn ta đi đúng không! Được rồi, ta ngoan ngoãn rút là được rồi!” Gần đến cạnh cửa, cô xoay người nháy mắt, chỉ chỉ đồng bao cao su kia, “Chỉ là, những thứ này là tâm ý của dì U, hai người giữ đó sớm muộn cũng sẽ dùng.” Bỏ lại nụ cười ác ma, nghiêng ngàng rời đi.

Vũ Chiêu Ngọc tức giận, mà nữ này quả nhiên lòng dạ xấu xa, dám trước mặt anh giáo huấn anh và Vũ Tĩnh vấn đề tình dục, nhưng mà, anh cũng có chút nghĩ đến.

“VẬY. Những thứ đó nên làm gì?” Phương Vũ Tĩnh nhìn đồng bao cao su xếp thành một ngọn núi, thật không thể tin được trong túi Mai Như U nhét đầy thứ này.

Anh xoay người, gõ nhẹ trán cô, “Mặc kệ nó, chúng ta ăn cơm.” Mà trong đầu anh cũng hiện lên dục vọng. Đều tại Mai Như U làm hại anh, anh thật muốn ăn Vũ Tĩnh! Ai! Xem ra cuộc sống tương lai phải ngày ngày tắm nước lạnh rồi.

“Em chắc chắn sẽ đi một mình?” Vũ Chiêu Ngọc quyết định cùng Phương Vũ Tĩnh đi về nhà đối mặt với tất cả. “Anh không muốn em miễn cưỡng.”

Liếc xéo Phương Vũ Tĩnh đang ngồi nghiêm chỉnh ở ghế phụ, thỉnh thoảng sờ sờ đôi khuyên tai, kéo kéo vạt áo để không chế nội tâm lo lắng.

Anh cũng bị cô lây à hoảng sợ, gấp rút lo lắng, “Nếu có chuyện gì, anh ở ngoài cửa, biết không?” Đối với việc về nhà, anh còn khẩn trương hơn cô.

Cô gật đầu, cố gắng mỉm cười.

Xe chậm rãi đi về phía biệt thự. Đứng trên sườn núi này, nhìn thấy cảnh vật rất quen thuộc nhưng sao lại xa lạ như thế. Cô đột nhiên lo lắng, bất an trong lòng bắt đầu khuếch tán. Cô thật sự muốn chạy trốn, nhưng, mất đi dũng khí lần này, chưa chắc lần sau có cơ hội, huống chi bây giờ lại có anh bên cạnh.

Cô nghiêng người nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của anh, vô hình phát ra khí thế hơn người, giống như toàn thân toát ra ánh mặt trời làm cô cảm thấy ấm áp vô cùng, cô không thể phụ tâm ý của anh, để cho anh thất vọng.

“Dừng ở đây là được rồi, em tự đi.”

Vũ Chiêu Ngọc gật đầu, dừng xe, nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, “Khi nào cần, nhớ gọi anh.” Anh đưa tay vòng qua cổ cô, từ từ rơi xuống nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, quyến luyến không buông. Chóp mũi xinh xắn, đôi môi đỏ tươi, giờ phút này bởi vì tâm tình lo lắng mà có chút trắng bệch. Anh buông cô ra, vỗ vỗ vai cô.

Phương Vũ Tĩnh nhìn anh khẩn trương như muốn vào cửa gặp cha vợ, giả bộ thoải mái cười, “Không có chuyện gì, cha mẹ em không phải người không hiểu chuyện như vậy, chỉ là quan niệm có chút cổ hủ, tư tưởng tương đối bảo thủ. Thật ra thì cha mẹ rất hiền lành, hòa ái dễ gần.” Nhưng cũng chỉ đối với người ngoài mà thôi. “Em đi đây.” Cô run rẩy xuống xe, đi về phía cánh cửa sắt đỏ.

Từng bước chân, cô cảm giác giống như Armstrong lên tới mặt trăng.

Cuối cùng cũng đến cổng, nhịp tim cô đập mạnh hơn, lòng bàn tay đổ mồ hôi. Nhìn chuông cửa, sợ hãi đột kích lòng cô. Cô quay đầu lại nhìn anh, lúc này anh cũng xuống xe nhìn cô, ngoắc ngoắc tay, cô mỉm cười yếu ớt.

Cô hít thật sâu rồi xoay người, đối diện chuông cửa, giơ ngón tay khẽ rung lên, nhưng không có dũng khí dè xuống. Do dự một hồi lâu, chợt một cánh tay trắng kiện ngang vai cô dè chuông cửa. Cô quay đầu, cùng đôi mắt chân thành nhu tình của Chiêu Ngọc chạm nhau, ngực cô giống như lọt vào băng sơn Ôn Tuyền đã dần dần ấm áp, bình tĩnh trở lại.

“Anh không yên lòng, hay là chúng ta cùng đi!” giọng anh thâm trầm lướt qua tai cô, như một dòng nước ấm lan chảy toàn thân. Trong phút chốc, anh dịu dàng khích lệ, cô không chút nào sợ hãi mà đến trước cổng chính.

“Người nào đó?” Người gác cổng từ cánh cửa sắt màu đỏ mở một lỗ nhỏ nhìn ra, vốn là cảnh giác phòng bị nhưng lại bị kinh ngạc thay thế, “Cô. Tiểu. Tiểu thư!” Vội vàng mở cửa, cũng kêu to, “Tiểu thư! Đại tiểu thư trở về.” Vội vàng vào trong báo tin mừng.

Trong giây lát, anh cảm nhận được thân thể cô run lấy bầy, anh kéo vai cô, “Dừng sợ, coi như là đi dạo phố.”

“Em không sợ, chỉ là có chút khẩn trương.” Cô ngập ngừng.

“VẬY ĐI THÔI!” Cầm tay cô đi vào trong, còn chưa tới cửa đã thấy người phụ nữ trung niên, gương mặt tiêu tụy không che giấu được kích động.

“Tĩnh nhi! Thật sự là con.” Bà nức nở nghẹn ngào.

“Mẹ!” hốc mắt Phương Vũ Tĩnh chứa đầy nước mắt, không kìm hãm được ôm lấy mẹ, “Con xin lỗi! Con xin lỗi!”

“Nên nói lời xin lỗi là mẹ, mẹ chưa từng làm tròn trách nhiệm của mình.” Ngô Thu Muội sờ mặt con, “Trong mấy tháng qua, không có tin tức của con, mẹ thật sự lo lắng, ăn uống có tốt không, có gặp phải người xấu.”

Nhìn mẹ con ôm nhau mà khóc, Vũ Chiêu Ngọc cũng không nhịn được mà mũi cũng có vị cay cay, “Bác gái, bác khỏe.”

“Cậu này là.” Ngô Thu Muội lau nước mắt, mới phát hiện bên cạnh Phương Vũ Tĩnh còn có một người con trai lồi lạc xuất chúng, bề ngoài anh tuấn, tao nhã. Vừa nhìn là biết xuất thân cao quý, là quý công tử được nuôi dạy tốt trong xã hội thượng lưu.

“Cháu họ Vũ, Vũ Chiêu Ngọc, là bạn trai của Vũ Tĩnh.” Anh cúi chào, to gan công khai, làm Phương Vũ Tĩnh xấu hổ không dám ngẩng đầu.

“A! Mai tiểu thư có nói đến, là cháu đã cứu con gái tôi.” Ngô Thu Muội hiểu ra, nhìn con rể, lộ ra sự hài lòng, “Không tệ, ánh mắt Vũ Tĩnh thật không tệ.”

“Mẹ!” Phương Vũ Tĩnh then thùng liếc anh.

Ngô Thu Muội cười toe toét, “Con gái của tôi đã làm phiền cháu chăm sóc.”

“Không sao ạ.” Anh ôm hông Phương Vũ Tĩnh, từ đầu đến cuối cũng không buông.

“Mau vào trong nhà thôi, cha con đang ở phòng khách xem báo.” Ngô Thu Muội bận bịu kêu người làm dâng trà.

Mà Vũ Chiêu Ngọc cảm giác thân thể cô khê cứng ngắc, anh lập tức nói nhỏ, “Không cần lo lắng, anh ở bên cạnh em.” Ôm chặt cô đi vào phòng khách.

Tiến vào phòng khách xa hoa rộng rãi, một người đàn ông trung niên to con đưa lưng về bọn họ, nhàn hạ nhìn tờ báo, giống như không nhìn thấy bọn họ mà làm theo ý mình.

Ngô Thu Muội lấy ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt, đi tới bên cạnh Phương Đại Phúc thấp giọng.

“Đại Phúc, Tĩnh nhi trở về rồi.” Thấy ông vẫn như cũ không có phản ứng, bà đẩy cánh tay trắng kiện của ông, “Đại Phúc!”

Mũi hừ lạnh một tiếng, sau đó nói, “Nếu muốn bỏ nhà trốn đi, vậy trở về làm gì?”

“Đại Phúc, lần trước Mai tiểu thư không phải nói Tĩnh nhi bị mất trí nhớ mới không thể trở về sao. Hiện tại con đã khỏi, tất nhiên sẽ trở về, dù sao nơi này cũng là nhà.” Ngô Thu Muội khuyên ông, muốn hóa giải cục diện bế tắc.

“Cha!” Phương Vũ Tĩnh không muốn làm khó mẹ, thấp giọng khê gọi, lấy dũng khí đi tới cạnh cha, đang muốn ngồi xổm xuống. “Ba” ! Một tát làm cô ngã xuống đất.

“Còn có mặt mũi gọi cha?” Phương Đại Phúc đứng dậy, tức giận gầm thét.

“Tĩnh nhi!” Mặt Ngô thu muội biến sắc, chạy lại đỡ con gái.

“Vũ Tĩnh.”

Vũ Chiêu Ngọc trở mắt nhìn một màn này, nụ cười bỗng chốc biến mất, khuôn mặt anh tuấn vì tức giận mà căng thẳng, “Đáng chết! Cô ấy là con ruột của ông.” Anh ôm Phương Vũ Tĩnh, nâng cằm cô lên, sờ má cô, anh đau lòng, “Có đau lắm không?”

“Cậu là ai, dám ở đây hô to gọi nhỏ!” Đáy mắt Phương Đại Phúc lướt qua một tia tán thưởng khó có thể phát hiện, khá lắm, nam tử hiên ngang, không sợ sắc mặt ông, dám lớn tiếng với ông, đây là người đầu tiên.

“Là.” Cầm giận bất bình, Vũ Chiêu Ngọc còn muốn cãi lại nhưng bị ánh mắt cầu xin của Vũ Tĩnh, liền dịu lại.

“Con xin lỗi! Con không cố ý muốn bỏ nhà, chỉ vì con không muốn gả cho người con không yêu.”

“Vậy con yêu cậu ta, vì nó, ngay cả lời của cha mẹ cũng không vâng lời?” Phương Đại Phúc giận không thể đánh Vũ Chiêu Ngọc.

“Không phải như thế!” Hai mắt Phương Vũ Tĩnh đầm lệ, môi dưới cắn ra máu cũng hồn nhiên không hay, cô mù mờ nhìn phía trước, “Con muốn là chính mình, muốn có một tình yêu thật lòng, chẳng lẽ đây lại là một yêu cầu xa vời?”

“Cái gì mà tình yêu! Hôn nhân vốn do cha mẹ làm chủ, con cái căn bản không được cãi. Gả cho Lưu Tân chẳng lẽ là bạc đãi con sao? Đổi lại là con trốn nhà, con đem mặt mũi cha vứt sạch.” Phương Đại Phúc một hơi rống xong.

Lời của ông như lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực cô, chặn đường hô hấp của cô, thân thể đau đớn.

Cô bước chân té ngã, miễn cưỡng đứng vững, “Thì ra là ở trong lòng của cha, con không bằng mặt mũi của cha! Ha.” Để lại một tia nhìn oán hận, cô đẩy mẹ và Chiêu Ngọc, tập tễnh chạy ra khỏi nhà.

“Vũ Tĩnh!” Vũ Chiêu Ngọc kinh hoảng, lập tức đuổi theo, gần đến cạnh cửa thì quay lại trừng Phương Đại Phúc, “Ông mà cũng là cha sao?!” Sau đó vội vàng chạy theo.

“Tĩnh nhi!” Ngô Thu Muội khó xử, không biết mình nên ở lại trấn an cơn thịnh nộ của chồng, hay là chạy theo con gái? Trong khi do dự, con gái đã chạy xa, bà u oán, nước mắt rờn rờn, “Đại Phúc, thật vất vả con gái mới trở về, tại sao ông.”

“Nếu ở bên ngoài nó có bản lĩnh thì đã không trở về.” Phương Đại Phúc la lớn, “kêu nó gả cho Lưu Tân cũng vì muốn tốt cho nó. Lưu Tân chẳng những có gia thế tốt, vừa tốt nghiệp viện y học, tương lai nó chính là vợ của một bác sĩ, nhân phẩm cùng gia thế tốt như vậy đi đâu mà tìm được? Nó còn không hài lòng cái gì? Tự muốn chính mình tìm đàn ông, cái gì mà tự do yêu, tình yêu có thể ăn sao? Căn bản nó không đem người cha để trong mắt.”

“Nhưng mà, cậu họ Vũ kia cũng rất tuần tú lịch sự, nghe nói còn tổng giám đốc một Đại xí nghiệp nào đó.” Ngô Thu Muội cố gắng nhớ lại lời của Mai Như U từng nói.

“Tổng giám đốc còn không phải sống dựa vào người ta?” Phương Đại Phúc xì mũi coi thường. Ông vẫn quan niệm thầy thuốc là nghề ổn định nhất, được người người ngưỡng mộ. Từ xưa ông cha đã dạy bảo, con trai phải làm thầy thuốc mới đứng đầu, con gái không đức phải gả “Tiên sinh” .

“Việc tôi làm không phair vì nó sao, kết quả sao?” Phương Đại Phúc dùng sức vỗ ghế, “Hiện tại thì tốt rồi, người của Lưu gia muốn từ hôn, bà kêu mặt mũi tôi làm sao đây?”

“Lại mặt mũi, chẳng lẽ ông không thể không chú ý mặt mũi? Rốt cuộc là hạnh phúc của con gái quan trọng, hay là mặt mũi của ông quan trọng?” Ngô Thu Muội cũng nổi giận, thút thút nước mũi gầm nhẹ, “Tiểu Khiết bị ông đuổi chạy, bây giờ tung tích không rõ. Hôm nay, Tĩnh nhi trở về, ông lại muốn đuổi con đi, ông có nghĩ tới chúng đều do tôi mang thai mười tháng mới sinh.”

“Chúng cũng là cũng là con gái của tôi?” Phương Đại Phúc tự lẩm bẩm, lần đầu thấy bà tức giận như vậy, chẳng lẽ là ông đã sai?

“Ông là cha, nên tôn trọng lựa chọn của các con, không nên suy nghĩ mặt mũi của mình nữa.” Ngô Thu Muội che mặt mà khóc, thỉnh thoảng dựa cửa nhìn ra xa, “Tĩnh nhi.”

Bỗng dưng, điện thoại vang lên.

“Để tôi nghe!” Ngô Thu Muội nghĩ thầm có lẽ là Tĩnh nhi hoặc tiểu Khiết, “Alô! Là Vũ tiên sinh. Cái gì! Tĩnh nhi bị người ta bắt cóc, bây giờ cậu đang lái xe đuổi theo. Được! Tôi biết rồi.”

Phương Đại Phúc cũng chấn động đứng lên, “Xảy ra chuyện gì?”

Ngô Thu Muội không để ý tới ông, kinh hoảng viết trên mặt, tay cầm điện thoại không ngừng phát run, “Vây cần phải báo cảnh sát? Tạm thời không cần, được! Được! Tôi hiểu rồi. Vây làm phiền Vũ tiên sinh rồi.” Sau đó tắt máy.

Phương Đại Phúc cũng bắt đầu lo lắng, “Tĩnh. Tĩnh nhi đã xảy ra chuyện gì?” Mặt ngoài vẫn nghiêm túc.

“Đều do ông cả, Tĩnh nhi vừa chạy ra ngoài liền bị người ta bắt đi!” Sợ hãi cùng lo sợ níu chặt lòng bà, bà khóc rống, nằm xuống ghế sofa, nước mắt rơi không ngừng, “Tĩnh nhi! Tĩnh nhi của mẹ.”

10. Chương 10

Dù thế nào thì Vũ Chiêu Ngọc cũng không nghĩ là giữa ban ngày ban mặt lại có người dám bắt cóc ngoài đường, quả thật như báo chí viết an ninh trật tự Đài Loan thật bại hoại. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật đúng là không thể tin được.

Đáng chết! Rốt cuộc là người nào dám?

Khi anh đuổi theo, Vũ Tĩnh còn chưa ra tới cổng thì xa xa đã trông thấy một chiếc xe. Người trong xe kéo Vũ Tĩnh, nghênh ngang rời đi. Căn bản anh không kịp chạy theo, muốn gọi cứu mạng, nhưng ở nơi này người ở thưa thớt, vì vậy anh quyết định lên xe đuổi theo.

Vừa theo dõi chiếc xe Benz đen vừa gọi điện thoại thông báo cho cha mẹ Vũ Tĩnh, tiếp theo anh tìm người trợ giúp. Trước mắt vẫn chưa xác định được an nguy của Vũ Tĩnh, tạm thời anh không muốn báo cảnh sát. Dọc theo đường đi vẫn rất thuận lợi, nhưng tiến vào nội thành lại bị kẹt xe, anh chỉ có thể tức giận mà nhìn chiếc xe chạy mất. Đập mạnh tay vào tay lái, tinh thần anh sa sút không thôi. Cuối cùng, anh trở về nhà họ Vũ, sẽ có nhiều người giúp đỡ.

Phòng khách nhà họ Vũ đông đủ mọi người, bà nội, vợ chồng Vũ Chấn Kỳ, Vũ Chiêu Huân và vợ chồng Phương Đại Phúc, ai cũng cùng tâm trạng lo lắng.

“Tiểu U đâu? Sao lại không thấy?” Bà nội chống cây trượng, nhìn mọi người.

Vũ Chiêu Huân cầm ly trà, nhàn nhã dựa người vào tay vịn cầu thang, tròng mắt sâu đen như không thấy đáy thoáng qua tia lửa nhỏ, trong bụng có chút sáng tỏ, có lẽ đây là trò của dì U. Dựa vào bản lĩnh của dì U thì không thể nào tìm kiếm người lâu như vậy. Nhưng mà không biết việc bắt cóc Vũ Tĩnh là có dụng ý gì?

“Chiêu Huân, cháu biết Tiểu U đi đâu không?” Tầm mắt bà nội nhìn người con trai có bộ dáng thư sinh, nho nhã lịch sự. Trong mắt vợ chồng Phương Đại Phúc nhìn không ra anh có bản lĩnh gì.

“Bây giờ chúng tôi muốn tìm con gái trở về.” Phương Đại Phúc không nhịn được mà gầm thét lên.

“Nói nhỏ thôi.” Ngô Thu Muội kéo kéo tay áo Phương Đại Phúc, liếc ông, ý bảo ông tiết chế một chút vì đây không phải là nhà mình. Bà thấp giọng xin lỗi: “Thật xin lỗi, ông ấy là quá lo lắng cho Tĩnh nhi, cho nên.”

“Không sao, đây cũng là lẽ thường thôi.” Phong Như Vân dịu dàng mỉm cười, “Sau này cũng là thông gia, không cần khách sáo như vậy.”

Lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, thím Trương chạy nhanh ra mở.

“Là cậu hai, cậu ba. Chuyện sao rồi?”

Vũ Chiêu Ngọc lê thân mệt mỏi lắc đầu một cái, đi qua thím Trương tiến vào trong nhà.

“Rốt cuộc như thế nào?” mặc dù Phương Vũ Tĩnh ở nhà họ Vũ không lâu, cùng cô chung đụng không tới hai tháng, nhưng, thím Trương đã sớm xem cô như người nhà họ Vũ.

Theo sau Chiêu Ngọc là Chiêu Duy, vẻ mặt cũng không biểu lộ gì, chỉ thở dài. “Đi cả Đai Bắc mà Chiêu Ngọc cũng không thấy bóng dáng chiếc xe kia, nên đã để cho người đi điều tra chủ nhân của chiếc xe đó, không lâu sẽ có tin tức thôi. Thím Trương, thím đừng lo lắng.”

“Ngọc, con lên lầu nghỉ ngơi đi. Đã mấy ngày con không ngủ rồi.” Phong Như Vân ưu sầu nhìn Vũ Chiêu Ngọc

“Con không sao, mẹ, có tin tức gì không?”

“Trừ lúc trước điện thoại vẫn còn liên lạc, đến nay không có tin tức gì.” Vũ Chấn Kỳ ôm vợ, trấn an nội tâm lo lắng của bà.

“Nên làm gì bây giờ?” Ngô Thu Muội khóc không thành tiếng, “Đều là do tôi, ban đầu không nên đồng ý hôn sự nhà họ Lưu, Tình nhi cũng sẽ không rời nhà trốn đi, càng sẽ không gặp phải chuyện như vậy.”

Bỗng chốc, trong đầu Vũ Chiêu Ngọc chợt lóe lên, xe Lưu Tân hình như cũng là màu đen. Anh nâng tầm mắt lên, bất ngờ chạm phải ánh mắt của có vẻ thú vị nhưng lại che giấu của Vũ Chiêu Huấn. Lòng anh rét lạnh, Chiêu Huấn là Vũ Diêm - người của Thiên Địa môn, luôn luôn ưu nhân, biểu hiện giống như quý công tử phong lưu thông dong, bề ngoài tuấn tú nho nhã thường làm cho người ta nghĩ anh là người kém cỏi, cả ngày chơi bời lêu lổng, nhưng trên thực tế.

“Huấn, em biết cái gì?” Vũ Chiêu Ngọc nheo con mắt, lại gần Vũ Chiêu Huấn.

“Em không biết vợ của anh là do ai bắt đi, nhưng mà, em chỉ biết là dì U sẽ không thể nào bỏ qua con dê béo đến miệng, dì còn muốn tại hôn lễ của anh vợ vét một số thứ a !” Anh nho nhã cười, để lộ xuống, không nhanh không chậm đi lên lầu.

Đáng chết! Sao anh lại quên Mai Như U chứ! Vũ Chiêu Ngọc nhìn bà nội, “Bà nội!”.

Bà nội vẫn như cũ hiền lành mỉm cười, “Có quan hệ gì. Đương nhiên là Tiểu U luôn chọc người ta, nó chỉ muốn trêu đùa một chút mà thôi! Ngọc, cháu là đàn ông, không nên nhỏ nhen như vậy.”

Trêu đùa! Họ cư nhiên lấy hôn nhân của anh làm trò chơi? ! Vũ Chiêu Ngọc vỗ trán rên rỉ, “Vậy lần bắt cóc này. . . cha, mẹ?” Sẽ không phải là Mai Như U làm ra chứ?

Vũ Chấn Kỳ nhún nhún vai, nhìn về phía lão gian mẫu thân đại nhân.

“Tiểu U sẽ không nhảm chán mà bày trò chơi này, là nó biết người nào làm, chỉ là không muốn nói cho cháu biết, muốn cháu tự điều tra.” Bà nội tức giận, nhìn thấu tâm tư cháu trai.

Bị bà nhìn thấu, mặt Vũ Chiêu Ngọc đỏ lên, “Vậy Tiểu U. dì U đâu?”

“A! Cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn gọi dì rồi.” tiếng cười của Mai Như U từ ngoài cửa truyền vào, tinh thần vui vẻ bước đến, vỗ vỗ vai Vũ Chiêu Ngọc.

Vũ Chiêu Ngọc không được tự nhiên lui ra, “Được! Coi như cô thắng, Vũ Tình đâu?”

“Đúng vậy! Con gái của tôi sao rồi?”

“Cô biết tên khốn kiếp nào đã bắt con gái tôi sao?”

Vợ chồng Phương Đại Phúc đồng thanh nói, phương thức biểu đạt quan tâm cũng không giống nhau.

Mai Như U thấy họ như vậy làm cô rất cảm động. Họ làm cô nhớ cha mẹ đang ở nước ngoài, đã rất lâu không thăm bọn họ.

“Tiểu U, xem bọn họ nóng lòng như vậy, con cũng đừng đánh đổ họ nữa.” Bà nội hiểu rõ người con gái nuôi này ngoại trừ bướng bỉnh, luôn trêu chọc người ngoài, thật ra thì luôn muốn người nhà họ Phương vui vẻ, đoàn kết, cho nên mới cố làm ra vẻ huyền bí.

Mai Như U dí dỏm nhìn bà nháy mắt mấy cái. Sau đó ho khan, thanh thanh yết hầu, “Năm ngàn vạn tiền chuộc chuẩn bị xong chưa?”

“Chút tiền nhỏ kia có là gì, chỉ cần con gái của tôi trở về.” Phương Đại Phúc thét từ từ lấy ra năm vali xách tay, không khó nhìn ra ông đối với con gái vẫn rất quan tâm, chỉ là trải qua thời gian dài mang khuôn

mặt nghiêm khắc của người cha, đến nỗi không biết nên biểu đạt tình thương của cha như thế nào, nói lời nghiêm nghị để che giấu tình cảm của nội tâm.

Ai! Đại nhân luôn là thích ăn ở hai lòng! Mai Như U không khỏi buồn cười.

“Tiểu U. dì U!” Vũ Chiêu Ngọc nóng lòng gọi, giọng nói vẫn có chút khó chịu.

“Ngoan! Gọi lại lần nữa, dì U sẽ nói cho biết.” Mai Như U mặt mày hớn hờ.

Vũ Chiêu Ngọc kiểm chế không vui trong lòng xuống, thấp giọng, “dì U!”

“Lần này lọt tai hơn nhiều.” Mai Như U cười nheo mắt, “Tôi nói ọi người biết đây là do người quen gây ra. Gần đây tên này hay chơi cổ phiếu nhưng thua lỗ rất thảm, lại không dám về nhà sợ cha mẹ biết, nên mới bày ra trò bắt cóc tổng tiền, bởi vì hấn nghĩ dù sao thì sớm muộn gì Vũ Tĩnh cũng là người của hấn, cho nên. Có lẽ mọi người đoán được.”

“Chẳng lẽ nói.”

Ngô Thu Muội nhăn mày, “Sao lại thế này! Nhà họ Lưu không phải đã từ hôn rồi sao?” Bà không thể tin nổi.

“Đừng nghi ngờ, quan trọng là đáp án, đi theo rồi sẽ biết.” Mai Như U chưa dứt lời, vợ chồng Phương Đại Phúc đã theo đuôi Vũ Chiêu Ngọc.

“Chấn Kỳ, chúng ta cũng đi theo xem sao.” Phong Như Vân liền kéo chồng theo sau.

Đợi mọi người đi hết, Mai Như U tiến lên chấp tay thi lễ, “mẹ nuôi, hoàn thành nhiệm vụ.”

“Quả nhiên không ngoài dự đoán của cháu.” Vũ Chiêu Duy đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt nhíu mày, cười lạnh kế hoạch nham hiểm của bà nội và Mai Như U, rất may người bị hại không phải là anh.

Mai Như U chớp chớp đôi mắt tinh ranh, “Chiêu Duy, chuyện này đừng nói ra ngoài a.”

“Là cô giật dây Lưu Tân?”

“Ta đâu có đâu! Hấn vốn muốn như thế, mà ta.”

“Chỉ là ở một bên quạt gió đốt lửa.” Vũ Chiêu Huấn chậm rãi xuống lầu, lấy mắt kiếng xuống.

“Vũ Diêm cũng ở đây nha?” Mai Như U cười khúc khích, nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Vũ Chiêu Huấn nhàn nhạt mỉm cười, lộ ra sự khiêm tốn ưu nhã phong phạm, “Dì U, tùy dì chơi như thế nào, nhưng.” Anh đeo mắt kiếng lên, “Chớ để suy nghĩ lệch ra, động đến người tôi.” Sau đó chào bà nội rồi xoay người rời đi.

“Ai! Người này căn bản không đặt ta trong mắt, dù sao ta vẫn là lão đại nha.” Mai Như U bất bình nói thắm, đưa mắt nhìn bóng lưng Vũ Chiêu Huấn biến mất.

“Chuyện này cũng không liên quan đến Thiên Địa môn, hơn nữa Vũ Diêm từ trước đến giờ chỉ nghe lời Âm Đế.” Vũ Chiêu Duy không khách khí vạch trần sự thật, lạnh lùng nhìn Mai Như U và bà nội, “Cháu biết rõ mình muốn cái gì, cho nên, chuyện riêng của cháu không nhọc hai người quan tâm.” Để lại lời nói anh liền đi lên lầu.

“Hừ! Hừ! Hai người này càng lúc càng phách lối.” Mai Như U bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Lưu Tân!”

Vội vàng đi vào khu chung cư của Lưu Tân, Vũ Chiêu Ngọc không đợi bảo vệ thông báo, liền xông thẳng vào trong.

“Ai vậy?” Tiếng đập cửa rầm rầm đánh thức Lưu Tân, hấn khản trương dựa cửa, thấp giọng hỏi.

“Tôi tới tìm Vũ Tĩnh.”

“Thật xin lỗi, người tìm.” Chợt “rầm” một tiếng, cửa bị phá vỡ. Lưu Tân hoảng sợ, hoang mang ngã ngồi trên mặt đất, há hốc mồm, cứng lưỡi chỉ chỉ người đi vào, “Ông. Ông, bác trai Phương.”

“Con gái tôi đâu?” Phương Đại Phúc to con chỉ một tay liền nắm cổ áo Lưu Tân lôi lên, tựa như xách con gà con “Là cậu bắt cóc con gái tôi phải không?”

“Xin đem con gái trả lại cho tôi đi!” Ngô Thu Muội khóc lóc khê xin, “Cầu xin cậu đấy.”

“Cháu. Cháu không biết hai người đang nói gì?” Lưu Tân luôn tự tin vào kế hoạch của mình, nhưng sao người nhà họ Phương lại biết nhanh như vậy? Đã rất lâu hắn không về nhà, cũng không biết cha mẹ đã hủy bỏ hôn ước với nhà họ Phương, hắn chỉ nghĩ dù sao Phương Vũ Tĩnh cũng sẽ là người của hắn, tìm nhà họ Phương mượn một ít tiền xài cũng không quá đáng.

Từ Mai tiểu thư hắn biết được Phương Vũ Tĩnh đã về nhà, liền nhanh chóng đến nhà họ Phương, vốn định mượn một ít tiền, nhưng lại cảm giác mượn tiền loại nhà giàu mới nổi này thì thật là không hay, nhưng nhớ tới Mai tiểu thư từng nói vay tiền không nhất định phải ra mặt, cũng có thể dùng Phương Vũ Tĩnh, dù sao cô cũng sớm muộn sẽ là vợ hắn, chồng mượn tiền vợ là thiên kinh địa nghĩa, dĩ nhiên là không cần thiết so đo, thế là.

“Anh ở đây làm gì?” Nghiêng mắt nhìn thấy Vũ Chiêu Ngọc khắp nơi tìm tòi, lật đông lật tây, hắn không vui, giận tái mặt, “Người cũng biết tự tiện xông vào nhà dân là chuyện phạm pháp. Tôi nói rồi, nơi này không có Phương Vũ Tĩnh, dù có lục soát cũng vô ích. Nếu như không dừng tay, đừng trách tôi không khách khí.”

Phương Đại Phúc nhìn khắp nơi bị lật đổ, quay người hỏi Vũ Chiêu Ngọc, “Như thế nào?”

Vũ Chiêu Ngọc lắc đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy dưới ghế sa lon có ánh sáng lóe lên, quen thuộc. Anh vội vàng đẩy ghế sa lon, cúi người nhặt vật phát ánh sáng lóng lánh kia, quả nhiên là khuyên tai làm bằng ngọc trai của Vũ Tĩnh, toàn thể giới không tìm được cái thứ hai.

“Đây là từ đâu tới?” Khuôn mặt tuấn mỹ của Vũ Chiêu Ngọc nguội lạnh, giờ phút này anh dường như là Atula từ địa ngục tới. Lòng bàn tay ngửa ra khuyên tai làm bằng ngọc trai khéo léo tinh xảo, người biết chỉ cần nhìn một cái cũng biết nó không hề rẻ.

“Này. Tôi mua có được không?” Lưu Tân hất tay Phương Đại Phúc ra, “Các người rốt cuộc tới đây làm gì?”

“Người mua? !” Vũ Chiêu Ngọc tiến tới gần hắn, lạnh lùng cười một tiếng.

Lưu Tân chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng, “Tôi. Tôi quên mất, ở dưới ghế sa lon lâu như vậy làm sao tôi biết, khuyên tai này tùy ý cũng có thể mua.”

“Đây là của tôi đưa Vũ Tĩnh! Toàn thế giới chỉ có một cái!” Vũ Chiêu Ngọc nghiêm nghị nhìn hắn chăm chăm, “Nếu như người không nói thật, đừng trách tôi vô lễ.” Anh kéo mấy đốt ngón tay rắc rắc vang dội.

“Tôi. Tôi không biết.” “Phanh” ! Một quyền đánh trúng cằm hắn, cắt đứt câu nói, hắn đau mà ôm lấy cằm, “Người. Người, bác trai.”

“Uổng phí người là người trí thức, chuyện như vậy người cũng làm được, ta thật sự nhìn lầm người.” Phương Đại Phúc hối tiếc không thôi, vừa nghĩ tới mình liều chết ép Vũ Tĩnh gả cho tên mặt người dạ thú này, thậm chí ép con gái đi, ông liền thẹn với Vũ Tĩnh và Vũ Khiết.

“Lưu Tân, tôi cầu xin cậu xin thương xót? Đem Vũ Tĩnh trả lại cho tôi đi!” Ngô Thu Muội than thở khóc lóc, cầu xin thương xót, hai tay đặt trước ngực, khẩn cầu xin, “Cậu muốn cái gì tôi cũng sẽ đưa, cậu cần tiền phải không! Đại Phúc.”

Phương Đại Phúc lập tức bảo người làm mang vali xách tay lên, đang muốn mở ——

“Không cần!” Giọng nói thanh thúy uyển chuyển vang lên, làm cho tất cả mọi người ngừng lại.

Đứng tại cửa lớn là Phương Vũ Tĩnh, đáy mắt mỉm cười cùng cảm động, thấy Vũ Chiêu Ngọc và cha mẹ rất quan tâm cô. Không nghĩ tới cha sẽ vì cô. Mới vừa rồi cô đã nghe cũng như đã nhìn thấy.

“Vũ Tĩnh! Em không sao chứ?” Trái tim Vũ Chiêu Ngọc treo lơ lửng như được thả xuống. Cái đầu thông minh của anh cuối cùng cũng hoạt động, nhớ lại những chuyện xảy ra hình như không đúng lắm, hơn nữa tiểu U làm việc này, chẳng lẽ.

“Tĩnh nhi!” Ngô Thu Muội ôm lấy con gái, khóc không thành tiếng.

Lưu Tân kinh hãi trợn tròn hai mắt, tay không ngừng phát run khi thấy Phương Vũ Tĩnh, “Cô. Cô không phải là bị tôi nhốt ở ngôi nhà bỏ hoang.” “Bốp” ! Kế tiếp lại là một quyền của Vũ Chiêu Ngọc, sức lực mãnh liệt, làm cho hắn còn chưa dứt lời liền té xỉu trên đất.

“Tĩnh. Tĩnh nhi!” Phương Đại Phúc nuốt một ngụm nước bọt, không được tự nhiên vò vò tóc, không quen nói lời quan tâm thân mật, ngập ngừng, “Cha. Cha biết là cha sai lầm rồi, Con. Con có thể tha thứ cho cha hay không?”

Lệ nóng đảo trong hốc mắt, Phương Vũ Tĩnh biết cha theo chủ nghĩa đàn ông, có thể khép nép nói ra những lời này, sẽ không dễ dàng, cô không nhận được cong khóe miệng lên, trong lòng vui sướng.

“Cha!” Cô không kìm lòng nổi mà nhào tới ôm cha, “Thật xin lỗi! Khiến cha lo lắng.” Nước mắt như những hạt trân châu không ngừng rơi xuống gò má.

Phương Đại Phúc cũng cảm động, khóe mắt ướt át, vừa vỗ vỗ an ủi con gái vừa giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, vội vàng lau nước mắt, nhỏ giọng an ủi: “Không có việc gì là tốt, sau này đừng chạy loạn nữa, có chuyện thì nói ra, đừng để trong lòng. Cha mẹ không phải là người không hiểu lý lẽ, biết không?” Mặc dù vui mừng nhưng ông vẫn không quên bày ra uy nghi của người cha.

“Con biết.” Phương Vũ Tĩnh ngửa khuôn mặt nhỏ bé lên, bất ngờ thấy trên gò má của cha hơi hơi đỏ, cô không nhận được mà cười nhẹ.

Vũ Chiêu Ngọc cũng vui vẻ thay cô, “Vũ Tĩnh!” Cầm đôi khuyên tai đưa đến, “Đừng quên người chồng này chứ!!”

“Chờ một chút!” Phương Đại Phúc kéo con gái qua, bàn tay duỗi thẳng ngăn anh tiến lên, “Tôi có nói muốn gả con gái cho cậu khi nào?”

“Cha!” Phương Vũ Tĩnh nhú lông mày đen nhìn cha cuộn ống tay áo lên, giống như là muốn đánh nhau.

“Đây là chuyện lớn cả đời của con, lúc này cha sẽ cẩn thận thay con chọn lựa người chồng thật tốt” Phương Đại Phúc đem con gái đẩy về phía Ngô Thu Muội, “Đi! Trở về nhà với mẹ con trước đi.”

“Hai người.” Phương Vũ Tĩnh lo lắng nhìn cha và Vũ Chiêu Ngọc, không biết cha muốn làm gì anh?

“Đừng lo lắng! Cha con sẽ không làm thiệt cậu ấy.” Nhận thấy ánh mắt muốn sát hạch con rể tương lai của chồng, Ngô Thu Muội cười cười, “Chúng ta về nhà trước đi.” Sau đó liền kéo Phương Vũ Tĩnh đi ra ngoài.

“Nhưng mà.” Phương Vũ Tĩnh lo lắng quay đầu lại.

Vũ Chiêu Ngọc nhìn cô mỉm cười an ủi, “Yên tâm, không có chuyện gì đâu. Em về nhà trước đi, mấy ngày nữa anh đến tìm em.”

“Nhất định nha!” Phương Vũ Tĩnh lưu luyến không muốn rời đi. Ngô Thu Muội vừa khuyên nhủ vừa đẩy cô đi, rời khỏi nhà Lưu Tân.

“Thật là con gái lớn không thể dùng được!” Thấy vậy Phương Đại Phúc xúc động lắc đầu. Sau đó híp mắt lại nhìn Vũ Chiêu Ngọc, “Tiểu tử, muốn kết hôn với con gái tôi thì phải thông qua một cửa ải.”

“Rất sẵn lòng!” Vũ Chiêu Ngọc cười tự nhiên, mới vừa rồi đánh Lưu Tân thật sự chưa đủ ghiền, đã có người muốn thử mình, anh đương nhiên tiếp nhận, chẳng những có thể giải tỏa những buồn bực mấy ngày nay, còn có thể hoạt động gân cốt, có sao lại không làm?

Khi Lưu Tân khôi phục ý thức thì thấy cả gian phòng giống như đại chiến lần thứ ba, thê thảm không nổi nhìn.

“Ghế sa lon của tôi, học tử, bàn của tôi, cửa sổ của tôi.” Hắn khóc không ra nước mắt, chỉ biết dậm ngực dậm chân. Tại sao có thể như vậy?

“Mẹ! Mẹ đoán cha và Chiêu Ngọc rốt cuộc đang làm gì? Tại sao lâu như vậy cũng không có tin tức, cũng gần mười giờ tối rồi.” Phương Vũ Tĩnh sốt ruột, đi qua đi lại trong phòng khách.

Ngô Thu Muội ngồi trên ghế sa lon lật xem một quyển sách, ghi chép lại số điện thoại.

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?” Phương Vũ Tĩnh phát hiện mẹ trầm mặc, ưu sầu, nên chạy nhanh tới bên cạnh mẹ, “Đây là. sổ lưu niệm và những thông tin của Vũ Khiết. Đúng rồi! Trở về nhà lâu như vậy mà cô vẫn chưa gặp anh hai, Vũ Khiết và Tu Long?”

Lúc này, một tiếng thở dài từ cửa truyền đến, lông mày Phương Tu Bình như muốn nhíu cùng một chỗ, “Đáng chết, Vũ Khiết rốt cuộc. Vũ Tĩnh!” Anh vui mừng mở to con mắt, “Em trở về khi nào?” Anh chạy lại ôm em gái.

“Anh hai, em đến nơi chị ấy làm cũng không. Chị!” Phương Tu Long theo sau cũng kinh ngạc vui mừng.

“Tu Long!” Phương Vũ Tĩnh mỉm cười vươn tay xoa xoa đầu Phương Tu Long, sau đó nhìn Phương Tu Bình, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Vũ Khiết mất tích, trường học gọi điện báo đã một tháng nay Vũ Khiết không đến trường, mọi người cũng vừa mới biết.” Ngô Thu Muội dè nén nước mắt, nhưng cuối cùng vẫn không kìm được, bà che mặt mà khóc, “Vũ Khiết cũng không thấy.” Thật vất vả mới tìm được Tĩnh nhi, không muốn làm cho Tĩnh nhi lo lắng theo, bà mới cố kìm nén nội tâm thấp thỏm lo âu.

“Sao lại như vậy, tại sao không nói với con?” Phương Vũ Tĩnh nhíu mày.

“Vũ Tĩnh, chúng ta cũng mới biết mấy ngày trước, đã kêu người giúp đỡ.” Phương Tu Bình vỗ vỗ vai Phương Vũ Tĩnh.

“Đúng rồi! Sao lại không thấy cha?” Phương Tu Bình chuyển đề tài, cố gắng hòa tan không khí u ám này.

“Cha cùng.” Phương Vũ Tĩnh nói quanh co cũng không biết làm thế nào giải thích quan hệ của cô và Chiêu Ngọc.

“Tôi không có say, không có say, mời.” Thoảng chốc, một giọng điệu trầm bổng bay vào nhà, hai người đàn ông ngã trái ngã phải, nâng đỡ nhau bước vào cửa.

“Ách. Rượu chưa vào. Ách. Ta không say!”

“Cha, Ngọc, vậy là sao?” Phương Vũ Tĩnh nhìn Phương Tu Bình ôm lấy cha từ tay Phương Tu Long đang say khướt vào phòng, không nhận được mà nhăn mày lại.

“Sao lại uống thành như vậy?” Ngô Thu Muội bĩu môi, không thể làm gì, cũng đi theo vào phòng.

“Chúng ta đánh một trận, sau đó. Sau đó đi uống rượu, tửu lượng của cha vợ thật. Thật không phải cái. . . , ngay cả ta.” “Rầm!” Anh ngã xuống người Phương Vũ Tĩnh, “Em thật là thơm! Cho anh dựa vào một chút, bảo bối!”

Đỡ cha vào phòng nghỉ ngơi, sau khi ra ngoài anh em nhà họ Phương nhìn thấy cảnh này, mắt hai người trợn to như chuông đồng, cảm cũng muốn rơi xuống đất.

“Chị. Chị!” Phương Tu Long cuối cùng tìm được đầu lười của mình, “Anh ta —— Anh ta là?”

“Vũ Tĩnh, em và cậu ta quan hệ như thế nào?” Là người lớn tuổi, Phương Tu Bình nghĩ thấy điều gì đó giữa Phương Vũ Tĩnh và người đàn ông xa lạ này.

Phương Vũ Tĩnh luống cuống tay chân, một mặt bận bịu nâng đỡ Vũ Chiêu Ngọc đang dính trên người cô, một mặt lại phải đối diện với anh em nhà họ Phương thăm vấn, cô có chút luống cuống, gương mặt như vương một rạng mây đỏ, Vũ Chiêu Ngọc vẫn ra sức dựa vào người cô.

“Kêu hai đứa cầm cái khăn nóng nhưng sao toàn bộ lại sưng sờ ở đây?” Mới vừa ra khỏi phòng, Ngô Thu Muội nhìn chằm chằm hai đứa con trai của mình mà tức giận.

“Mẹ!” Phương Vũ Tĩnh ném ánh mắt cầu cứu đến mẹ.

Ngô Thu Muội cười cười, “Tu Bình, con cùng Vũ Tĩnh đưa Chiêu Ngọc trở về đi. Tu Long, con qua đây giúp mẹ chăm sóc cha!”

“À!” Phương Tu Long bất đắc dĩ nghe lời, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, muốn từ chị cùng người đàn ông say rượu kia tìm ra manh mối. Nhìn khuôn mặt người ông bầm tím cùng bộ dạng dơ dáy kia, thật không hiểu tại sao chị mình lại quen hẳn?

“Đi thôi!”

Phương Tu Bình yên lặng, khuôn mặt trầm tĩnh, nhận lấy người từ Phương Vũ Tĩnh, “Hắn là ai? Ở trên xe em nên thành thật nói ra.”

Phương Vũ Tĩnh gật đầu, nói nhỏ, “Em biết.” Anh hai là người nghiêm chỉnh, đứng đắn, luôn nghiêm khắc, biết kiềm chế bản thân, cũng nghiêm khắc với mọi người. Mà hôm nay Ngọc lại biểu hiện tệ như vậy, không biết anh hai sẽ nghĩ sao? Thật hồng bét.

“A! Nhẹ một chút.”

Tĩnh rượu sau khi say thì toàn thân sẽ đau nhức, Vũ Chiêu Ngọc cảm thấy ót giống như có mấy vạn chiếc máy bay oanh tạc, mà toàn thân xương cốt đã muốn tan rã.

“Là ai đưa anh về?” Anh chỉ nhớ lần cuối anh thấy đó là một cô gái xinh đẹp giống như Vũ Tĩnh, tiếp theo là bất tỉnh nhân sự, chờ anh khôi phục ý thức đã là buổi trưa ngày hôm sau. Giờ phút này, anh ngồi trên ghế sa lon, mà Vũ Tĩnh đang giúp anh bôi thuốc.

Phương Vũ Tĩnh dán cao lên vết bầm, không vui, vỗ một cái, “Là anh hai em!” Giận anh đánh nhau coi như không tính, nhưng uống rượu lại đâm lái xe, quả thật không muốn sống nữa mà.

“Rất đau nha!” Vũ Chiêu Ngọc che vết bầm, lớn tiếng la.

“Đau chết luôn đi, để anh khỏi phải mang tính mạng ra đùa giỡn.” Phương Vũ Tĩnh đóng hộp thuốc lại.

“Thật xin lỗi! Để cho em lo lắng.” Vũ Chiêu Ngọc đứng dậy đi tới sau lưng cô, đôi tay ôm cái eo mảnh khảnh, cầm chống trên vai cô. Từ người cô tỏa ra hương thơm tự nhiên của phái nữ, là ngọt mà không ngán, hương tóc cũng nhẹ nhàng thanh nhã.

Không kiềm chế được mà rơi xuống tóc cô những nụ hôn liên miên, cuối cùng anh gặm lấy vành tai xinh xắn kia; tay cũng không an phận vượt nhẹ đường cong của phái nữ, từ eo ven theo sống lưng lên đến ngực, người anh dán sát lấy lưng cô không một khe hở, anh cảm giác hai người như hợp thể, một cảm giác nóng ran từ dưới bụng bắt đầu vọt lên.

“Ngọc!” Phương Vũ Tĩnh có chút ngượng ngùng, có chút dè dặt, cũng khẩn trương lo lắng, cô không biết phải làm sao đối mặt loại cảm giác loạn ý mê tình này. Cô cũng rất thích loại thân mật này, nhưng lý trí nói cho cô tình dục trước hôn nhân là không nên, nhưng cô yêu anh, không muốn làm cho anh thất vọng, giống như cô vì cự tuyệt Lưu Tân muốn ân ái, cho nên Lưu Tân mới có thể vũ nhục cô, thậm chí muốn xâm phạm cô.

Nhưng mà, Ngọc không như vậy, cô thật lòng yêu anh, như vậy cô nên vì anh mà phá vỡ nguyên tắc của mình sao? Lý trí cùng tình cảm trong đầu giao chiến, cuối cùng lý trí đã đánh bại tình cảm, cô xoay người đẩy anh ra.

“Sao vậy?” Anh còn chưa đã ngứa, hai mắt đầy ngọn lửa dục vọng.

“Em không thể.” Cô cắn môi dưới run rẩy.

Lúc này, Vũ Chiêu Ngọc mới chú ý mình đang thương tổn tới cô, cảm nhận được nội tâm kinh hoàng lo lắng của cô, dục hỏa của anh dần dần thối lui.

“Xin lỗi, do anh quá nóng lòng, đã làm em sợ?” Anh đem “Tại sao” nuốt vào, êm ái vuốt ve đôi môi trắng bệch của cô.

Cô lắc đầu một cái, “Chỉ là. Em không quen.” Tiếp theo, cô run rẩy liếc anh, “Anh. Anh sẽ vì em nói ”không” mà khó chịu?” Giống như Lưu Tân.

Cuối cùng Vũ Chiêu Ngọc cũng hiểu nỗi sợ hãi của cô từ đâu mà đến, sắc mặt anh trầm xuống.

“Anh. Anh tức giận?” Cô nhạy cảm phát hiện anh khác thường, cô thấp thỏm nhỏ giọng hỏi.

Vũ Chiêu Ngọc biết mình đã dọa đến cô, tay nắm chặt từ từ buông ra, trên mặt nở nụ cười ảm áp, anh lắc đầu nói.

“Anh không tức giận, em làm vậy không có sai, em không cần phải để ý đến sắc mặt của anh.” Đàn ông được ví như động vật, phụ nữ chưa nói “Không” thì bọn họ rất dễ dàng kích động, hơn nữa với những phụ nữ có thái độ mập mờ không rõ, càng dễ dàng kích thích sắc dục của họ.

“Nhưng. khi em nói ”Không“, không ai nguyện ý nghe.” Cô chần chờ nói ra lo lắng của mình.

Tên Lưu Tân đáng chết dám tổn thương cô sâu như vậy, một đám kia coi như tiện nghi cho hần! Vũ Chiêu Ngọc cảm thấy cảm giác bất bình.

“Em đừng sợ, đây là thân thể của em, em có quyền lựa chọn, em không cần quan tâm suy nghĩ của người khác, biết không?” Anh ôm cô vào ngực.

“Em không biết nên làm thế nào?” Cô run rẩy thì thầm, “Em không muốn chống đối cha, em cũng không muốn làm tổn thương bất cứ ai, nhưng mà. Em thật sự là không biết.” Khi áp lực bên ngoài cùng nội tâm kiên trì đi ngược, vì người ngoài mà phá vỡ nguyên tắc, nội tâm liền áp lực. Cô muốn làm tròn chữ hiếu, cũng không muốn tổn thương cha mẹ hoặc Lưu Tân hoặc bất cứ người nào, nhưng mà, cô lại lựa chọn tìm kiếm tình yêu thật sự của mình, phản bội tình thân.

“Không cần chất vấn bản thân, em có lựa chọn, nói ra suy nghĩ của mình, mới có thể làm cho người khác biết. Ngàn vạn đừng đem tâm sự đặt trong lòng, em là Phương Vũ Tĩnh, em không cần vì anh hoặc những người khác mà thay đổi mình, mỗi người đều có cuộc sống riêng, con đường riêng, cũng không ai có tư cách yêu cầu người khác đi con đường không thuộc về bản thân. Em không cần vì anh mà gò bó mình, em vẫn là em!”

“Ngọc!” Cuối cùng Phương Vũ Tĩnh cũng có thể cởi bỏ mặt nạ bao lâu nay, nước mắt như sợi dây trăn châu trượt xuống gò má.

Vũ Chiêu Ngọc ôm chặt cô, mỉm cười vuốt mái tóc dài của cô, “Anh yêu em, cả ưu điểm, cả khuyết điểm của em, cả tính cổ quái, cả tật xấu của em.”

“Em mới không có nhiều tật xấu như vậy.” Cô vừa khóc vừa đắm nhẹ anh.

“Còn nói không! Là ai không dám xỏ lỗ tai?” Nếu không nhờ đôi khuyên tai, anh cũng không dám khẳng định chính Lưu Tân là người bắt cóc cô.

“Cái đó. Vì em sợ cha nói em hư hỏng. Trước kia em có đọc Giáo điều nữ giáo, quy định rất nghiêm khắc, xỏ lỗ tai là hành động phản nghịch, cho nên.”

Vũ Chiêu Ngọc không nghĩ tới cô thẳng thắn mà khai ra như vậy, nhin không được mà ôm bụng cười lăn lộn.

“Anh đừng cười! Người ta nói thật mà!” Cô nũng nịu giẫm chân, những nắm đầm nhẹ nhàng rơi xuống người anh.

Vũ Chiêu Ngọc vội vàng cầm cổ tay cô, “Được! Được! Anh không cười em, anh dùng hôn.” Anh liền kéo cô lại, đặt lên môi cô nụ hôn nóng rực, làm cho tiếng kêu kháng nghị của cô như lá rơi mùa thu, cùng nhau biến mất trong lòng ngực ảm áp của anh.

11. Chương 11: Chương Kết

“Vũ Khiết mất tích liên quan gì tới hôn lễ?”

Vừa nghe hôn lễ có thể bị trì hoãn, Vũ Chiêu Ngọc tức giận chạy đến nhà họ Phương, nhìn chằm chằm Phương Đại Phúc đang nhàn nhai ngồi ở phòng khách xem báo, “Cho con gặp Vũ Tĩnh.” Thật không dám tin, chỉ vì anh tìm Vũ Tĩnh trở về, nhà họ Phương lại uy hiếp anh đi tìm Vũ Khiết, nếu không, Vũ Tĩnh sẽ không lấy anh. Đùa gì thế? Người anh cưới chính là Phương Vũ Tĩnh, Phương Vũ Khiết mất tích thì liên quan gì đến hôn nhân của anh?

Phương Đại Phúc thông thả, ung dung gấp tờ báo, lắc lắc ngón trỏ, “Không! Không! Không!” Ông đứng dậy nở nụ cười gian trá, “Đúng là Vũ Khiết cùng cậu không có quan hệ trực tiếp gì, nhưng Vũ Khiết là em gái Vũ Tĩnh, Vũ Khiết mất tích, làm chị sao không lo lắng, tự nhiên cũng sẽ không có tâm tình thành thân, cậu nói có đúng không?”

“Đây là chủ ý của Vũ Tĩnh?” Một chút anh cũng không tin.

“Là bà nội cậu cùng mọi người thông gia quyết định, Vũ Tĩnh cũng không phản đối.” Ông vỗ vỗ vai Vũ Chiêu Ngọc, “Tiểu tử, chấp nhận số phận đi!”

“Các người. . . .” Những người này rõ ràng là muốn thấy anh đau khổ mà, mỗi ngày vì không được thỏa mãn dục vọng mà phải tắm nước lạnh, ai biết anh đã đồng ý với cô, tôn trọng cô.

“Đừng tức giận! Đừng tức giận! Thay vì ở đây nổi giận, chẳng bằng dành chút thời gian đi tìm Vũ Khiết. Trước hôn lễ tìm được phụ dâu thì hôn lễ mới có thể tiến hành đúng ngày.” Phương Đại Phúc vui vẻ, không nghĩ tới trên mặt người ta lại thú vị như vậy.

Tích một bụng khí tức giận, Vũ Chiêu Ngọc chợt có loại cảm giác bị người ta sắp đặt, ý tưởng lóe lên, anh cười quỷ nói: “Vậy nếu như cả đời con không tìm thấy?”

Phương Đại Phúc lập tức phản ứng, “Vậy thì cả đời đừng nghĩ cưới. . . .”

“Cha!” Phương Vũ Tĩnh từ trên lầu chạy xuống.

Về mặt cô không vui, khiến Phương Đại Phúc tức giận lắc đầu một cái: “Đúng là con gái lớn không thể dùng được. Được rồi! Các người từ từ nói chuyện, cha đi trước!” Ông bỏ lại ánh mắt mập mờ, thức thời rời đi.

Vũ Chiêu Ngọc tiến lên nâng cằm cô, tầm mắt nhìn Phương Vũ Tĩnh xinh đẹp, vừa nghĩ tới cô bị đám tam cô lục bà kia xúi giục kéo dài hôn lễ, anh liền giả vờ giận.

“Anh tức giận sao?” Phương Vũ Tĩnh sợ hãi liếc anh, xoắn xoắn vạt áo, “Phải Là dì U nói. . . .”

“Dì U! Lại là bà tám nhảm chán đó, cô ta nói gì em liền nghe lời?” Anh biết nếu như Mai Như U đã nhúng tay vào sẽ không có chuyện tốt.

“Không. . . . Không phải vậy! Em tin tưởng anh, anh nhất định có biện pháp đúng không? Hôn lễ cũng sắp đến rồi, em thật sự hi vọng Vũ Khiết sẽ làm phụ dâu cho em.”

“Vậy cũng không khác biệt lắm!” Được người mình yêu coi trọng như thế, là đàn ông ai mà không thích, nhẹ nhàng niết mũi thon của cô, “Em hôn anh, anh liền đồng ý dẫn em đi tìm Vũ Khiết.”

“Thật sự anh có tin tức của Vũ Khiết?” Dì U quả nhiên nói không sai.

“Trước hôn một cái đã!”

Ngẩng mặt lên nhìn thấy anh đang đợi, nếu không hôn anh, anh sẽ không thỏa hiệp, mặt cô đỏ lên, lí nhí nói nhỏ: “Anh. . . . Anh nhắm mắt lại.” Thấy anh nhắm mắt lại, cô mới từ từ nhón chân lên, “Không thể nhìn lên.”

Cô khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng liếm nhẹ cái miệng của anh, thỉnh thoảng bị anh ôm chặt, anh đón lấy nụ hôn của cô, vội vàng tách đôi môi của cô, cùng cái lưỡi nóng bỏng của cô dây dưa, tận tình tiến hành thăm dò thân mật, cho đến khi hai người thở không nổi, mới tách nhau ra.

“Anh. . . . Anh vượt khuôn rồi.” Chui vào ngực anh, toàn thân giống như cháy nóng.

“Cùng lắm thì chúng ta đi công chứng!” Mặt mày anh hớn hở, nghĩ phương pháp này rất tốt, kéo cô đi ra ngoài.

“Anh không sợ bị mọi người đuổi giết sao?” Nhưng mà, đây đúng là ý kiến hay.

“Dù sao có em cả đời này, chúng ta cùng nhau chạy trốn đến chân trời góc bể.”

“Anh khẳng định em sẽ đi theo anh?”

“Bởi vì em là Kinh Hỉ của anh, là người yêu của anh.” Tiếng cười vang dội, gió nhẹ như thổi dệt tình yêu của họ.

Hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nu-det-mong>